בן עניש כרת. דס התמעיט ודס מאי כריס קרוס עליה דלמי. דאמר רבא חד
המשה דמרים כדס לגבה לי חי לדס מולכן. וחד לדס מעקדשין. וחד לדס התמעי
וחד לדס המוכריס וחד לבכורי הדס. דק אות מעו לא תאוכלו לדמי אותה לבי אמר
רב כהנא לדובי. מו מנה עבי ומיל אין אוחו ואת בנו כוהנ בהן ולא מיסור חלב פיל
אף ודס כן תלה בה אות דמו לא תאוכלו לה חזק לדלתי אוכל הדס לדמי חתא
לדס הקזה שהנעשה ומעמה בו. וכי אסיר דס מוכריס הוכא מעכריס המאכל הר
מבב הכו דלא מעריס מאכלה לא בחומעיה חוק לות לן בה. האי מאחר דק א
אעב דלא מריש אסיר לאמר הב אוכא אמו שמעה חנטין שבבר אמרין. והכ
ניקא בנו מרמעא בישראל אקריה אסור עד מעלה לה אמר שמעל אין הבע
ומעא מני ומנו עד שמעלהו ומה ומעיתו ומה ומה. בדס עריך מעלה
מי עריך לגמלה לבישראל כי עריבה לה מי אמר כי קאים בבוהן בקיאה
ממי ואסיר אן מלבנה כבולגה כך פולבות. תא שמע. אמר רבא
אאי מלבה הא שרא. חמר לה אבי והא קא בלבנה דמאי. אמר לי הר
כבולגה כך פולבות לגמה מתיב ליה לתנן בה לבות הבפה טוק חת כרשו
ואת בנ מגש לתוכר מאי טעמא לא מעמה לא מעשה אמוריה כבולגה כך פולבה
לא שב התם כון לאוכא בתשחיטה דמחלל מדבר אייב. הא שמע. הלב
קורש ומגיע את דמו לא קרבו קורש לאחר. קורבו ומגיע את דמו לא
קרבו לאחר בשולו שבלב בשיב אוב והא רבין בבא טבל ליה בר בוזני
לבר. ואמר ליה אי מעלב הב לי ואיכול התם בשמעדה מעכרה. והא רבא
איקלבב לבי ריש גלותא ובטלו ליה בר מוזה ואמר אי לו לחדתה
חיאה לא אכל ואי אמרת כבולגנו כך הולבנו פה לי זב ומה לי
בקורבנה דבדה הילבן מגיה בנו אינמנק ובן לא אינמנק
שני לא אב אסור שאר קמנתי אינמנק אמלי לא אסנק
מן אסר אמילו מומה לתחת ומן עשר אמילו מומה לעלה
מעלתה שרא ואמילו מומה לעלה והו מילו בשרא
הא אמר מר בישבר כבבא עלי בישראל אסור
לא וכן הילבתא... דרש דס שאר הבבמה

ויקרא

שאינלא דאסיר לחין לרבות יש לרבות אסורין היכל דמי כגון חתיכה שלחב
וחתיכה שלשומן דאישרבי בחלבי ולא ידיע הי מא אחלב והילא דשומן אינמר
חתיכה אחת ספק שלחב היא וספק שלשומן היא. ואשכחן דעבד עבה
בספק יותר מן ואי אילו ואמר אי אכל חלב בשונג מיתי קרבן חטאת ואיכל
צמקא ואילו בשונג אכל חלב ספק מבא אשם בספק שקלים ואחמיר בה רחמנא
בספק כי היכי דמיבעי מיתה יש דבה נפש כי המעבל מעבל ודבה והבא
אילו תמיס מן הגלגל. ואילו היכא דאשחט ונמצא בה אי שהה בשיעור
דמיבדקא אילא. אסורה. אתמא זה היה מעבדה ומודה כל ספק בשחיטה
בדבריה ואילו מאן דמצי לבר נגיש אי הדבנוטה ואזל ואשכחינה בבתיה
ויש ואשחיטי שדו מאי טעמא קל בתר דובא ודבא מעיין אעל שאיבה
מומרין הן ודאי מש בחינהו שדו בשהן שחוטין בשהה פיון ומענבל
אמרי אי דבוב אי דבוב ושדיא ולבבא אתמא הדי שאבדו עיין ותבעלא
ומיאן שחיטין ל יהול אוסר ל חטה בנו שלב יוסי הגלילי מהיר. אמר ל
ראין לבדיל שלב מאיר במשנה ודבריו שלב חטה בן יוסי הגלילי בעבית
ואי אישתבח בדיבה דמי בעבתא ולא מיבעתא נפלאתא דר יהול ל חטה בנו
שלב יוסי הגלילי לאמר ל אמי התיר לי מעשה שחיטה בל חטה בנו שלב
יוסי הגלילי ואילו מתמא דאישתבח בה תשעה שחיטות מנדרות בשר שחוטה
ואחת מבורכת בשר נבלה ואכל אחד מהן חד מעטה ולא ידע אי מן
ה אתבדא חד מן הנה לאיסורא יבן לא אזלין בתר רובא ל ביון דקיבע
אמרי כל הקבוע כמחצה על מחצה דמי ואי אית ערב ושמא ולא ידע
מן הנה לתיבא אי מן הנה דאיסורא אית אסור והיכא דקאמרת
ל אי אית לקבע אי קרבן אי קרבן. הוא אמרינן כל דבריו מהובה מדבר
ישראל אשר חטיות כולם מעבדה בשר שחוטה ואחת מבורכת
ולקח מחתת מקח ואיתו ידע מאי זה מקח לקח אסור ונגנב
הלך לחר אי אילו אזרא דדרקא רובא אי אריא איסרא ואילא ידע
אי מעבא אי מעבא דאזא ל מקח אסור אי אסור כל שנים עשר חדש
ביבה עד שתבלי ואילו דערב בתר דדקא אסיל ברבוא כולם אסורים

מיצר מעינין לחלא לוכתא ומי שיטא לחיה לוכתא זמרין מיסורא בקר רובא
שיתא והיך מי שיטה שרין. ולישקל מוטרא ובמרינון ליה נירה ילמיד
זמו למי שקל מקטיום מיסורא ומי בלי לתקן כל זה בחיים טו ומעברו פחטאוס
המיתות ובשיר הנפקל מכלו יחד בקבלה. יגיתו כולם. וקשיא לן לגיסיהו
ולבני רו וכל עבריה בגרוכה פריש. אמר רבא נירה ילמיד מתי לגיסקל מ
מקביע מיסורא ומקרוב. ולילו היכא דאיכא שתי חבורות אלה מוכר רב
בשר נבילה יאלה מוכרת בשר שחוטה. הא ר' יהודה דאמרה והא קי מקא בחל
נפקא דמתה. ומי שרבה בשר ולא ידע מן היכא הוא מאו מן הכא דלא
איכא והא קמקא בחל נפקא דמתה ומי שתבח בשר ולא ידע מי מן הכא דכלא
רובא אזלינן בתר קרוב והתנים אמר אזל בתר קרוב ובתר הרוב הערר
הקרוב ב' החלב ברם צריך היכא דאיכא רובה דאיסורה בחנה
דוכתא ומי שוטא דהיתרא בחנא יוכתה ומשתבח
בדוכתא קרוב והיתרא בתר רובה אזלינן ומסיר מו דילמא בתר קרובא אזלינן
ושרי. מן דילמא רוב וקרוב כי הדדי ענהו והוה ליה ספיקא אסורי.
תא שמע ותנ רבא חשבה רוב וקרוב הלך אחר הרוב ומשנה דרוכה
דאחוריתא וקרוב בשבתהון שוות ובכל היכא דאחוי רובה
היא מעגל דהך קרובא מר רובא אזלינן ומי תמנא מי בשבתהון שוות לגיל
בתר רובא דעלמא ומנא דל מעגלמא קבלה ולא לחייבן מי דאחש תכרא מאל
ומאחובא רשות הרבים הכי נמי דלא מחייבינה קרובא אל כגון דמשתבר
מינקא בדוכתא דלא שכיחי דאזל ואתו אל דהני בני עירות וכן הלכה
דרש וטלם ששחטו ואחריס רואים מותם שמיטתם כשרה ויקרא
שנים לתלא דמעזיבן בית ש ראיתן דידע בשהלותא
דאחדיה מחיב למעל ולאסהורי לה ונילה מעקרי קרים כמיסורא דרבא
תחטא ושמעה קול אלה מעגל דהאי קלא בהאי לא שבעה ולא קמסהיר קרא
דמעלבה שבועה כי לא שמעה כמי אלה קלי מיסורא דרבא ונרא כי הרשה יחיד
ושמעה קול אלה שמעה כי שמעה כמי עלה קלי מיסורא ומקרבה
בבי דינא וקא הדר ביה בתוך דדי דיבור מיעד יחיד לחיר דמי דבוי לא

רחמנא אסר לי יגר ונשאינו כיון שלא הניר שוב לא יניר ומגמלא כיון שהניר
שוב אינו חוזר ומניר לא שנא היכי דחזא ולא יעבביה ולא שנא היכי דידע ולא
חזא כי עבדיה הוא לך יו דאיה אי ידע דאיה בלא ידי שה היכי דאמרי כבון דאמר
לה מנה מעתה לך לך ומלו ואמר ליה האיך לא מעשרלי אעבר דעבדים לא ידעי
מי מתנה יהיב ליה אי דיסקי היה מסיק ביה ובר שה כבון כיון דהוה אמר ליה
לא מעשרת לי ועבדים שומרים ומגה לה עבדיתן עבדות ידי עבד בלא דאיה היכי
דמי כבון דאמר הוא מתנה לי בחנם כלו ואמר ליה לא הגיעה לך עבדתן עבדות
אמר רב יהודה אמר רב ואריך שיאמר אתם עלי נבי הודאה דאי לא אמר להו
לא הודיתי אתם עבדי מדין אמר ליה מגשטה אינו כך והכי מילי נקיא טוען הוא מחל אינן
לא טוענין ליה אמר אבי לא שנו אלא דאמר ליה מגשטה אבל אמר לא
מגשא לא היו עבדים מעולם הוא תקיף בדברין אמר ליה רב מתנה לאבי הכי אמר
אמרינן מגשמגיה דהאמר כל מעלל עבדי לא כבר אינשי לא שנא כי אמר
לה אתם עבדי ולא שנא כי אמר להו מעלה אתם עבדי ומגמע במשלה ושתקיה מה
הוא מאמרינן שהדי דבר לאמר אמר ליה מנה לי בדרך אמר ליה הין אמר עבדי
ושבר להו עבדי סהדי אמר ליה לא אמר ליה רב כהנא לקמא לי אמר רבינא
ואיתמר רב מרבא אמר הא דאמרי רבנן אריך שיאמר אתם עבדי לא דשנא לא
שנא כי אמר להו לוה ולא שנא כי אמר להו מעלה ושתקיה לוה מעלה אמר
הא קאמר ליה הא אי שתיק הכי נמי ואיבעי לבתרבו מן הנהו סהדי דאבאמר
להו אתם עבדי אי אמר להו מתנו והתנמו והבו ליה כמתנין ואי לא לא מתכון
מאי דאמרא עלמא ועבדא ליה לך מתן שטרא עליה לבתן ליה בתנוק אי קט
ליה מתכון מאי דאמרא אתם קנין לבתבה קיימא. והיכא דאמרי בבי ה
ין דאמרין מאי דעשא מי לי דבי דינא לבתבה קיימין ואי לא בבית דין
אי הוי עלי עלי ולא כלום הוה בקרקע בוחצין מבעלי
אמרינהו בעינהו בוחצין לבתנהו בעינהו לא מקיים ע אמרי ומתחברין
ובריש ברם צריך שכבר מדע שהודה מי אריך שיאמר אתם
עבדי אי לא שלא בפני מעלה לא קיים מי בעינא לן
דאתם עבדי עלמא לה שביע את בני לי קיים מי בעינא לן דקא עשין מעלה

וקא

וקא מודה ליה מלוה מיתי משה ירש בשעת מיתה ערוך לומר כתובו לו
יכנו ערוך מי אומר דברי שכיב מרע בכתובין וכמסורין לענין מתנה שלא
היכרך עמהן עליו יורש הלואתו לא מי שילמו לא תלוי רבנן עליה ומאי
שנעשה עצמו לבן שכיב מרע שהוה מהו לומר ערוך לומר אותם עניי וערוך
לומר כתובו לו צדקה הכי בשטרות מין ערוך לומר חקים עניי לדין
ירש משטה בשעת מיתה ומין ערוך לומר כתובו מאי בעי מרבי שכיב
מרע בכתובין וכמסורין ומנו וכן הילכתא דרש שבועת הערמה מי
משבע אם עליכם ויקרא שאילתא דאילו מלין ומשתבע לך
מילתא אי לבטול מילתא אמר ליה לאי עבד על שבועת
ולא מי בעינא דמי שמבע אוכל ולא אוכל דהאי ליה מילתא לאיתבר
הדעה והטוה לא אמרינן דמי שהבע על מילתא עלת בה הדעה והטול
בגון שאהוק ערוך לים ושלא אחרוק ערוך לים לתייב לקיומי שבועה
ואי אישתלי ועבר עלה אמה בר קלנן שבועה חזא מילי דהדע לו
לה טיב קא מנא לן אמרינן דברים שאין בהסרעה וקטוה והדר בוק
קרא לכל אשר יבטא האדם בשבע והכי מילי היכא לאפיק שבועה אבל
לא אפיק שבועה אבל עמר צלבבה לא מתייב ואמר שמעון נמר בלנו עדין
לה ניכא בשטרתו שלבבנו בשטרתים ולא בלב היכא לאישתבע לבטל אם
אות המעות ואמר פוכה שאין נעשה תמילים שאינו מנח שבועה שו
לאפיק מן פומיה ולקה מבל בפוכה ובלבב ובתפילין לא מיתמ
ולא מיתמר רב כהנא מתני הכי אומר רב גידל אמר רב ואמרי לה
מתני הכי אומר רב גידל אומר שמעון לא יחל דברו יחל
שמים והיכא אמר שבועה שאוכל בבר זו והדר אמר שבועה
כוון שאמר שבועה שאוכלנה הוא ליה כדבר מעוה כ חק
אוכלנה שבועת שוא הוא דאשוה בעי לקיומי שבייה
דהוה ליה דנשבע לבטל את המצוה ואי אתמר
שבועת שקר נשוא ומן לא ואי בעלה לרשות
משום שבועת בטלי ולקה מאוס שבועת

לפטיה שבועת שוא היא. **ברם צריך** היכא אמר שבועה שלא
אוכל היום מהו בשתיה היכא אמר שבועה שלא
לאכל מין אחר לא מצינו לך כאן דמרי בשאר מינין בשתיה ומי שרי
כי קא מיבעיא לן היכא דאמר שבועה שלא אוכל מומלא דאיתתר לה בבכל
מינא אכילה שתיה מאי מי מקרי ריח אכילה איתלי. תא שמע דאמר
תיא חמר שמעל שבועה שלא אוכל ושתה חייב אי בעאי דאמלקא אוכל
אי מאי מבחל. איבעיתא אימא קרא דאמר ריח לפיכך מצינו לשתיה שהיא
בכלל אכילה שם ואכלת לבנו יכל מעשר דגנך תירוש ויצהר תרא
המגרא היא וקא ואכלת שמר מי שתיה בכלל אכילה היא. אי בעי דאמר
סברא דכי בני אינש לבני מר לחבריה איתא ניאל עכלו ושתו אלו תא
ניכל עכלו ואזלו ואכלו ושתו ומאחר דיקא סברא לגבה לן מהו דתימא
אבל המלאכיה שתיה בכלל אכילה בגדרים הלך אחר לבון בני אדם ולא
קרי אינשי חכי קא מנשמע לן דקרו ואמטולו הכי קא מסייעינן קא מרבא
נגלן ושבועה וכם הלכתא. דרשה שבועה שלא אוכל בבר ע"

ויקרא שאילתא ואסיר לחון לבית ישראל לגיגלחו חבריה
והיכא דגלח מהי לחבריה ואיתנם ואינגי בעל
חיים ומתו כי אורחיהו ברשותיה לגלח קיימי לבנינן אונפין ומתייב
לשלומין והו מילי דאנבהיה אבוהיה אי נמי מעשה ואמרי הכמרעותא
ליה אבל היה מעשו ומת ברשות הבעלים מבור הבור קא הויא
ליה הבעלים ומת חייב והיכא דאתקיל ליה מקרן נבחה ומדריה
דאתיה מחתיה אינו דלא שבו ביה קרייה דאמר רב ששת
דיזוקן קרא גזלן וחייב באונסין והכי מילי דאיתיה וקא
[illegible] מר אכמריה דאיתייה מיטי עד דאיתלבא ומדרחנא
[illegible] דאתנא ליה לא מחייב באונסין והיכא דאיתיה לבעיליה
[illegible] אי זל בירשותה דמריה קימא והדר לבריה ולא
[illegible] ועשאן בגדים [illegible] ועשאן בגדים קטני
[illegible] דאמר חמרא

אמר ר' יוחנן מנין לשינוי שאינו קונה שלו והשיב את הגזילה אשר גזל שאינו גזל
אשר גזל ומה גזל יחזיר כשם שגזל והביא גזל לי טלה ונעשה איל ענל
ונעשה שור ונעשה שינוי צורה וקנאו טוה ונשחט איל ענל ונעשה שור
שינוי צורה וקנאו טוה ומכר שלו הוא טובח ושלו הוא מכר:

ברם צריך: איל הילא ענל מעי וצערה דגלה הוה איל ובשרא
דאכלה אי אמרת אקר בשמיה ושיטתנו לא אשתנו
כי מעלה אמי בשעת גילה אי בשעת אכילה מי אמרינן קים ובשעת
גילה אחייב ביה הילכך בשעת גילה מחייב מעלה. אי לימא קים ליה
אכילה ובשעת מיתה בר מהדר לבעלים הוה כמאן אקר גזל לה בהאי
שעתא אמי וכי הוה שעתא מעלם איכא אהוה יקר מעשקא וזל
בשעת אכילה ובשעת מיתה לא תיבע לך דודאי כי אמשכן לא מעלם
מעי דהוה אגזל חמץ ועבר עליו הפסח. אי אתיה מהדר ליה בעיניה
ולא מחייב לשלומי דמי כמעשקא ואי לימיה מחייב לשלומי כמשכן
מאי טעמא. טון ומעשה גילה אחייב ליה בתשלומי גזל השתא באמי
קא מיפטר. השתא לא עבר אחייבה ומעיקרא קא מעלם הילכך כמגזל
מעלם. כי תיבע לך דהוה אל ואיקר השתא מאי. תא שמע דאמר
רבא תני מנין לגזל חבירו דתמרין מחבריה מעשקא. הוה שדי זוזי ואכל
ולבסוף שויא ארבעה זוזי. תמרה אי שתיה מעלם אי נבעה
כועמא כיון דלא תבלה לא שתיה הוה הדרה לבקרא ביקרא
אקר גזל לה השתא אי אתברה מיגמלה זוזי. מעלם מאי כועמא
קא עבר מעשה אגזל קא מחייב לשלומי אגילה קמא
הוה שויא וכך הילכתא. ראמר גזל מעבר ונפרע
ונשילתא דאילו מנין דאפקיר מבריה מקרין נבריה
גזל ליה לחבריה וכפר ליה ואשתבע ליה. אי הדר שוי כי
לשלומי קרן וחומש לבעלים ועשה לעבד מצוה דכתיב ורפא
ומאי תשומת יד. אמר רב חסדא שייחד לו כל
חמשה שייחד לו כל לעשיקו ועד אמרי מאיר
השבה ויתן הגזל את

למרי. והוין בה מיני מתעסק לא ר' טרפון ולא ר' שביבה ואמרו פרטין לא
אמר לא ישראל בב ואמר ר' שביבה אמר לא ישראל בב דתנן גדל אחד מתעסק
ואינו יודע אי זו מהן גדל מהם גילה בטהן ונסתלק עדיין ר' טרפון ר' ע
שביבה אומר לא זו הדרך מוציאתו מידי עבירה עד שישלם גילה לכל
אחד ואחד ומשמתן לעולם ר' טרפון היא ומודה ר' טרפון היכא דאישתעי
דבר לשדר הוא לו יתנו והא דלא שמעה מפי כל המלאה אומרוי מעדה ר'
טרפון באומר לשדים גלגל אחד מכם מה. ואינו יודע אי זה מכם גלגל
אז אבנו שלם אחד מכם גלגל הכל מעה ואינו יודע אי זהו שנתרם
לה מעה ולא מעה שהיה מתי עצמו לא אמר רבנן. שב מתעסק כיון דאיל
מומאים גדל הדר גדל למרה. טעמא דאפוך דנשבר בעינן לאשר הוא לו
הא ליה הכי פמין אמרליה יהא לך בדרך דמי ואינו אלא ר' שביבה. מפי היכן
דיעבד מומאים גדל דהדר למרה מיד ולא יתן לה לבעלו ולא לשלחו אבל
אבל כותק הוא לא לחבר בת עין דתנא אמר ר' אליעזר ר' עקיבא בזולה
הוקינו שלם היתה. אבל אם יעבור על הקרן מעבר קרן ותומרא. לבית
עין ומצא אמרו ומתרבר לו מאי כשבלה מישום הקנת שבטא אבל
עין ישראל עבירה על הקרן כי יקיב לשלח בית עין לא מיבבר ואמר ש
אמרת בגדל אי הכיון לשלח בית עין ושדי למישקלינהו ומבטי לידיה
[illegible] לשלח לידיה קמי להו בר שוועה אי נמי שוי ביגדל שלח בית
[illegible] כי מבטי לידיה קמי להו בר שוועה דלא לשלח בית
[illegible] לשלח בית דין ולא מישוי בשלחא אחרינא דרס צריך אילו
[illegible] לשלח בעבירה ומבטי לה אילו אינם לו מעלן
[illegible] אי אינה לו הלא אבי מעלה כי מעטיא הקיים גילה והיה אלוה
[illegible] ומעטיא לידיה לידיה דמי אילא אינמי בתב לה ניתן
[illegible] ואחתים סהדי עלה מאי כועמא אמר לה לה שי
[illegible] ולהכי אחתים. מהני אריסקא ולהו סהדי עלה דכ מעטו
[illegible] קמי להו בר שמתא ואיפטר לה הקיים מעונסא. אי אילמלא
[illegible] אי נחתים עלה אונסא דרשות לאוה הוא והיו אלא

אחרים עשיס מעי קאמר ליה ר' אלעזר מיזונתא איכא דאיכא מינסר
לה ושתיר ולא מקמסי לה מי מיבלע מלבי שמעון ולא יוחנן בהא מלתא
אמר רב יהודה אמר שמואל אין משלחין מעות בני איקרי ואמר עריס
חתומין עליו ולא יוחנן אומר אם עריס משלחין חתומין עליו משלחין ז
הילכתא מעי... הא שמעת דרב אלא הוה מסיים בה אזי ברב יוסף
בר חמניא אמר ליה לרב מתניתא דתניא אמרתם ריחכון ביהלא פ אזל להא
אמר ליה רבה בריה מי כתב לך היתקבלבי לאונסא אמר ליה לא אמר ליה
אזל לכתוב לך התקבלבי לבסוף אמר ליה אדרבא לך כתב היתקבלבי ולא
בלים הוון מיבלעי מיבלעי ואזלת שכבה אחב ובלבי אזי קני אתרמי
והתקבלבי רל אבא ולא בלים הוון מעי אמר ליה מעי תקנתא אמר ליה אזל טק
עקבטהו מיד לך אגב ארעא והא את נתנצ לי וכמעב לי אנא התקבלבי
אבלעי הילכתא כוותיה דשמואל כיהא דרב סתרא היה ליה תייסר אלבי
אזי בי הוזמי איקטהו מיהלה לרב שמואל בר אחא אגב אמתא ואזלא
הכי אתא לאפיה עד תיאוך שמע מי" דרש הגאון אדם השיה נטרל המקום
צו את שאילתא דמחיין דבית יש לאמרי שלא מיאנא אלעזי
ברבי אמתים עריסומרים חלה תרומה ומעשר ומעבר ליה
לברבי ונינוב על התרומה והיר לומר לרמי חלה לאמר רב יהודה
אמר שמואל כל המעות בולם מברך עליה חוץ לשעייתן והם חמש
מיני דמחייבין בחלה כדתנן החטים והשעורים והכוסמין
והשבולת הרי אלו חייבין בחלה מנין הבא מלא אמר ריש קדיש
ממנה כל הלא והיה בשלבם מלחם הוא וכתיב והיה ממעת לחם
לעונן שיתקומו בחומש לא מעתקרי אלא הבא חמשת שהיו לו
שהיא לחם לחם כי דאמרינן ולקיעור נמי לבבי הפסח בנקיון
שומר מינה לא אמר לעולחצר אלא הבא חמשה מינים מינו
קיעורים כל אחת ואחת ראשית ראשית כמחלה והלה לבנים
גדולה מאד לא אמר ריש לקיש וכן אמר רב ר"ש
שמעון בן יעקב שאמר קרא לא תעשה [illegible]

הימנה אל לרי מרחיק ואשר דמלבד יוחנן בן נורי לקבל יוחנן בן נורי אז
אוכל מכין דבן הייב וחייבין עלמי הימנו כרת ואדם יוצא ידי חובתו בכפה
הילבתא כדבנולא מיבעיא לנשים מעמד לד יוחנן בן נורי מחזיר לה לבעלה
ועוד אמרתם לם מעמד כדבנן אמנן אל אדם שיוצא ידי חובתו בטפח החיבוים
והשעורין והכסמין ושיבולת שועל והשיפון בדמאי ובמעשר כיצד שמן ש
שנטלה תרומתו ובמעשר שני והקדש שנתערבו הכהנים עבלה ומה תרומה
יצאלא בטבל ולא במעשר ראשון שלא נטבלה תרומתו ולא במעשר
שני והקדש שלא נטמאו חלת תרומה וקדשי כיר נשאם לנגעו שיו
יוצא בזה לבדו בשנים יוצא בחמש לנגעו חמש. אלא אמר לם מנא
בדבנן נו שבדינן כל יוחנן בן נורי דהוה ליה לחומרא לחמישים ליה דתנן
ל יהי יורה עמד שעיבל בחזרת מעמד לחבר לבנו מעמד וחרוצת ושני
תבשילין מלי שלא תבשילם מנא דר הוא מולם ומרוצה מנא דר יעקב שנתמעט
לה תלחש ל

לב יוחנן בן נורי ובמה הוי שיעור מעמד דמתחייב לא עקיבא מנה חלה
כדתנן חומשת דבעים קמח ועד חייבין בחלה הן מנכן ומרמנן בי מבלין בהלל
ובכל יום המחיר מוכן ומרמנן לתוכן פעור מאי מעמא כון דמדע לחו דרך
ענו לאיתויה מדי דיה מרישא. ומכל דוריתא מנלן אתנא ראשית עבוסה הלכם
ר יוסי מחרה ולמה עבסהבים הא שוער עשירית האיפה מיכן אמרו שבמה
[illegible] ועוד חייבין בחלה שהם שאר שלדורות למדיה שיקן שלא
[illegible] ועוד כלתשרי יוסי יוסי אומר חמשת רבעים קמח ועד חייבין
בן כון דמר אומר הוא לא יהבין ביה רבנן ביה רבעים שישרל כמה ועוד יקר
[illegible] ערבין ערבי ורבעי בבעים ושלשת רבעים תמנרי בשן
[illegible] ועוד בבעתא ותומשא לבישמא דהוו כולהו ורבעים
[illegible] ברם צריך אילו היכא דלא אלבו
[illegible] לאור ומשיטין ונסחיטין
[illegible] אלחנני אמר מנא דר יעקב אמר
[illegible] הרבעים [illegible] אמר [illegible]

לב מעמד

לג מעמד

לד מעמד

לה מעמד

לו מעמד

לז מעמד

לח מעמד

לט מעמד

מ מעמד

מא מעמד

מב מעמד

מג מעמד

מד מעמד

מה מעמד

מו מעמד

מז מעמד

מח מעמד

מט מעמד

נ מעמד

נא מעמד

נב מעמד

נג מעמד

נד מעמד

נה מעמד

נו מעמד

נז מעמד

נח מעמד

נ

מעבורים אז אילמלא כוון דבה נמי והיא באבלבם מלחם הארץ אינה אלא
בשדה לשון ואיכא בעלים אחה לחם מעבורך והכי אמר קרא אז בשדה לו
לשון אז בעלים אבא לחם מעולם אלנו בה ל לעזאר ורבנן בה אז מילתא
דרבנן אמר בתר לישנא אזלינן ול לעזאר אומר אף בתרלה • ל יהושע
קשים בשיבתא ל לעזר דאיכל בתר לחם כמי מי הוא מלגו עלה דאיכל
ל לעזאר אמר אינה אלא מעבורך בתבור מי עשרך בכל מאי דעבדא בתלא
נמרא מלחמה לחם ול יהושע אמר אי איכא שיעורא בתבור הכי ר
מעבורים אילא לי מאי דעבדא בתבור קא הוי לחם רבנן שמשן בן נגלא
מבריה לה כל לעזאר דאמר אכילו בכל מי הי כבדות כו שבחתא אז את ע
אז מעבורים קא מבי בצבון לחם ומוציא לעשה הילבתא כמן ספרי לי
הא שמע אמר רבי קבא מנלן שה לבי מקדש יכן אחלה והא אין בין ת
חמשת רבשים קמח ושור חייבין בחלה קבא מנלואה הי חמשר
רבשים קמח ושור חייבין בחלה לעזרי אמר רב יוסף הני מלי
נחוג לאיש בפיחא בפיזא כפיזא אמר לה אבי חומלא אמר לי
קולא הוא לקא מסק עמלמלאי אמר ליה לעבדין כל לעבד לתנן ל לעזר
אומר הדוחה כתרומה ונתן לבל המבל מעורה לחלה ואמר רב יהודה אמר ש
שמואל הילבתא כל לעזאי אמר ליה והא ל יהושע בן לוי לא שנו אלא בבדות ש
שלבבל שנו שבות אז אתא אז ב בל בעבנין לא אמר ליה ונא אייתי עלה ת

אמר רב חיננא אמרלו דעבנן ויהי ביום הי
שאילתא דאמרי להון לרבנן יש
לאיכל בשר שקשים ודמגשים דבה בל הגר
שקקין הוא לא האכלו ל. אמר אבי אמר
נגלה לוקה חמגשה ארשה לוקה שהא ארל
שקקין יהיו לכם מבשרם לא תאכלו. ובתר בשר
ולא הבומאו הוי להו ל תשקץ אז ול תטמ
אתם לא שנא דים ולא שנא דיבשה הי
אשר לו סנפיר וקשקשת לא תאכלו

וכל השרץ השרץ על הארץ שקץ הוא לא יאכל. וכל הולך על גחון
וכל הולך על ארבע עד כל מרבה רגלים לכל השרץ השרץ על הארץ לא תאכלום. כי תשקץ
תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ השורץ על הארץ ולא תטמאו
בהם כי אני יי אלהיכם ולא תטמאו את נפשותיכם. וכל אשר לו סיקה
שסע פרסה הוא שרעים. ואיזהו וכל שרץ השרץ בארץ הוא לכם
לא יאכלו ואלו שרעים. גמל מה שהוא מלא מנשא. הנה לא הוא לא כשרעים
כשרעים דמיאן אלא כאוכלא. ומנשקא. דמיאן כגון בשרא. ודוריא
דתלעו שרץ כיהא דראבינא אמר ליה לרבינא אבלע לי ואני אי כול
ותבא אל הארץ לחיות את חיות שבבלמים ואת הזיזים שבגלים
ואת התולעים שבתמרים ושבגרוגרות. אמר ליה לא מנשא שיה בריה
ריבא דחא בר נחמן אלא בנינא והדתעלע לי ואת נבלתם תשקץ עולם
דרים שנצטוה מה עוד ליה הכא שמא התם בהמה נשחטה הוא
דעבד בריה. לפי שחיטה לבה מה דתעבד להשחיטה לדידה לא אה נא
שרי. שחיטה הוא. להו כמאר מן הדי דהא לא מקיים בשחיטה דבהמה
אבל בשר. דגים להתיבא הוא הני מילי היכא דלא מיפרש מן מילבא
ומנמוקי יוסף מן שרוץ. מן שרצים ומן משקצים מן השרץ השורץ
על פנים קרקע. ואם ואי תתרי להו דתניא כל השרץ לרבות הדג
ליאוי לבהמה לא לשרצי מים ובשרצים בשורצים. אילמלא פריש לבתרא הדר
ולא אענינה והוה ליה שרץ השרץ על הארץ אי הכי
לא פריש לדיוקא אחבשמא דמנא דחבתא הדיבו
ואתנא דמנא לבורות שיתין ומעברות שמונה
אלא הארבה ערבה לא פריש במים והא קא פריש
דה הוי דבורה אבל עבדא לא הוא ר בנמה אמר
הנא דמנמיא לך ואת נבלתם תשקץ לבורך
דרס עריך אחת לחילף הב מילי
אתלע מן ערעא

נצל אינו רק תלוי. לאו שרץ השרץ קרוים על הארץ קרוים בהו אינו לאו
כיון דאיתא כי גופיה דקרעא דמיין ומרבנן לה מכל השרץ השורץ על
הארץ. הא שמעינן דאמר שמואל קישון שהתלוים בשביה אסור לאכל
מפני שלה תב חיב על הארץ להוציא את הזיז שבעשים ואת היתושין
שבבלעין ואת החילעים שבמרים ושבגרוגרות ואינא אידך על השרץ
השרץ על הארץ לרבות תולעים שבעשקרי זיתים. ושבעשקרי בנכס
מלי. לאו כיון בשיבה. וכאן שלא בשיבה לא אמרינן לך בשיבה ומאי שרץ כי
הנא הוא תולעת דאילם גופה דבשרעא. דמי ולא אוכלי. ולא לבעיתלבא
קא דיק אינמי דקתני שבעשקרי זיתים. ולא מבריא לן בשאינן אלא מימנו בהמה
וחייה בשמואל מגלגל רב מתני. הכי תמרי דקרא בתר תמיד ירחי ירחא
שריין. וכקהלבהא. אל מימנו בהמה וחייה. אי נמי תרה שילה מן
חנור ובדבים אל שיש לו סנור וקשקשת. ויהי ביום השמיני
שמילתא דאילו מן דשתו שיכרא בשיעור
דמשכר שאסור ליה לאורוי הלכה ולאיבוי ולטמאי ולמשרי ולמיסר אל
יין ושכר אל תשת. וכתא בתריה שתו ליה אמאי לאורי הלכה בראתנאי יין
ושכר אל תשתה. כולל יין אל שהוא או יין מגיתו הכל שכר לא יוגרמא אל
כדי דמי שכר ואי זה זה רבינתו בן ערבאים. אם יסכן מה הכל יין לחזל
אל היין אל שהוא ועל היין מגיתו דברי ר מאיר ר יהודה אומר יין אין
לא אל יין שאר משכרים מנין הכל שכר אם כן מה הכל יין אל הכל בגיתו
ושאר המשכרין בשהרה לר מאיר אומר יין ושכר אל תשתה. אל תשתה.
דרך שכרותו שאם הפשיק בו אדם נתן לתוכו מים אל יצחק בר
קמא אמר קרא יין והוא דמשכר ר מאיר. אלף שכר שכר מדינה
משכרין לאו שמא יין להזהיר בו אף הכל נמי שאי אתה מזהיר
יין להזהיר בו ר יהודה לא. אלף שכר שכר מדינה דמיין
יוכל לבלה קשלת ושתה לבש וחלב וגבינה
ר יהודה. אומר רב שמעון בר אחאי אומר רב הונא אמר רב
בר חשיאן אומר רב הונא אמר רב

רב עולה דר לישר טובעי ר דחכימי רב אחא מהו עלה הוא לה לבעי שרה שריה
אתלי לקמיה דרב אשי ביה טוב אמר ליה ולא הא דתנן לאחר הרב לבא
מקום מגורה עלה מיולא טבא לחבריה מעשים שכרוהו ובא נמי מי שתברת
וכי תנן נשא לבן בדרך לעזרך השבת בטבת במקום לבא שכרות אמר לה
והא אמר רב הילכתא כל לעזר דאמר אם העמיק בו אם כתן לתוכו מים כל
שהוא פטור ומר הא לא בחיקא שתי לה אמר לה אימור דאמר לעזר
רבעשת יותר מרבעות מי אמר יתר מרבעות אמר לו מוכבעמי מישכרי
ברס ערוך שער מישכרין מי אית לה לעזר אילא כון דעקיק
לשבר דרך שכרותו יכן אית לה שער משכרין לתלה
זו הילכא אית לה דרך שכרותו ושאר משכרין נמי ומתמר טוטי מר
מר יהודה דאחייב מיתה נמי תלי שמעי דאמר רב יכל תמרים
ל יודה ומרבא רב הילכתא כר לעזר ושמא רב הלכתמרים ל
יודה שמעי מיתה אית לה שאר משכרין נמי וכן הילכתא אי נמי
כון דאמר יותר מרבעות אי לו נחוב נמי משכר אתא ולהצילו כן
הקיא ש וכן החול וכן הטנלו כן הטנלו כן חקנו שיכר לא לגרי כן הטמא וכן
חומים ושרכים והקלישות נצבאהון שיכר לא לגרי כן הטמא וכן
הטהור לו הנגעות והטהרות ולהורות ולהוריה ולא לגרי איסור
והיתר אנב לא עבור משנה בשעתיה את כל החומים לו המרבעות
אלא אבי לי זה תלמד ביר מצא זו הלכה ולא לגרי לא מן המרבע
מן הילמוד ולא מן הלכה יכול אם תעבה הל ולהוריה והאלו
הוא לי יוסי בר יהודה אומר יכול אם מלמוד הל ולהוריה מן
ר התנא ישראל שרין עבוד ועבדיב טהור שש תנוי יין מורין
מהלוש דר יוסי בר יהודה אם הינגד הבן הא ילקי בי רב
ברס ערוך הילכתא כר יוסי בר יהודה דמים תבר נוגעין
מאי טעמא כון דלא אמרי מילתא למילתא
כון דלא אמרי מילתא למילתא
אלא הנוים אלא לאי טעמא בית הא ש

תא שמע. הילכתא כל יומי צל יהודה דיבו והא רב לא מוקים מימרא
עליה מיומא טבא לחבריה דמאי והא תלמוד הוא דמעלי רב
מעשה דמרי מרבעיה לא מוקים מימרא ולוקים דמנוקי ולא מנקי
מרבעיה סתם. רב אוליי מרי ומצא דמתלמד אודיי מרי וכן הילכתא
ויקי ביום הטמיב שבלתא. דעתיר לחון לרבית. יש לחילק בין
בהמה. ומייה טמאה הרבה מיניהו כטמאה והילת
מיניהו עהירה מפרסת פרסה ומעלתגיה בבהמה עהורה מפרסת ולא
מעלה מעלה ולא מפרסת טמאה לא מעלה ולא מפרסת טמאה דבר
זה חייה דבר האכלוב כל מפרסת פרסה. ולו בהמה עהורה שילה
מן בהמה טמאה בזכילה וטמאה שילה מן בהמה עמאה עהורה
דבר בזכילה ותנן מה הן בזכילה. בהמה עהורה שילה מן בהמה טמאה
מאיר בזכילה. וטמאה שילה מן בהמה עהורה אסור בזכילה שהיוצא מן
הטמא טמא. ומן הטהור טהור דבר טמא. ומבטל רב טהור מאיר בזכילה ומן
טהור שבטל רב טמא דבר בזכילה. לפי שאין גילין ממנו מעלה
ותנו רבנן מן את זה לא תאכלו מעלה הגדה ומפרסים הפרסה יש לך
מעלה ידה ומפרסי פרסה שאין אותה אוכל ואי זה זה טהור שנולד
מן הטהור והכי קאמר דבר הבא מעלה הגדה ומפרסי הפרסה הלל לומר
גמל הוא טמא. קא חד לשלטן בשלמא ודאי. ואיך הוא טמא ואין ה
הטמא שלטן מן הטהור טמא לא טהור לשמעון אומר הלל גמל
שני פעמים. אחד גמל הנולד מן הגמלה ואחד גמל הנולד מן הטרה
רבנן ויאמר ורבים הלבה כרבים. ושל פתים לא מתיתין בוריר
הן בזכילה. ברם צריך שילו מן בהמה טמאה
בהמה עהורה כגון חמור אחד רחל וקו
כדיר כא דולד. מן אמו מנהו בזכילה מי חיושינן דילדא
והאי ולד דאמעה הוא ואפיר. שילו מיתנן בשינן בכור
מן גמלא אומר הלקח בהמה מעשקה מה הנה
שלחרת היא וקיימא

מן הבכורה מעשים רחשים לרחומי הגע. מו ריבלגע לגעלסחיבעים לרחומי
היגו עעמגע ד רבן שמעון בן גמליאל זקן ד יפקור דשיגה מרחמתשלש
יום כן יולדה הגע מילי מגעהחיר דחר דחלל דלאו מגעה הוא מי דשעים
רחומי ואסור באכילה. מו ריבלגע לא מיעשים לרחומי אל ועיני מילי
לדיעה. ושרי. תנן שמעון ד עמ רבא בר בר חנא. אמר ר יוחנן דעה
חזיר שבריך אחר דחל פגורה מן הבכורה ואסור באכילה. על יבוא
ויורה עגל ד יקימגע בן הילבתא כרבן שמעון בן גמליאל דתנ ד מפקר מן
הבכורה ומגען אכילה דאמר דאמרלו דלאו מגעה נמי מישים בן לרחומי
אמרי בתר דילד דחיפרגע עד יבוא ויורה עגל לברה הוא וכן הילבתא.

אשה כי תזריע

שב ומי. קמגני אפילה לגברה. דכתי אעה כי
תזריע ילדה זכר ועמד ש ימי. ובזוגרתן ושבבש כגרתו המגעה איבילה
עלגע טבלה ומשתריא לגברה ואשב דתניא אם בכל הלן שבעה ונמי לא
מיקגעגע איבה ולא עריבה בלילים דתגע. בימי גדת עזתה. כימי נדתה
כך ימי לידתה מה ימי נדתה אין ראויה לביבה ואין מפרשת שבעה עולה
מהן אף ימי לידתה. אין ראויין לביבה ואין מפרשת שבעה שלה מעק ומשלש
שבעה כל דמעק לחזיק עד תלבן ותלתה ימי. אם טהור הוא ואריא
לגברה דכתי ושלשים יום ושלשת ימים. ונמי דהיכא ילדה נקבה אמרה
לגברה דבבסר ימי דכתי אם נקבה תלד ונמאה שבועים כנדתה. ותעמ
ימי גדתה כך ימי לידתה מה ימי גדתה אין דאויין לביבה אף ואין ס
שבעה עולה מהן. ולגשלש ד בבסר עד שהן ושתה יומין כל זמה
בהו אם עהור הוא ואריא לגברא דכתי ושלשים ושלשת ימי ונמי חזק
אין מיקמי מילה איקבעה לה ביבה ואריכה לבריתב בהיעבל
[illegible] דיכא דחזיתה להחיא דמא בשופי בשולש דלאו מחמת [illegible]
[illegible] חזית בקרשי מעשקא ולבפיף חזמת אם בשתי ונח מעמ
לגברא [illegible] דהיכא קושי קמא לאו מחמת [illegible]
ומשא [illegible] לגבר שמע ד ר יוסי
ר יהלבתא.

והלבשו כדברין. ואמר רב יהודה אמר שמואל הילכתא כר׳ לעזר בארבע
והדה מיכהו הוא עבל חייבה בקושי אי נמי חזיתה. הרי יומי בשוקי ולשלג
חזת בקושי מחמת ולי הוא. דתנא ושה כי יזוב זוב ממה מחמת עצמה
ולא ממה מחמת ולרי ורוקא בין קימני. אבל נעל אין קושי לבעלן ואמר
הני אמי מחמת עצמה הוא. ואפי׳ חזת הרי יומי אפילו לשלשי. אמר אי
איפשר לבתיחת הקבר בלא יס והוו להו הלחם ועברי׳ה רבא לרבשמעל
מר ורבש קושתה השנים. ולשלשי הילה עריכה שתשב שבעה נקיים.
אלמא אין קושי לבעלן. ואי איפשר לבתיחת הקבר בלא יס. אמר לה
רב פפא לרבה למה לי שני ימים. והא ר׳ ירמי. בכות ישר הן המאיר על
עצמן שאפי׳ רושות יס טיבה כחדל יומבות עליה שבעה נקיים אמר לה
אנא אמינא לך אסמיך. ואת אמרת לי חומרא היכא לאחמר אחמר
היכא דלא אחמר לא אחמר אנן לא אקרינן להוי. ואילו היכא דאפילא ולא
ידע הדוא נמלא אי דבר הוא אי נקבה. תנא ארבי סר יומי לחומרא והיכא
דאפילא לארבעין וחד חוששת לולד. והיכא דאפילא ליום ארבעין אינה
חוששת לולד. ולא נרמא ערתה דולד עד דמלאן ארבעין ויומי מלאה.

ברם צריך לולד לא חישינן לגדה מי חיישא אי לא חיישא מי אמר
אמר לא נרמא ערתה דולד בין דאפילא לא איפשר

לבתיחת הקבר בלא יס. אי דילמא הני מילי היכא דנמר ערתה דולד
דמיפלה מתי אבל יום ארבעין ולא נמרה לא בתיחת הקבר הוא ואי
חזת יס. הדוא ראישא. ואי איפשר לבתיחת הקבר בלא יס. אי דלמא

לא אמרינן תא שמע לזכר ויום שמיני לנקבה ויש
יום ארבעין

עיכרו אמרינן עוחטין וזרקין על בכרול יום ועל מחוסר כפר
לגיכל פיסחא לאורתני הכא לאמת דיש מתיא כבדה לגרה
לגו בת מיכל פיסחא הוא. ומיקמיכין לה יום ארבעין לה
זכר ויום שמיני לנקבה לערות עבה ומע ל ישמ
זכר לארבעין וחד נקבה לשמונים

לה הא שמרת שינה חוטשת לילה. כיון דתמצא אי אפשר לפתיחת הקבר
בלא דם ועדה היא קא משמעו לן היכא אמר אי אפשר לפתיחת הקבר
בלא דם היכא אלא נמי עדיה דילה לא מיפתח טמא. ואי אפשר לפתיחת
הקבר בלא דם וכן הלכתא. אשה כי תזריע שאילתא איכא
דיתמא דאילדא זכר ונקבה יהבינן לה יומי
טומאה דנקבה ארבעה ויומי טהרה דנקבה שבעה ואיכא דאילדא
חדי ולבסוף כמה יומי אילדא אחרינא. דתנא ימי טומאה ימי טהרה
לא שנו ואילו אימתא דאילדו שלא בזמנן. אבל אלא בה וולד. אמר
אי אי אפשר לשלא בלא ולד. והאי דתמעוני הוא. דאיתמר ויתבר
ימי טומאה דנקבה ויומי טהרה דזכר. והיכא דילדה ולא שדתא לא
ולבתר כמה יומי אילדא שלא לא לא לא מר שלא דהאיך ולבקמא
דתמעוני הוא. דאיתמר והאי כאילו לא אחרינא. הוה בה ואיתמר
ויתבה ימי טומאה מרישא אלא אמר קא שלא דהאיך ולא קמא הוא
ואי שתקון בתריה דאמר מר מעשה היה ונולד אחת השלא בולד עשר
ושבעת ימים. וקא מילי כי תלדנין בבן קיימא דאיתא ביה חיות
דאמר בזעה לשלה ונפק אבל בנפל לא תלדנין אם איתא דהא שילדו דהוה
נפל הוה בה דיק הוה אתא שלא דהוה ולא איתמר והא שילא ולא אחרינא
הנה בה ואיתמר ובשא למיתב ימי טומאה מרישא דרס צריך
אילו היכא דילדא ויתבא ימי טומאה ובנו יומי טהרה
דר אבל נפל ויומי טומאה אית לה ויומי טהרה לית לה ובעיין ימי
טהרה דראשון לא נפיק מהו לא שלמי לה יומי טהרה עד דשלמנין ל
לה ראשון אי נמי ולא לעשון נקבה ולא שנו זכר נפיק יומי טומאה
ימי טהרה דשני זכר ושבע נקבה לא מלשן מי הדרינן ומלינן לה ימי
ימי דשלמין לנקבה אי לא מי אמר כיון דלגבשין קרבן במה ליה
קמי הא אזלינן עד תמנין ואי לא מתא קרבן אלמא איתינן להנהו יומי
טהרה דלא לגבי דס פקיס איתינן אי אילמלא כיון דאיתפיס
יומי טומאה אי אפשר דאיתרבן לא ילפינן. הא שמעת ולבני

והנה רבנן שלשים יום לבין ראוים בין מעוברין לא יום מהיום ראוי יום
שלשים כלן לראוים. ותשע נמי ששים ושמות כי האי גונא. אי נמי ולדה
בזוג עריכה שתשב שבעה נקיים היכא דלא קא חזיא דם בתוך יומי טוהרה
דלדתה או דזכר או דנקבה מכאן ולהקים לה לתפירה זיבתה מי אמרינן נקיים
מאים בעבן והא איכא אי דלמא נה"ים מעומאה בעבן והנה יומי כוים דידי
לאו זבה נמי היא מטומאן וקיימן בטומאת לידה כמאן דקא חזיין בהו ומאי אן
ולא מלקין לה. תא שמע איצטריך להו הפלה ואינה ידועה מה הפלה הכי
אז מפרק לידה מפרק זמה מבאיה קרבן ואינו מאכל ניתי לידתא שאינה ראויה
עולה לה לתפירת זובה. אמר רב פפא שיני הכא דאיכא לגמר יולדת זכר
היא והיך שבעה יומי ימי דקא יתבה ליתקים לה לתפירת זיבתה אמר ליה
רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא ביולדת זכר איכא לתפוקה ביולדת
נקבה ליה לתפוקה ואלא ליה שמע מינה מעלין שמע מינה ודב פפא סבר
מעי הכא דהוה ליה ספק ספיקא ואמר דהשתא מה ימי ניתה אין ראויין
לזבה ואין תפירת שבעה עולה מהן אף ימי ליתה אין ראוין לזיבה ואין
תפירת שבעה עולה מהן ותשע אחריהן הושע שיעשה מלאכה ובעת ריחצה
והביאה והביאה לתנויו שלשה שבועים בזוהרים שבוע דיעשון ושבוע שני
יולדת נקבה הוא ושבוע שלשי יולדת בזוג לדת מדיא אינון עולין הנהו
ר לעזר אינון דאמר לדר שאינו נדס מותר וכיון דילדא מתרה ולא
מלקי לא לדבנן דאמר לדה לא מתרה מיסת נמי מלקי דתניא ל תוריינוה
אזוקא אין ליה מותרת בזיבה ואי בעיא לה מלקו שתעבלה אבי אמר אינה
מותרת ואינה עולה רבא אמר אינה מותרת והכי מתניתא לרבי אליעזר
רבנן. אינגמי אינו היכא דקא שבעה מבתוך שבעה לאחר שבעה אינו
ארבעה עשר לאחר ארבעה עשר דלא אי מסלק בין דם טוהר לדם טהר
הוי דם בתולה דם טהרה מעשיהן לה אילא אי נמי מבתוך שלשים ושלשה
דזכר לאחר שלשה ושלשים אי נמי מבתוך ששים ושבע לאחר שמים
ושבעה לא אי מסלק בין דם טהור לדם טומאה הוי דם בתולה דם טומאה מעשיהן
לה אילא קא דאמר רחמנא לאחר ארבעה דזכר לאחר ארבעה עשר דנקבה

טהור הוא מעשה ראיה מקיים מעין טמא ומי פתח מעין טהור: והכא לא
מקיים אין דילמא מעין היא ודחמי טהרה לא שנא מקיים ולא שנא לא מקיים וכן
נמי במי חטאת יומי טהרה לחיולי יומי עומאה מיתלי לגבי רבותי בהא מתרתא
דמיבעי רב מי מעיין אחד הוא והטורה טומאתו והבדה טהרתו ולי
אמר שם משום הכן נמתם הטמא נשתה טהור מעתה הטהור נמתם הטמא והא
מילי היכא דמקיים דודי ראיתנים לה היכא דלא מקיים הא לא איתנים הילכ
מקיים רבאי אמר רב אמר לה רבינא לרב אשי אמר ליה רב שמעת מקיים
אי מקיים מר זוטרא לאתרין ודרש הילכתא כרב לחומרא: והלכתא כותיה דלגי
לחומרא: רב אשי אמר הילכתא כותיה דרב לקולא ולחומרא דרש מרי מר—
הילכתא כותיה דרב בין לקולא בין לחומרא: והלכתא כותיה דרב בין לקולא
בין לחומרא דרש המקבלת לוס ארבעים איזה ראוי שתי לולב:

אשה כי תזריע

שאילתא עילו אימתא מילה ביומא
ביומא הקמיתא והדר מעבדא ו: לדיר
לבר ההוא ברה דיליה מי חייב למיתן חמשים לבהן ולעניין בכורות עטלה
שנים ברם צריך אילו אימתא אישבלא בנן וצעיר מילא
נפיק מרחמא דחד מינהו ואחיתה ביה חיילא
סומלא לעניין פעל רחם מי חייב למיתן חמשים סלגוס לבהן ההוא אחפיק
אקוטיה בדי שמא מעיה לעניין כי שנים מי שקיל אי לא מי אמר אהכי אמרת המנים
הלא רחמנא שנו את הבכור בן השנואה יכר הכא נמי אימא הכי דב
חנים אז אילמא כיון דהדר על ונפק חבריה כולה הילכך הוא אנפק כולה
דחא אימא הוי בכור תא שמע: אמר ל יהושע בן לקיש ברחת
יוצרת בכל מקום:
מילה כיון דנפקל מרחמא אמר אהדר על ונפקל חבריה כולה מי שנים הקוא
מרחמא מרחמה בריישא וכן הילכתא זאת תהיה שאילת
דאלו מן צינו לאיכל לחמנא עדיך למתנא
יהיה בריישא והדר לדיל ואמר לקא אכיל חולין ויקום טולמין יניס לחולין
ולמעשר לתרומה ולתרומה מעשר מה מעל דרה ומה אשר יגע בו הזב ויהי

לא שטף במים ותניא ר' לעזר בן עקיבא אומר מנין שמקוה חמרים לבטילת ידים לחולין
מן התורה אמר ליה ר' אבא לרב נחמן והאי בטוגב בזב הוא דכתיב אמר ליה רבינא
בזב כי שטיף ידיו במים מיטמאין מיטהרין אלא הכי קאמר שאר שלא שטף ידיו
טמאות ומקוה המאמלל בטבילת ידים בן בתירי הוא. אמר ל' יהושע בן צדוק בשבעה
ועשרים בחרבשה ועשרים מקומות מעין על כנוף הרב וכולן שנו ובמשמני
אמר ליה ר' לעזר היכן שנו אמר ליה לרב תשכח מעין דם ושרצה הלת ותיבה
מיעהו קא המאמלל בטבילת ידים דאמר ר' יהודה חם ושלום שעקיבא בן
מהללאל שמא נתנה עשרים עשרה נעלות על מדס בשל בחכמה ובתורה
חכם בעקביה בן מהללאל אמר ואתמני ביה אתא אליעזר בן הרי שמיקרב בנגע
ידים ובאהלו ומת ובאו ובשמעת שלחו בית דין והבאו אבן גזולה על מי
אחונו לבתיך שכל המתנדה ומת בבאיו מוקלין אתר אחרון וכל המאמלל
בטבילת ידים סוף בא ליבי עשות אמר רב אשי ואמר לה מתתיהו שלשה
דברים מבאין אמהדרס לבי עגיית המשקין מים כמעין מעשה ערוס המאמלל
בטבילת ידים ומי שאשתו מקלקלתו בבגדו המשקין מים בחבר מטבר
ערבס לא אמרן אלא דמהדר אתיה לבוריה בפני נמי לא אמרן אלא בשרצה
אבל במרגלית לא כה ומי שאשתו מקלקלתו לתיבו אמר רבא על עסקי
הקשיפיה והני מילי הוא דאית ליה אבל לית ליה לא כה והמאמלל בטבילת
ידים לא אמרן אלא מעשה כלל אבל מעני ולא מעני לית לא כה. אמר רבא אמר מיאל
אלא חפני ויבאו לו מלא חבני מיבאיהו והני מילי לבחמש אבל לתיבי אי לא
מטנפת ידיה לא עדיף ואי מיבעיא בטילה במשקין חוץ עדיף בטבילת
ידים דאמר ר' לעזר אמר ר' הושעיא כל שטיבולו במשקין עדיף מטבילת ידים
ולא מישמיע לא מן ומנא דתנן כל הכלים מיטבלין לידים אפי בכל גלל
בלי אנשים כל אומנה ואין מוטלין לידים אלא בדיוקנות הכלים. ולא בשולי
הוקחן. ולא במגבות הבבית ולא יהן לחברין בה מנין מאי טעמא דתנן
דנן אמר חכמות מי נמי אין יהיו ידים ורגשם דקתני מיקרא אין מטמאין אין
מקלשין ואין מגיע מי חטאת ואין מוטלין לידים אלא בכלים [illegible]
על גב כדרא [illegible]

מצא בחיצו יהיה ונמשא לחיוב יהיה. אא לי שבורא לתרוי הו בתרא דהויא להו
הובלה" **ברס צריך** את לגילף אילו היכא לאיכא מעשיבלא
דאיכא מהו לגימשא אינש יהיה בגויה ומנמנשין
אי נמי אוכל אחמת מאוכל עריך נטילת ידים אילת כיון דהוא בייבים לא
קא שקיל ואוכל לא עריך נטי לתידים אי אילבעא אימנים אלא נית אבלא ליה
אוכלא ושרי יהיה לבומנה ואישתבח עקא אוכל אלא נטילת ידים.
תא שמע דשמעל אשהיה לשמעל בריה דקא בבי לה אמאי קא
בבית אמר לה אמהין ל אמר לה אמאי מרחיין אמר לה דפתאי א
אומנא לי בוקא כ לחמשאי. אמר לה אמאי לא המנשי אמר לה אי אוכל
ואנא מנשיא אנלה אבה אשמעל לחהוא הבה לא מבעשא אלא נמרת ולא
קא נמרת מנמהא הי מבי לי בוקא. והילבהא אוכל מחמת מאוכל בני נטילת
ידים מאוכל לא בני נטילת ידים" **ואת תהיה** שאילבא אילים סמן
למהילוד לה בנגשא עריך לאחוייה לבהן אי נגע טמא
הוא מבומשא לה ובומלאת בגגים טומאה יוצא מגוף הוא. ואמיר לגיבל
בתרי מת מזיה לאדרש ואמר שמעון אין הזומנה חוצה לארץ אסורה אלא בקבר
שטומאה יוצאה עלו מגוף והנ מלי טאיבלה אבל בנגשא לה בקבר"
ואי בגע טהור הוא מבוהר לה כהן דבר כי יהיה בשר עשה שאת אוסרה
והי מנשאו מומאים כעתנן מגיאות בגגים שנגע שהק אדבש בהבת עה בשלב
שנגיה לה בביב ההיכל שאת בעבר לבן שנגיה לה בקרום בביה. כי מיתי לי
ביה שיער מגנו מנוגא בגגים היכא עאיכא חיב גיים מגיה בגגע בשלב
וחיב גיים מגיהל בכמה ההיכל בלבה ביה הולבה ביה ומיבטר בין להבדי
חיב גיים מבעמר לבן וחיב גיים מבקרום ביה הולבה אילת הוא ומבעבדין
לחבאי דתנא אמר ל יוסי בשאל ל יהושע בבו שלל עקיבה מבבי מה אמרו
מבאות בגגים שנגע שהק אדבשה ומס לאו אנה יאמרו אמר לי יאמרו מקרם
ביה ולא יאמרו אמר לי לבמר לי שמעבדין זה נגע זה. אמר לי יאמרו מקרם
ביה ומבבי בבו טומאה ותסיר ההיכל ולבעלה טומאה ומשבדין אמר לי מלבגל
שבל בהן שאיבו בהן בהן [illegible] לאר את בגגים ומבלי לבהית

חזקה עד אחר אבל דבר אם טהרת לבנה היא לבנה ואין אחרת לבנה. ולא
מעמא דבהרת ותולעת היא אלא דמתחזיא דמעקרא דבר שהיא לבנה ומראה
עמוק מן העור ותגיע המראה המוה העמקה מן העל ושאת ותולעת היא
לא כמעמא לא דמתחזיא בגוהה מן שלה בשרא דתנא שאת אין שאם
אלא בגבהה. וכן הוא אומר עלבלהן בשת הנשאות. ומגלה עיניה לי
תולעא. דבהרת ושאת ולבנה. ותגיע אין סבחת אלא טהילה. וכן הוא אומר
סבחנו כא אשסמן תולעא בשאת לבן מולבה לטהרת מנגע אומר זיבא
אשבחן תולעא בשאת תולעא לבהרת מנגע נאמר לבנה בשאת ונאמר
לבנה בבהרת. מה להלן יש לה טהילה. אם כן יש לה טהילה בנתגלה
תנא הטיל מבה לבהרת בן שאת לבהרת ליום לך בשם ש יש טהילה לזו
כך יש טהילה לזו. אמר מר שאת כתמר לבן אמר רב מבי אמר רב אמי
כתמר כמי בן יומו רך כמן שמתמוכן. אומר לבן. ואילו חתן אין תילה
ביה כנגא נטריגן ליה עד דשלמין שב יומי דמשתה והדר חזי ליה כמן
ומטמר ליה. דתנן חתן שטלה בו נגע בוחנין לו שבעת ימי המשתה
לו ולבתו ולבסותו וכן מבגלבוחנין לו שבעת ימי הנגל לו ולבית ולבסוטו
מאריבעאלא ובים הלאות בו כה. יש יום שאתה רואה בו ולא יום שאין
אתה רואה בו ולא חיינן נגעים לא בשחרית ולא בין הערבים ולא בצלא
בצהרים דתנא אין בוחנין את הנגעים לא בשחרית ולא בין הערבים
ולא במתך הבית ולא בוסקמגעונן. מגעו שבהה נראות כנגה ולא בצלא
בצהרים מגעו שעיה נראית בהה. דרה עריך. הקרוב מה
לראות הנגעים הנגעים כוין לאחוה וזהו לבני
לההוה ינטלו ביה בנגעה לטהריה ולטמאיה כי הוא אמר אמי יקרוב לא
מבאר. אם אילמא כוין עדות אות כנגעים בבהן תיבוש הוא אלא לאיי
מבאר בין כהן בין יש עבדא לגבי הבה נגעים נה שופטים ולא נגעים
ח כשר בהמעה אלבהן ואילמא נגעי כהן תחזי ליה נגעים לגבי הבה
לבהן אימה נגעה אימה טהור וכוין אחרוש הוא שי לך אחרוש
בלבא. ונשבחן

כשר דבת אם ל אחר מעשו הרעים הילכך הן אמרו לא תלין עד
תא ש מעי. והעמא מה הכל עב פרים יהיה כל ריב ולל נעב. וכמה
ענין ריבים אחל נעשים נעשים בענין כתעים ריבין לא
בענין שהעים לא לקחים ריבים לנעשים. מה נעשים ביום דבת. ובוש
הראות בו אף נעשים ביום. מה נעשה שלא בפומין דבת לכל מראה עינ
הכהן אף ריבין שלא בפומין. ועוד מקיש נעשים לריבין. מה ריבשלא
בקרובין אף דבת לא ימיתו אחות עלל. בעים אה. נעשים שלא בקרובין
אי מה ריבין בשלשה אף נעשים בשלשה. ועיקר הוא אמתוני בשלשה בעל
לא כל שכן. הכל והוצא אחרם הכהן אול אחי מעבוד. מלמד שאמר לו
הכהן אחר דראה אות הנגעין וכן הילבתא. יו מנו הכ מנא אי יבעלל
ביה כיבשה מנא לעמרא או מנא דכבנא או שתא לעמרא או שתיא
לכתנא. אי נמי מנא אמשכא ירליך לאחנייה לכהן. אי נגע טמא הוא
מטמא ליה כהן לבבו והבל כיהיה בו נגע עריבת. ודבת אחר אומר
אי בשמן אן בבגד. ובבל. והיה הנגע יקרקר. אחילו שלבע על ע לבע.
אן בשתן אי לעמר מיטמא בנגעים. דתנא בגד אין לו לא בגד שלבע
נגל שלבע. מנין הכל והבגד ושאר מינין כבגד עמר נעשים עורגלים
עמר הארגמן ונוצה שלבעים מנין השרין הבגד והמלבוש מנין
הכל עמר ופשתים לבעוטי שאר מינין שלבע על שלבע בין בגד גדול
ובין חוטי לה הכהן נגע לה שבעה ומין דבבל. ראה הכהן אם הנגע
הסגיר את הנגע וגו' וכי חיו יום שבעה חוי לה דתשה לה בעם
הגן מאי דהוה מחלי ט לה. ובעו לבמשרפה לבילה מנא דבתוב
ראה את הנגע ביום השבעי וגו' ואי לא תשה בבי חוריה ברשותא
ירבן רב. ודנה הכהן וכבסו את אשר בו הנגע. וכ מכבסין ב ד
בשבת ממנין אחר רב יהודה אומר רב. אם חטאת. ולם ביה ומראותם
בעיני. אי כן שבעה ממנין והלא מסגר שבעת ימים שבע ואי לא
אי הי [illegible] מיורקא אי מתמקה אי ע"ג. אלא פשא בבי שריפה
ואי הכי [illegible] בו בגד ושרי

ליה וטליה בגו טהור הוא. ומעכרא ילדים דשדר בר כיסוס הוא והיכא דמעיק
מדי אפיר ליה לחוורי ה בשבתא במיא כיתנן לענגן אם חטאת אחת הצבע
ואחד הנשק ואחד השר טוען כיצנעם. ואמר שדר בר כיסוס הוא דמעינהו
היתה עצי לשלשת מקנחה במרכשו היה על שלעור נתתן עליה מים
עד שתהלה אמר מבי לאקשיא לא רבנן הא מחדיש ותניא לענגן אם
חטאת הצבע והשק מעבבן הא שר והלל מגבלן. אחדים אומרין הצבע והשק
והעבר מעבבן. והלל מגבלן. והאמר רב חייא בר אשי ומנין שבאים הוה
קאמינא דמיא דיצ ושכשכו ליה מעטה בשעתא במיא אמאי עבר לאו בר
כיסוס הוא כמאן דאמר אמר רבא ומי איכא למאן דאמר דשדר לאו בר
שבטים הוא והא כתב בנגעים אשר תבצם אל אמר רבא רבנן דכתב לה לבר
מלבד לבר כיסוס מיהו כי עלנו בקשין אחד הצבע ואחד השק ואחד
השר טוען כיצנעם בדבין לדברי הכל ודב חייה בר אשי בקשין ובענא
קמא דבר בנגעים אשר תבצם מעוקים לה תנא קמא בדבין הדר אמר
רבא לאו מילתא הוא דאמרי. מחקוי קרא בדבין כתיב לא עמאינן בכלי
אבלמאים. הצאן מעגרנת הא ואמר רמעש אשר תבצם הדר אמר רבא
לגבי עדעתם כולהי דבין מנה חיוורי דינרנת מעבוה מיתליא מעחיית
ליה עדעתו ומשוייא לה דר אל אי קשיא לי הא קשיא לי הא בדים ובמה
דבין מינון וקתני נותנים עליה מים עד שתהלה. אלא אמר רבא לא כיבוד
עלה לדר כיסכוס לאו כיסוס הוא ואמר רב חייא בר אשי לשנוי לאו
מיד בסכוסי לא אי בדבין בדברי הכל אי בקשין בחדיש אם כן אמר
לבגד מני יתן עליה מים עד שתהלה. ולא ליבסבת בגד שרייתו דהו. כי
כיתמר לבא לענעיה אמר רבא אדם סולד לדמים חייב אדם אדם דשמים לדמים
חייב. מאי טעמא אילמא מעשים דקלח. והוה ליה כמרעה אחי לא דדמים
מני אל מעשים דשרי ליה מיצבע והוה ליה כלי שבא. דרש רבה מתר
לבבם את הנגעל אמר ליה רב כ עיא לרבא ואמר רב
אין הדמים לא
מיתוריא עליה ודרש דמים שמגרדי
לדמים מתרתין ביד כך אמר

כיפוס מונעלבשבת אמרי שיפשוך מעתה והא רבא הוה אמינא לבתר דאמרת הכי סברה בסנלמוחלנו אעב לשריפה קמי פרחוי מיטמאנולא אמרינן כמו לשרוף נמי דמעשה מיטלת שיש בה שלשה על שלשה אעב אמרן בה כשיהא כיון שנבנה רובה לבית טהור מי אמרינן בשלמא מה לאו היכו לאיתקש לבית לא מי אמרת מעם נדת אמאי מיתקן לבית. לא לאו מוה לבית וטעמא מאי אמ קרא ושרף את הבגד אפילו בשעת שריפה קרוי בגד דרס יבריך רוה לגחלים עד יצמה מי אמ כיון דלא דלאריפה קמי. בל השומע לשרוף כשרוף דמי היל היכבר לא מנעל הוא. ולתה לחלליה הו מילמא כיון לשנין טומאה אמ כמן לאיתיה דמי ומן הנבל בה משמע ליה ולאמ כמן לשרוף מי. ילמי אמרת כמן לשרוף ומי אמרי טהור הוא לבעי שן חליצה נמי יבינן לה מטומאה. ואם תמר לומר יבינן חליצה מטומאה מנל שלבטר הנחה מהו מילבינן מנבעים לאעב לשריפה קמי אמרינן כמן לאיתיה מי. או מילמא מנבשן לא יבינן שם נבעים אמאמר בהו דרבנן. תא שמע אמ רבא הילבתא אחר מנל מוסגר ואחר מנל מוחלבן ואחז מנל שלנחת נבועה ירה לא תחליץ ואם חלצה חליצתה כשרה אמר מנל שלתקרוטת עב היכא לשבוישה בכך בגיקן חבעם לתרקולין. ותא בענן זריקה משתברת ולבא דאמרי זרק מקל נעניה חייב ואיה כאמרת בגין שקיעה מתחלה לבר. אחר מנל שלעיר הנשחת ושלקין העשוי לבנדוי ושלמקרוטת עב מעשה אלא עבדי לה. ליבה שלעיר הנשחת מעשה לשריפה קאים ומן לשרוף נמי אמ מעתה מוחלבו כיון דלא אלינה בומאתו אמרינן כמן לאיתיה מעי עיה גל רהמנא. והבגד לבנין חלי[illegible] ומי אמרינן כמן לאיתיה מעי שלעיר הנשחת אמ כיון דלשרפה קאים אמ דשרה קמי דמי ולא יבינן מנבעים [illegible] אמר בהו רחמנא בגילי [illegible] לבנין הלוים בינו ומיתי אות ומלשון [illegible] אמר

מעוד לבמקום מיוקשין מקום מקום אין דהיינו להו מיוקש עצמי ד'
ואריך להו מלך במעט להיות לה מסכום מיבלב הא קאמר דבטלו אחרים
ותמנו קמאי הילבתא מאי הילבתא מאי הילבתא כתנא קמא. לאמר קשיין ובכ
בכלי עץ דמו ושאר מעין דמו דגריל לה להחזיר דם חטאת ובשבת שכי
לגיזה פייהו ושכי לגורבייהו דהא לאו בע מבוש ניטחו או יי לאמר הילבתא
כאחרים דאומר בע כיבוש שנהו ובבי דם חטאת בש מחתיהו ומגרביהו ובש
ובשבת מפיר לגיזה שיהו ומגרביהו" תא שמע דדרש רבא מומר
לכבש את המנעל אומר לה רב עמרם לרבא והאמר רב
חייה בר אשי שכשוכי מין בתמיסי לאו ולא קא משני לה רבא הא מן קשין
הא בפרין ברכין הדר מוקים רבא אמוראי עלה ודרש בסקום אסור שכשוך
עמרי ולא קא מסלבא בין קשין בין רכין. למאי הילבתא מאחרים שיכשל
בשבת כיבוש בחול. אי נמי אי מכן ומעמלא לה נגעא בבומה לכיון
למיסר לה לבהן ומיתא מחזיה דבר ונתני נגע ערעתי וכך ואמר אשר
לו הבית ונתני לאה לי כדתנא ונתני נגע ערעת בשורה הוא שיהו נגעים
בתים לכהן דברי ר יהודה שמעון אומר תרטלנגבי חומסין. ובמס צב
אומס שנהו. אם אינו עגול לבדים תנאו עגול לאדם מאי היא לאי מרבע
אוכל ומשקה ומנהגי לאי כגון לא מיבטמא אינו. והא הנא אדם כי יהיה
שנר בשרו מן הדיבר נאילך דכתיב יהיה זב מבשרו אף בשנומים בנ
בנגעים לא טומא לא מן הדיבר ואולך לא אם אמרת בזב שכן אינו מטו
מטומא באומס. האמר בנגעים שנטומא באומס. הל אדם כי יהיה בעור
בשרו מן הדיבר ואילך למימרא דנגעים מיטמין באומס. אומר רבא ערי
לגבי אומס לאו למטוקי אומס לאוכל ומשקה לא תרטלנגבי דרחמנא
דמשמשא בה רוח דבה ההוא לאו ונתני הוא. רב תבא אמר
לגבי כשרים ומיקמי דליתי כהן לאחמי מנקיר ומעבר לבל עוברא
ברומא כי הדר [illegible] דכל ועוה הכהן וטבו [illegible]
מטומא [illegible]
[illegible]

בנגעים ותנו רבנן בית שמאי בומרבבא אמרת עלמרבע אמרת פטור מן
האזוב ומן המעקה. ואינו מיטמא בנגעים כולה ואמרי לה מאי היא
דאמר נבי סוכה בענין מרבע אמרת אמר רבנן כיון דלבש תבה אמר סוכה
מעלמא הוא. ואשגר דלא הויא ארבע אמרת עלמרבע אמרת הכא נמי
בית הוא לא אמר הימא רבנן עד כאן לא אמר רבנן אלא נבי סוכה דלבש
הוא דעבידא מבלי בית דלמרבע ביה הבילא עבור אמר רבנן מנורה
ובעיר מלמרבע אמרת לא ריר אמרת ולא מיקרי בית.

ברש צריך

צית מיקרי ומטמא מו בילמא לא מיקרי בית ולא
מיטמא מיבלע בלבנו בה ל מאיר ורבנן לענין נגעים ותנא הנוגע
מן הבית מותר בעלייה דברי ל מאיר וחכמים אומרים עליה בבלל בית
לענין נגעים מאי הבבי ל מאיר הבבע לרבנן מיבבע לל מאיר בנגעים
בגדים מו בילמא בית בית הבלא כת לרבוי עליה עליה הבבע לרבנן
בגגים מו בילמא בית ארץ כת למטוך עליה. תנא שמעון ותנא
בית לרבות את העליה. בית לרבות הבבע ואמר רבי חנינא
הא מנו ל מאיר הא דאמר לענין נגעים עליה לאו בבל בית ומי שבורר
לרבוי לענין נגעים מאי דבנן למה ל רבוי. הא אמר עליה בבלל
בית אמר מבי אמי הימא רבנן מיבעטריך מל דע מבמרים בבות ארץ
כת בית המרובר למרץ אין עלה לא קא משמע לל. אי מנו אלי מן
יתהיליה ביה בגגא ובהר מנגעה עריך לאוחויה לבהן ובהליה כהן
עמרים ובענין מהו ובחזוב ובשע הולבעת ובת ויעוב הבהן ולל לאמר
הנא לא שבעיומי דבבר יושב מחוץ לאהלו שבעת ימים. והכן שב
ביומי אמור בתשמיש המטה. דבבר מחוץ לאהלו ואין אהלו לא משמע
שב שיבו לבבש לאהלו כם שבעת ימים שבעת ימים. אי מיתיי. ולא שבעת
ימי [illegible] דבבר ל יהול ל יומי אומר הל [illegible]
[illegible] ל מו אמר ל
[illegible] היה
[illegible] ל [illegible] ל [illegible] ל [

וחמשים ותכנב בעשרים ושבע לירבעם. וירבעם ועדיה מלכו כמתי
הוה לה כיהנבעשרים נשע. ויתום כי שכיב עזיה ומלך איהו ער
כמה שנין הוה בר עשרין וחמש. הוה עיבורו אימת בעשרים ושבע
אישתכח דעיבורו ציבי חלבנו ולי יופי צר יהוא אמנו לך לאו מתתלת
שנה איתעבר ואישתכח עיבוריה מיקמי הכי הוה. אמל שמעל צר
נחמנו אמר ל יונתן על שבעה וצריס נבנין בחין על לשון הרע ברכה
מלבשי בסתר דעתן אותן מצוה על מעבדות ממים ברכה ולא יברכו
מבית יואב זב ומצורע. על מבוערת שוא ברכה ויחמר שנגע הוא וקי כה
ואיש הוא לא שמעה ושב ושמעה קולה. וכה ערערת שנגע לבו על
גלוי עריות ברכה. ינבע יה אות מרשע. ועל נפות הרוח ברכה ונחזקו רגו
גזה לבו והערעת ודלה עלמעמו ועל ערות העין ברכה. ובא אשר ליקבה
תנו ל ישמעל מי שיימר בעולם. אמר אינו והאמר שנוני ברמיסמ לפנה
ומערה מרעת כהונה לבתרעת קרבנות. לומר לך מה קרבנות מקדרין
אף בני כהונה מקדרין. כהונת מקדרת על ש עלרות ממים ברכה ויטב
את הכתונת ברס מקבמים מקמרין על בני עלי עריות. וכן היא אומר ועלה
לחם ומבנס בני. מעבנת מקמרים על במות הרוח כדל חנינא אמל מניח
אמר הקב"ה יבא דבר שנבוה ויפשר ויכפר על מעשה גבוה. אבנ נמ מקבר
על הרהור הלב. היכא דאיתיה חטא מכפר על הרעין מב. ועשית חטא קמעמנו
אשר מכפר על עון ברכה אין איכור ותרמים מעול מכפר על לשון הרע
אמר הקב"ה יצא דבר שבקול ויכפר על מעשה קול. אין מכפר על עון
פנים כה הכא והיה על מצח אהרן. וכה הכא מצוה אשה זונה היה לך
קשיא הא דא הנ מעבשו הא דלא אהנ מעבשו אהנ מלבשו מהנ
עליה ולא אהנ מעבשו לא אמרתי כגנבו עליה ומעל מכפר והא
אמר ל יהושע בן לוי שנו עבריס לא מעיבו להם כפרה בקרבנות ומעי
לון כמרת [illegible] ומשבות ממים ולא הרע שבות דאיס [illegible]
[illegible] ל חנינא לוריו [illegible]
[illegible]

אמר הקב"ה יבוא נבר שבחשני ויכבר על מעגה חשוי קשיא אשטכות דמים
אישטכות דמים קשיא לא הרע על לשון הרע שכיכות דמים אשטבוכ
דמים לא קשיא הא דאיבע מן קטלה הא דלא דאיבע מן קטלה ידיע מן קטלה
בר קטלא הוא במזיר לא חתרו ביה. לשון הרע אלשון הרע נמי לא קשיא
הא בצנעה הא בגרמא כגון מיגה רב שמעון בר אלעזר מר חנינא בר נרב
ואמר ליה מר יהושע בן לוי מה נשתנה מעורע שאמר תורה בדל ישב
אמר לה הוא דבריס שבין איש לאשתו לתיכף אמרה תורה בדל יחיד
מישבו. אמר ר' יהושע בן לוי מה נשתנה מעורע שאמרה תורה יבאשעי
עברים לטהרתו הוא עשה מעשה בגרמיכון לבי אמרה תורה בראקרבן
מנוח. וכן לטהרה בנים עברים ועץ ארז ואזוב ושני תולעת וה כל
עברים תרויהו מרחי מיגא בעי לאוי תייהו ולא לאי. חד מאמרעיא
וחד מיחר מיגא דמשא עברים מיעוט עברים שנים מה לל שהים
שיהו שהיהן שוות ומעין שאמר איכן שוות כשירות. מה תלמוד לומר
עמיר עשר ריצה והא שתים מיבעבל שהים ולא אר"ב הוא הכא אחת
אותה. והיא דשתיט לה ונעבל היאך בדמא ממירא בשכלה והעלן
ונעבל בגים ומעי זה ומעלה לה שריא רבה כל עשר פרה אדמה
לרבות המשתנאת וזה אשר לא תאכלו מה לי בגבה את השחוטה אינ
אש רבי לא אמרה תורה שלא לתת לא. ואמרה השחומה אם לו
כהשיה ואי קיבוש בה אינה לא תעשי בהקיבוש דתנן המקדש בעבלה
ובעלאי הרס ובשור הסקל ובעגלה ערופה ובעבדי מעורע עשר
יר ותער הגר ובשר בחלב ובחלבן שבשחטו בעשרה אינה מקודשה
רס יעריך עבדי מעורע מאמתי שמרין מעשה ע רחיטה
אי מעשה בזיתה מי אמרינן מעשה לבריה מיקון
לה לעשורה. הוה ליה כ הקדש ואיתפרי לה. אבל מעשה לבתר אמיל
לה מעוה אמר דתמנא תשתרי אי מקדר ש

לקחה היא לקיש אמר מעשה עם לקיחה והיו לבמאי כי יוחנן. ואמר רבא הילכ
כי שמעון בן לקיש בהני תלתא ותו לא. ורש המזיאה שם רב להקל ולהת
ולהחמיר. זאת תהיה שאילתא דמחיינן רבית יש לנו מיש כ
מן נשיהון מעוך לשבינא דקבישא לרי מחיין
מם כיה ובכל והרחם את בני יש מסלמאתם. ותנו רבנן והרחם אמר ל
ישעיה מיכן אחורה לבני יש שיפרשו מן נשומיהן מעוך לוסמתם. ואמר
ר יוחנן משום ר שמעון בן יוחי כלמי שאינו פורש מן אשתו מעוך
לוומתה. אפי הוים ליה בנים כלנו אחרן ענבישא זמנהון מתים. ובכל
והחרחם את בני יש ובכל והיה בנותה ובכל בתריה אחרי מות בני
בני אחרן. ואמר חייה בר אבא אמר יוחנן כל השורש משרשו
מעוך לוומתה. הוים לו בנים זכרים שנ ולה בציל בין הבומא. ומעוך
ליה אשה כי תחרינ ר יהושע בן לוי אמר הוים ליה בנים שאו ריק
הולדה בנש נשנ ולהבציל בין הקנש ובין החול ומעוך ליה אשה כי
מזרינ ובכל בתריה ולהורות. אמר ל בנימין בר יפת אמר לל בחר
כל המקנש בעמו בשעת תשמישו הוים ליה בנים זכרים שנ ובת
והקנש שלם ונייחם קרושים. ומעוך ליה אשה כי תחרינ. מגלי יוחנן
כל המבציל על הזרע בעמיאי שנת הוים ליה בנים זכרים שנ ולהבל
בין הקנש. ומעוך ליה אשה כי תחרינ. אמר ל אמי מין אשה מתה
מתעברת ילא מעוך לוומתה שנ הקבעון חולני. ובחנאלו ולו יוח בן
אמר מעוך לבוילה שנ ונפלא יחמתנו אמר. מאי מנשמעה דקאי אל
לשמה ואחרנוי הוא שנ החטאת בראשב ואנהר. ומעוך לוומתה כמי
בני לנשפרש. אמינה. אמר רבא עונה מאי עונה לאו שלה יהורת
שלא אותה עונה ברגילה אחיאה בה. ותנן היתה לבעולה לאיש. ואמר
עם הנן החמנה אינה אמורה אלא עם הנן החמנה ל יחיד אומר אל
שלה. ואם תנא [illegible] אומר כל הים כלה. לא [illegible]
[illegible]
[illegible]

ולא חזיא אסורה כולה יומא וכולה שריא מעת התחלת יומא ולאחר
אסורה כולה יומא. וכן סוף יומא ותחלת לילה. אמא שונה שאמר רבא
לא שנא היכא דחזא בתחלת שנה. אמרא כולה עונה. ולא שנא
היכא דחזיא בתחלת עונה אסורה כולה עונה. ולא שנא היכא דחזי
בסוף שנה אסורה כולה עונה. "אמר רבא הילכתא כר יהודה."
ברם צריך אמא שישלה ויסתי והביע יסתה. ולא בדקה מתו בצמי
עבודה. וצמי מעיקתה. לא תיבעי לך דכיון דומיא
מפלגין לא חיישיכן. אתנן ל מאיר אומר אם היתה בגחצא והביע
שעת יסתה ולא בדקה כוהנה שהחריה מעלקת את הדמים הכא
נמי בצמי עבודה וצמי מעיקתה. דיון דומיה מפלגין כוהרה
לא כי תיבעי לך שלא בזמן עבודה ושלא בזמן מעיקתה. יסתות
דאורייתא איכון וא ומאי מעהא חזא אי דילמא יסתות דרבנן ומיחש
חישא ובעי בדיקה ואילא בדקה כוהרה. ומי משום והזרתם אמרבא
בעלמא הוא מיתנא תנא קבי שעת יסתה ולא בדקה עמאה. ל מאיר
אומר אם היתה במחבא והביע שעת יסתה ולא בדקה כוהרה שהרי
מעלקת את הדמים כולה ל מאיר אתי לה ומלבני רבנן עליה. אנ דילמא
דב הכלהיא." הא שמעת דאיתמר אשה שיש לה יסת והביע
שעת יסתה. ולא בדקה. אמר רב בדקה ומעמה. אומר
טמא. כוהר טהור. ושמואל אמר אם בדקה ומעמה כוהרה. כנגמא דאורח
אמרו בא." לימא בהא קא מיפלגי דמר סבר יסתות דאורייתא. ומר
סבר יסתות דרבנן. אמר ל דיא כולי עלמא יסתות דאורייתא ולא
איא כן שבדקה ומעמה בשעת יסתה. וכן שבדקה לאחר ויסה. רב
נחמן בר יצחק אמר בהא קא מיפלגי דמר סבר יסתות דאורייתא
ומר סבר יסתות דרבנן ודרב יצחק בר נחמן סבירא לה דבתרא
[illegible] אמר [illegible]
[illegible]
[illegible]

אומר מס היתה בגתבא והגיעבעשתותה ולא ביקה טהורה: והילכתא
כוותה דרבי: נקמולבן עבבנן ובר יהושע ושמעון אמר כל המיורר
לעשרי ועוד קימא לן הלבלא כרב באיסורי בין לקולא בין לחומרא

אחרי מות

שאולמש מן דאולן מן דשתי יבה
מינמא: או יעברא מלחיצ לבסוייה לעמי ה

בעברא לכת ושבר מת לומו ובסתו בעבר: אמר ל זילא אמא רב השוחט
ערוך שיתן עבר לאעלה ועבר לתנוה: שב לו ושבר מת לומו ובסדון
עבבר: ובסתו עבר לא מאמר לא בעבר מעלמי שהשוחט יעריך שא
שיתן שנו עברים עבר מגלמעה ועבר מגלמעלה: ולו מן בשחיט אוזין
והרגנלין מעלה דעיידין נתימין ולמו אשר יעוד קרינן בהו תיי ב
לבסות: דתנו רבנן אשר יעוד אין לא אשר יעוד עדין ושמעדין
מאיליהן כגון מוזין ותרגנלין מנ הל יעוד מבלמקום אס כן מה הל
לעמה נאמר אשר יעוד לי מעה תורה דרך מרין שלא יאכל אדם בשר
לא בהזמנה הראוי: ולא לי תפיר מישבא מעמה: ומנמא כי ירחיב ל
את גבולך: מכן לי מעמה תורה דרך מרין שלא יאכל אדם בשר ל
בתאוה: כול יקח מן השוק ויאכל הל ובחת ואכלת כול יזבח כל
בקרו וכל עאנו הל מלכרך ולו כל בקרך מעאנך ולא כל עאנך מי כן
אומ ל לעזר בן עזריה מי שיש לו מנה יקח לבשר לעירה ימי עשרה
מנה יקח לבשר ליטו רגים חמשים מנה יקח לעתפו ליטו בשלי אמר ר
מנה ישפתו לו קדירה בכל יום: ואמן חימתה אמר רב תמא מערב שנו
לערב שבתו אמר רב עריכים אנו לרבי זקן: אמר ל יתנון מנה מנו
בריאים הוא אבל אנו מי שיש לו תרוטה בעי יכיעה לחשב: ומא רב
נחמן בגון אנו לגיים ומובלין ולו מן יקח שחיט עתמים עמודמלבהו
עלו אשר יאכל והיכא דשחט ולא חיישתחיט שפיר בכשר מלבסות
קשומטו ומובלין [illegible] עוחר והמעקר פעוד מלבסנין ולו מן יקח ש
שחיטו חיה [illegible] עתיה ראיל לה לא דרא [illegible]
כון [illegible]

דתניא השוחט וצריך לדם חייב לכסות כי עד היכן שהוא שוחט אם נותרו שתי
ולו חרש שוטה וקטן ששחטו ואחרים רואים אותם חייבין לכסות אילמת
חולה דאוחזקין לשחטין שעיר כטורין מנלבמות. דתנן חרש שוטה
וקטן ששחטו ואחרים רואים אותם חייבין לכסות בנים לבנן שאמרן על
מנגנתא לר מאיר וכבנים לשלח ר לעזר לגולה הנה כר מאיר דבריו."
ברס ערוך מילה היכן לשחטו שחיטה מעלייתא ומיטריף מעשה
עבר אחד מן ירמה מן נשלה מן הגב כי היי נוגע
מן מחייב לכסות אילמת כון לשחיטה מעלייתא היא ופסולה מעשה דבר
אחר שחיטה קרוב בה ומחייב בכיסוי והשוקל מיטריפה מילי בבלר
מן מילמא כון ולא שריא צמכילה לא שחיטה מעלייתא קרוב בה ולא
מחייב בכיסוי מיטרפא מלבו בה ר מאיר ר שמעון לר מאיר מגע שחיטה
טמאה מוויה לטבילה שמנה טמאה ומחייב בכיסוי לר שמעון מוגע לא
שמנה שחיטה ופטור. הא שמנה לאמר ר חייב בר מבא מגלר יוחנן הא
עבריו שבר מאיר באותן ואת בנו ושאו בלשון תבגד ולבביו שלב שמעון
בכיסוי הדם ושאו בלשון תמנים עבריו שלב שמעון בכיסוי הדם שתנן
השוחט ונמצא טרפה. והטוחה לבן חולין בעפר. ולקרשים בחוץ. חייב
ישוף הנמלקין. ל מאיר מחייב בכיסוי וחכמים פטורים." ותנן נמי חרש
שוטה וקטן ששחטו ואחרים רואים אותם מיבין לכסות בנים לבנן ש
שאמרן פטורין מלכסות. וכן לענין אותו ואת בנו ששחטו ואחרים
רואים אותם אסור לשחוט מחריחן בנים לבנן שאמרן ר מאיר מתיר לשמוע
חרש וחכמים אוסרין. ומודים שאם שחטו שאינו סומכו מרוחרב עוס
לי כר מאיר. ואיתתבר טוגמא לר שמעון בכיסוי דכסא. אשר ירמל
לאחוק בן עוף טמא לענין טהור בין עוף טהור וכי לר שמעון.
מי נמי מילי חרש שוטה וקטן ששחטו היה מן עוף ואין מחבין מאין
אותם מי מחיבין לכיסוי לאחרא לעמא מי לא מי [illegible] לר מאיר ורבנן
אינון חרש שוטה וקטן. שהר ואחרים ר [illegible] לכסות
בנים לבנן שאמרן פטורין [illegible] אותו ואת
שחטו

ומחריש רוחין אינון אסיר לאתנשא מחריהן. בינן לבנין עמנן ל מאיר
מהיר לשא חונו מחריהן והכפר מופרין ויקימון לן דרבנן נגיר על רישא
נמי פלגין ושבקין לה לי מאיר דמסיק דיפוריה. והדר מיפלגין עלה ד
ל מאיר מאי טעמא דשרי ולא חיישי לה למילתא אמר ר ישעב בר אמי
אמר ל יוחנן מחייב היה ל מאיר עבד שיטותה מעשה דבלה מאי טעמא
אמר ל אמי הוא יל ורוב מעשיהן מקילקלין ומגנב ל מאיר חיישי למיעבד
ליה יחזקיה אמיסורא קימא. וקא מפיעבלה מזקה דבר זיל בתר רובא
ורבנן הוין עגמרי למישחט ולא אמרינן רוב מעשיהן מקילקלין הילכתא כל
מאיר אמר רוב מעשיהן מקילקלין הוו כבבן אמרי הוין דגמירי למישחט
לא אמר רוב מעשיהן מקילקלין. הא שמעת. ושלח ל לשמר לבנו
הורה ל כל תאר עמבור. דרש שחט מאה חרב בתקום אחד כשיאחר
לבנין. אחר מ מלרת שאלתא שמיסר להן לרבבות ישלמיסב
אינש. קרובתיה ל כתן איש ל יש חרנכל שאר
בשרו והאי שנהו קרובות אסר רחמנא. אמו ואשת אבו ואחי רבו
לא שנא בת האם ולא אשת האב ולא שנא בת האב ולא בת האם. ולא
שנא בת האם ולא בת האב ובנו ובת בתו ובת בנו ובת אשתו ובת
בנה ובת בתה. ומאחר ל כתן בת אשתו בת בנה ובת בתה. בתו ובת
בתו ובת בנו ויביה לתה ל עכביה. ומאחר לכתן בת בנה ובת בתה בת
אשתו לתה לי. כי אי. בבריך קרא היכא אחנם מצא אמיטו לתה מעלאת
שריא לה. דתנא אנם אנסם מן אחר ליבשא בחה. נעשא אשה. אסרי לשי
בינה. נשא אשה אסור לנשא בחה ואילו ברתה אשת לה מיכה אסרי
לה בתו מחומרא מעבלא אסיכה לי לה בת בנך או בת בתך. הוא דבתו
אמר אבי קל ואומר עבל בת בנו ועבל בת בתו. ענש הכתן עבל בתו לא
כל שכן וכי נו נשים מן הדין גלוי מלתא בעלמא הוא אמר
אמר לי לב יצר הרע [illegible] אמרי אתיא חמי הכתב אחריא זמה הוא הוא
ואם תמצאו [illegible] כתן הדא איש אבי יקח [illegible]
אמרי [illegible]

דורות אף כאן שלשה דורות אחות אביו ואחות אמו בין מן האב בין מן
האם ואשת אחי האב מן האב אבל לא מן האם במלבד מן האם לאו עבירה
הא מאי טעמא דכתב עבירת דודו גלה מסא כן עבירת דודו ומאי להלן
לו דודו אבין דודו מה להלן מן האב ולא מן האם אף כאן מן האב ולאמן האם
והתם מנלן דבת מנשפחתו ודיש אותה ממנשפחת אב קרוי משפחה
משפחת אם קרויה משפחה ובת לבשפחתם לבית אבותם אי קבי
אמות אבו ואחות אמו כבר עלבו מיהכא דבר תנא בהאי קרא למימרא
בין מן האב בין מן האם דבר תנא בהאי קרא ואחות אשתו בין מן האב
בין מן האם ויגלף מאשת אח דבר שגב ידי קרובשין מגבר שעבדי
קרובשין נקרוב עצמו מקרובי עצמו וכל הבי עבירות בכאן
ידיהן על ידי קרובשין היו לא שבמן מן האירוסין לא שבמן הנשואין
לא שבמן בחיי אמור לא שבמן לאחר מיתה מיתה אסור יבאמריהו קימן לבר
מן אחות אשה לאחר מיתת אחותה שריא ליבם ואשת אחי ש
לאיסורא לא מעיקר קרבא קנו לאחר מיתת בעלה אי לאחר שנתב
שנתגרשה שריא ואי קלוש חדא מן הלן עבירות לא הפשי בדדי
קרבשי ולא עבירה בטומיה ואם בא עבד אחרת מתחת ויוציר בן ל
הולד מגזר ומשוי לה אונה ופטיל לה מכה ונה ומתחיבה ומנלן
עבירות לא תפשי בהי קרבשי אמר ל חייה בר רבי אמר יוחנן ומנלן
בה מעמיה דר ישמ ורב אחא בריה דרבא ומנו בה מעם ל יוסי א
הגלי לבתך והלבה לאיש אחר לאחר מהני בה הויה לקרובין ולא
מהני בה הויה ומסקינן אמר ל יוסף ואמר רב הונא בריה דרב יהושע
אמר קרא כי כל אשר יעשה כל האי עבירות אלא הוקשו כל העבירות
כולן לאחות אשתו ועליה אמר רבהאי עבירות בהיבא ואיכא למימר
עבירות מעבירות נב דרמוקי דתפשי בה קרבשי אמר אמר חזקיה אמר
קרא ומתי ישאתי עליה ואמר בשעת עליתה אי הוה אמר אי ה ה
אמינא שאר עבירות אמר מקרא אלו ראין שיהו לאיש קולא
וחומרא לאשה מקרבות מקרבות [illegible] מעבר [illegible]

עבירות הוו
בגזר

ידה לא יקח איש מתנאשת אביו ולא יגלה כנף אביה לא יבוא ממנו
מיתקנים כל הברכות לאשת אב כל יונה ולא יגלה כנף אביו לתת לו כדל
יהול אמר שמואל אמר רב יהודה אמר שמואל בשמירת לבם שלבו הכת
מובר. לאיקים עליה בלאו. יתרא מי חזי ועדה לבהני עריות כתובר
ואיכא לאומר בלאו מעריות לבני הולך ממאר. כיון דתפשי בה קידושי
אין הולך ממאר. מאי טעמא דכתב לא יקח ולא יבא. כל היכא דלית לה
לקוחין הוי חולה ממאר. ודה כיון דאיתי בה לקוחין לא חזי הולך ממאר.
ודיי שעות דהני עריות כגון אם מבני נחש ממנו. חיב ומיסר אמרינא ליה
תעבי בה. קידושי. ועריות ביטול מיבה. והולך בשר. ומשם מבוארת
דזנאה וילדיה ולא ידיע מי מתנך קיובן אמרינן לה זנאי דהני לי ד
הולך ממאר מי מתנך דיתיבה הוא לגבה דהויה ליה הולך בשר הדוא
הוי ליה שלי. ואסיר לגיעל בהקלה דישראל. דרש צריך

לי היכא לא בעלה ולא ידיעאי לבשר מי מתבר
ואמרה הוא לבשר בעלבן מי כבני מי שתבא מתי עיבא. ולא ידיע
מי מבשר מי מעשב וקא אמרה מיה מבשר מעי ברא מי מחמע
מי לא מי מבלע מלבו בה ל לעשר ורבן גמליאל ל יקושע דתנן דאוד
מעוברת. אמרו לה מה מבינו לעוברה. ואמר להי מאיש מל וכהן
הוא דבן גמליאל ל לעיר דאמרת מתמרת ל יהושע אומר לא מעיה מאל
חיים. לא הוי ז מעוברת מתתין ומתמר עד שתביא ראיה לעבריה. ראוה
מעוברת עם אחר אמרה מה בינו שלה. איש מל וכהן הוא ל גמליאל וכ
ל עיר אומר ממתנת ל יהושע אומר לא מעיק אני חיים. לא הוי ז בחזקת
עשבה לבתם ולמתמר עד שתביא ראיה לעבל הילד מאי אם תמלי אמר
לגבי נפשה מהימנא. ולא משני לה זונה. ולא פלגינן מבהונה ומתהיני
דהוי לה חזקה דבשרו מה. ברה למנפוב לבהן סם מהימנא הוי ולא פלגינ
בה אמר שמואל [illegible] מי זה שומר. כל עמרה [illegible] אמר ואיתו מבר
אמר א בני אמר כל שמרה מן העוק ואינו מבר לא מת מבר ולא מת
אמרו. מבר שמואל היה [illegible] מאי. הא שמעינ

אמר רב הילכתא כאבא שאול הנה מלך ביבא דהוה בשבילי אלך
אבל הכא דהוה פסולין אילמלא מי איכפת לבבן לא מקשקשין לה אבל
לבתחלה לא שרינן לה. היא אדרס ואכלפתו אמר לה מיה ארב יוסף
היא אמר מיטה מעשה ברמי אמר רב יוסף מאי לאיזה לב מדא עקא מעוה
הוא ועוד אמר רב יהודה אמר שמואל הילכתא כרבן גמליאל ולא לעשות
דאמרי שמעתא אמת לא תעביר עובדא שא ברוב בשרים אלה. והא רוב
פסולין נינהו אלא מאיזה שאם לאדרס ולבועמיר תיקשי לך. הא מיהא הילכתא
ולא תעביר עובדא שא הילכתא כרבן גמליאל ולא לעבר אמר שמואל
אמר אביי עבד. ואמר ביבא פסולין לבתחלה לא תעבור עובדא שא ברוב
בשרים. והא אמר אביי עבד הוא דקא מקשקשא לה ודקא בעית לאפוקה מידה
וכן הילכתא. מי נמי גוי ועבד דקלישו בת יש לא הוו קידושי עבד
דמגן שנו לבס פה עם החומר עם הטומר לחומר. גוי נמי דמגן ואחר
כן תהוא ליה ובעלה ונתנה לך לאשה. מבלגן ומגשקדא לתבהיה
ברס צריך ולא מגמגר הני מוכשר הני מי אמר מגמר מקיטו
לפיגן מגבריתה ולא מגיחוב לגיס. מתשת אב מדר
אשת אב לא תבשי בה קידושי הולד מגמגר הוא כמו גוי אלא תבשי
בה קידושי הולד מגמגר. מי לא אמר אשת אב איסורה איסור עריה ושונא
ברת לשפוקי האי דאין מי מורו איסור עריה ואין עונש ברת אם תיסר
לומר בבמה כיון דאין איסורה איסור עריה ואין עונש ברת מתשמגאיל
מאי הכא ודאי הא לא תבשי בה קידושי ואיסורה איסור עריה ועונש
ברת מי דלמא מה אשת אב. עבדא הכא אלא תבשא קידושי מאחר
דבשה קידושי לא מוקי גוי ועבד אלית להו קידושי כלל. עבדא בעלמא
הוא מי דלמא אמס אינה ליה תיסר אמאל אדעיה מתייה גוי ועבדי לאמאל
מאי הדרוה בעלמא הוא תנא בעמגב אמר רבינא אמר רב
גיא מקלע רב יוסף בר מצין והנה מבא
דמגיה ואמר אשת איש ודחל אמר
לון רב יוסף בר מצין

בין בשעת חיוב. רבא"ש. מיכ שריה לרב מרי בר רחל ומעיה בשור כי
רבבל ומשב"ל דאמר מר כל מעיומעות שאתה מעיים לא יהא אלא מקח בטעות.
הכא כיון דאיומיה מיש מקרב מחיך קרינן ביה. אמר ליה רב אחא בר רב
לרבינא. איקבלנ אמוראי לאתריך ורש הוולא שאר בין בשבויה בין בא אל
אישה וכן היולבהא". אי נמי הא מילי עדיות אבל מייבי לין מאב לאפוקין
ליה תפשי בהי קידושי ואין הוולא מנאר דבא כי תהיין לאיש שבבשיש
ולא כת פילי אחרישא. אלא האחת אחשבה והאחת שנואה. וכי יש אחובה
לעבר הפקרים ויש שנואה לעבר המקום. אלא מאי אחובה. אהובה
בעשוריה. שנואה שנואה בעשוריה מלי היא דאמריה ליה. ואי זוזי
זו חייבי לין. ואמר כי תהיין עדות בהו הויא דרש עליך
יבמה לשוק ואמר מי תפשי בה קידושי ולא
הוי הוולי מנאר. אודי לא תפשי בה קידושי והולא מנאר הוי
מאי שלא שנא יבמה עקר מי צביא לא מעשה דבא. לא תהיה אמי לא
תהיה ולא תהני בה הוית הוא דאמרא אודי לבעלא תפשי בה קידושי מי אי
דהוה עבד חייב לדין והאי לא תהיה ללאו הוא דאתה: תא שמע
דאמר רב יהודה אמר רב מנין שאין תופסין בבמה שבלא
תהיה לאיש זר לא תהני בה הויה לזר ושמואל אמר בעשותנו עריבה
בנו. אמר ליה רב מרי בר רחל לרב אשי הכי אמר אמוראי הילבתא
דשמואל אלמא תפשי בה קידושי וכיון דתפשי בה קידושי אין הוולי
מתנר והא שמואל בעשותנו קאמר לאמוראי דסתיקי מסתקא ליה. אלא
מיהא אמר שלא נשטיבו חרוסה ונשואה. שמורת יבם וכנוסה. ואמר
רב המנונא שומרת יבם שזינתה חמורה לבמה אלמא בעשת אי
אמרא לבר עלמא מנאי מילתיה. שומרת יבם וכנוסה. ואיסור
דינגר שרא מה מנן זה הכלל כל שהיבבל ולא מהיה אסור להחזיר
לו לא תהיה [illegible] אמרי מעתה לית הילבתא דרב חיוניה
אלא שריא לבר מיי. [illegible] דמיא. ודתפשי בה קידושי. ואמרינן
לעלמא [illegible]

ז רבי יעקיבה אומר חכמים אומרים אין ממאר ומצבאה. והעלה אחרי רבי
ישמעאל בבה על גיה ועל הסוטה ועל שומרת יבם שאין הולד ממאר
וכן היו לבתלה. דרש כלל אמר ביבמה ושמיה בכתובה. אחרי מות
שמיה לתמר ראפיר להון לבב. יעל לאיזדקיון איישא
לאי שי. צדוה בשהיה טהה דכתן לא אמה בעיה בטוטאתה ולא מעשה ריאו
לגברה עד דפתקה ומעמ שבשה נקיים. אמר זירא בעות. יעקן החמר
עבל עמנן עאפילו רואות דם טיבה כחר דל יוצאת עליה שבעה נקיים.
ולאוריתא דטבעה טבלה ומעשה ריא ואי טבלה ביממא דשבשה לא סלקא
לה עבלו מלא. דתנא בלרייב טבילות טבילתה בשם עדה. ויולדת טבלה
בטבלה עדה מנגלן דתנא מנין לגדה שאין טובלת מבשר. יום אבל שבשת
ימים ונהיה בעיתן תרא בעתה בל מבנה ויולדת חיתקן לטיהרכבעב
ביני עדת דותה תעמד. ואמר כי טבלה בשמעון לא תיטבול אא בלילה
מעבר סרך בתה. ואי איכא אונסא טבלה ביממא דשמיב דעדיר ומי.
כי הא דאתרגן רבאיי בר אבן בר עש לבני טבל ביממא. דשמיב ושבר
דמי מעשה אונסא לאריותא. ורב יהודא בעיה בעיתא משלק ענה ורבא
במתיתא מעשה אונסא דאבלמי וכי טבלה ערבה לעיון בבבל
דלילא מאיסא קיבא אי לשא ולא הוי חיבעה בין נפה לגיא. דגל
דחמנא נבי טבלה ודחק. במים את כל בשרו שלא יהא בר חיבין
בין מים לבשרו ובריבה לנפלין רישה והדר מיטבל דלמא מנקטל
מקייה ולא שיל בהי מיא ויתנא אתכל בשרו את הטבל לבשרו. ממי
ריא ש שרו. ועבר הקטת תיקן עזרא. ואמר מבהו הא שיתהו אמה ח
חופרת ושובלתו. דמלאו לבשיוב קבלה ואמר עזרא והקים חביבא
ליבבא שיר. ולא תחוף אא בחמין. אמר מרי מר מעמיה דרבא
חיבה לא תרוח אא בחמין. ואפי בחמי. חמה מעשה דקידי מתרבי
מאיה. ולא שיל בהו מיא שיר. ואי בה לא [illegible] מעשרקא
[illegible] לבבלית. ואלא לבבן בחינרה חיבה לא תתוף בעבב
[illegible] ולטבול [illegible] עת בעם

וטיבלא בלילה הא בעינן. ממיך לחטיטה טבילה. ואי מאתמרמי לה טבילתא
בי שמשי דשבתא ולא איקבעי למיסרך מעשה לאתויי לאתורי שערה
חוטה ביממא ויטבלה בלילא ואכי מתרמי ערב שבת והמיטי במעה
שעה ימים כוובים ולא אפשר לריחף בהון ואמרן עובלה בלילא שנת
חוטה ברצוני בשבת. ועבלה בלילי שבת מעשה דעבלה באמנה
מעוה וכי נלה לה למאיה לא תיקטרינון לריש שיעיתא לא ימנון
ומיקטרא חדא ביתא והויא חיציעה כדרבא בר רב הונא לאמר
רבא בר רב הונא עמה אחת קשורה חיציעת בבמים. ובעיבוראלא
דטבלה לא תיכדיך עבלי מאיה לא חוטי דעמרא ולא חוטי דרבינא
ולא תיפ ולא בארלי מקטרין עבלייה מנזייה. והוי חציעה כלת נ.
לא הנא אשה לא בחוטי עמר. ולא בחוטי פשתים. ולא בריעוערת
שבראשה ולא היטבול בהם עד שתיפס. ברם צריך חוטין
שלשונר מאי כי דעמר ופשתים דמו
לילמא כשיער לגוטה ומי. מה שיער דגוטה שילין בהו מייא
אף הכי נמי שילין בהו מייא. תא שמע. אמר לו חוטין
בראים חוטי עמר וחוטי פשתן.
הבטוח ר יהודה אומר שלשה אין חוטין. מעבר שהמים נבוקין
בהן אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל הילכתא כר יהודה. בחוטי
שערי. אמר ליה אביי מילתא מכלל עפלנו רבנן עבלה בשלשה וכי תימא
הכי נמי דמרקא שרי. ר יהודה מכלל לאסרי רבנן. וילמא כשם קשמר
להו כי היכי דשער לא חיי דיעמר נמי לא חייני. לא מוציא לו אתמר
תיקמר נמי אמר רב נחמן. אמר שמואל מודים חכמים לר יהודה בחוטי
שבל בין משלה בין מגבלה צריכה. וכן הילכתא. אי נמי כי טבריה
באיש חי מבל דליא ברו ולא חומלא בחיבי לא הוי מקוה. תיתא לא
מאר מקוה מים ולא מאר מעין. שומע אתה שמלא בתף ויבא
מקוה. אלא מעין מה מעין בזיי מים אף מקוה בזיי
ובהדא דס

כמקוה ראית צא ארבעים סאה ושמיר לטבילה. ומקוה שנמלו בי ה
שלשה לוגין מים שאובין פסול. ואי אמרת שיון מבלא. אבל מרגי בר
ואחלי למקוי לא פסל כי אמר רב דימי אמר שאובה שהיא משיכה עקורה
ואי עצרוה כמי מעטר פין לארבעים סאה והתנא ר' לעזר בן יעקב אומר
לד שיש בו עשרים ואחד סאה כי נשמים מגלגל בתוך השנה עשרה
ובתחן למקוה והן עוברין שהשאובה מיטהרת בטבילה זו והתנא כה
ואי אמרת כמן על ידי מרזבה כפל דתנא אלא שחקקו ולצקו קנו
מוסל את המקוה. קצת ולצקו מקלו אינו מוסל את המקוה ולא
פסל מים שאובין אלא לבי חשבון דרבנן מין מים שאובין לפסלן את
המקוה אלא לבי חשבון. ואמר רב פפא לבי חשבון כלם. ומר יוסף
חנוי היא דתנא יוסף בן חוי היה אומר בשנים ושלשה כלים מעמדין
ומסלקין את המקוה בארבעה וחמשה כלים. אין מעמדין ומסלקין
ברם יריך שמחה מי מחייב לאינקטו יומי ולדה לבעלה אלא
לאי כיון דכלמיה שהאשה חייבת צא עבד מחייב
בה. והא מחייבא לאינקטו אי ליבלא כיון דלית מצוה השווה בכלהא
לא מחייבא. תנא שמעון. דתנא בלהה בנות יש אין לה לא בנים
יש הבורות והשאה בין מעשרלה בין שאינה מעשרבה
מעמן לבל חשה וכן היבמה. אי נמי ניהאסר לה לאי כל עלמתיה
דתנן כיוצא בו. לא אכל הזב עם הזבה מעבר הרגל יבירה. ואמר רב
יצחק בר חנינא. אמר רבהונא כל מלאכות שהאשה עושה לבעלה
ידה. עושה לבעלה. חוץ ממגדלת חכוה והעלעת לו מטות והרחצת
לו. אבל יהיו רגלו. אמר רבא העלעת לו מטה בעבו אסור ושלא בעבו
מותר. שמעון בן משקיטה עציתהו בימי עתה משנשא ויהבה ליה
לאי. אבי מחתה ליה כסא אטומה רבובה. רבא מחתה ליה על
[illegible] מחתה ליה על שרשיה. [illegible]
[illegible] לא בעינא ליה ריחנא חזיא. ואמרה לא חזיא לי נמי כיה
[illegible] ולא כל

ואיצטריכו מהימנו חמר ר' חנא בר בהנא חמא שמעון מגען לגיה שפוד דרך
לעצמה שלא יסתרה לה לעצמה וקיטו והוחזקה שיה בשכינותיה היכי
דמי כגון דהוה לבעלה הקר מאוב דלבעלה נעיתה ואמרה טהורה אם
לא מהימנא אמר רב יהודה הוחזקה נדה בשכינותיה בעלה לקח עליה
מעוס נדה ותנן נמי מעשמשתו נדה וחזקימנא בדבר יהודה לעולם אל
מיתימנא ברס ברך קיטו דנעתנת טעם לבריה מי מהימנא אי
לא כיון דאחזיק נפשה בטומאה הא יצרה היא
דתקיפא ולא מהימנא מי אילמא כיון דקא יהבה טעם למילתא מהימן
תא שמע דבעלה שמעל מרב אמרה טמאה אב וחזרה ואמרה טהורה
אע מהו אמר ליה לאיזה לרטי בא דפסה לי דבוכתיה א
אמר רב מיקלנן לבר שמעל שדר שמעל כמה דברכתא לדבתיהו ולא
קבלא מיכא אמר דכי הה יתבה נדה הוה מודעא ליה בכסא דברכתא
ואיכא אמר נדה לא שתינא כסא דברכתא אמר מר ומשנדר לאמר שתי
נמתנה כי היכי דלהון לדהו שלמתא ובי מתא ואי אמתיא לדי הרגל עבדה
לבעלך מ מרה כהנרה אי אמר ליה אתמול טמאה והיום טהורה אמר
ליה לא אתתך היא ודקלשאי ואמרת אי שתינא ליה אנא אמרה לא קא
נבדיא לי יקלא שדרתיה לך דתשתיה אנת אמר ליה רב אף בזו נתנת
אוזנלא לבבה נאמנת תנא מנה מרבנן זמנין דמטמרא לדיבלא ואמר
הכי שמעל לא קא עביד עובדא בנשיה וכן היכמה ערש חמשה
דמיס כמנאים בשה ושלשה טהורים אחדר מות ישאילנו
באוריתא ושתות לבריות מנלן מנאוריתא אמר רב הונא אמר ק"ל
כי אתת כל הנון בעבות הל הל קיטות מכלל לאיכא רבות ומי
שתות לבריות מאי מנשמע דהאי ל לשון אשה הוא דכתב ומר אי
הארץ פקח לומר לבעלה אל לזי אמר לו קשה שונשים אמרה
יותר מונלקריות יצאה נמור בתם ל ומ ואמר אמרה
קשה ושה ה"ל

מלוה מכרת. אע"פ מאי חומריהו הני אי כשר בתשובה והני לא אי כשר בתשובה
ר' העשבה אמר מיעבו ל' העבר ני אמר ר' אשי בגמל לי חושיה ולמה העבר
דומה לאדם שהוא משמר חוב הפרדס ומשמרו מבחוץ ומשומר כו' לו
מבפנים שהבנו ומשומר מיכן ומיכן אין משתמר. והא דרב אשי דריש
היא התם שלבו מרבית משתמר הכא מי לאו שטות קא עבד בעריה
ואין משתמר כלל רב יהודה אמר מהתם איזן ויתקיד ותמן משלם
הכא מאי איזן אמר עולא ואיתתר ר' לעזר כתחלה היתה תורה דומה
לכמיטה שאין לה חזיז עד שבא שלמה ותקן לה אזנים רב כהנא אמר
עמדה ושמרתם את משמרתי עשו משמרת למשמרתי. אמר לה לרבי
לב יוסף הלא אלמורתא היא אלמורתא ומירשה רבנן. אי הכי לבתולה
כולה בעלי רבנן מירשה אם מירבנן וקרוי אמרכתא בעלמא הוא.
תנו רבנן מה הן שטות אם אמנו ואם אביו ואשת חבר אביו ואשת אבי אמנו
ואשת אחי האב מן האם ואשת אחי האם מן האב. ובלבד שמא ביתו
מותר אדם בראשת חמיו ובאשת חורנו ואורנו מותר באשת ובבריו
אשת חורנו אומרת אני מיותרת לך ובתי אסורה לך בת חורני מלאוה
היא דבת ואת בת בנה ואת בת בנה ביין הוא דלא חלבני ליה למיתנא
בת חורני אחי אבי דקא בעי למיתנא סיפא אשת חורני אומרת אני
מיותרת לך ובתי אסורה לך אע"ג דבתה אסורה ליה מלאוה ביבמה
לא נהגו בה רבנן משום מעשה הכי תשרי אשת בת חורני ולאתוי בני אחי
חמיו אומרת מיותרת אני לך ובתי אסורה לך הא מקיקא ליה. והא
לא מקיקא ליה זמנין דמיתה אשתו ושריא ליה אבי בתמא אמר רב אחא
בר יעקב הסמוך ונקיע רב ליה חלת אשת אחי האב מן האם ואשת
אחי האם מן האב ובלתן ואחרי מן הסתם אמר אשת אבי אמר אמר רב
אמר רב יצחק בר שמואל בר מרתא אמר עולא אמר רב מאי טעמא לא תשא
אשה ואחותה לא תקח את אבי אבי ואחיו אמר לי מעשה רוב אבי
שבעים אחיל לגבי הר הגלעד לא נעביד קידוביה אמר ליה דרש לא
מיתלעי [illegible] אמר עולא [illegible]

בנו וכלת בנו יש בה הבדק והתינוק כלתו ערוה כלת בנו שבאה. וכן
אתה אומר בנו בנו ובכן בנו על סוף כל הדורות. אימתא כלת בתו. אומר רב
חסדא הוה מעלתה יתגעשה. מן גברא דבתו ומנו ל אומי לא אסרה כלה
לא מעני כלה ולא הוה ידענא מאי היא ואמרו כל לאי הויה ואמינא
מי גברא דבתו הדנא אסברה מדעתאי מי מקרי דבריקי הוינא אשיילה
מרבנן לעיל ואיתו לבי כנשתא השתא אסברנא מדעתאי לא אמרו אסרו
כלת בתו לא מעני כלה בנו טון דמעשה כלת בנו היא כלת בתו מי חלבא
נטי לא מי חלבא. אמר ליה אבי לברא אסברה לי כלת בתו אמרא ומי חלב
מי חלבא בכלת בנו שבשמא דבי תמונה דבתו הוא דמקרי הוא אמר ליה
לגוף כלתיה דבי בר יעקבי אשת אחי האיש מן האיש. ואלמנת אחיו
נמי אסירה דאי בעיא לה אשת אחי האיש מן האיש. מהו אשת אחי האב
מן האב ואשת אחי האיש מן האב הוא דאיכא יבם אב. אבל אשת אחי האב
ממיחלבא אבל הכא באשת אחי האיש דלבא יבם אב לא מיחלבא. אול
דילמא למשמע דהיא מי מיחלבא באשת אחי האב מן האב.
תא שמע. דקתני אשת אחי האיש מן האב מן. האב ולא מן האיש דלמא
אייתי דאתא אשת אחי האב מן האיש תא שמע אשת אחי האיש
מן האב. אמר רב ספרא היא גופה. גזירה אטו טקוס לגזור גזירה לגזירה
אמר רבא וכולהי לא גזירה לגזירה טעמא ומפלגינן פולגי דבי בי בר
קטישא קרן לה. והאי נמי דבי בר קטישא קרן לה תא שמע.
דכ אותה רב יהודא בר שילא. אמר נמעבדנא כל שבטבה גזירה בר
גזרו על אשתו משום שניה דבא בלגלא הוא חמוותו ערוה אשת אחי
אביתרת בת חמוותו ערוה אשת בן חמיו אביתרת בת חמיו ערוה
אשת חוריו אביתרת בת חוריו ערוה אשת בן חוריו אביתרת לה
בלגלא הוא. אלא הא כהי ואיתא מאי שנא הא דמשום ד עשיר קרי ביה ועדיר
שאר הוא לאחויקי חמוותו ובת חמוותו ובת חוריו ע עשיר דיבריה
על ידי קידושין הוא. דרש צריך אשת אחי חבר אחי האב
האיש הא קאמר ר יוחנן

הכסף אשת אחי האב מן האם היא חמקל ואחות אבי אביה מן האב מעלי
כיון נתנו ובצע בנו לבעלה ערוה לבעלה נמי נזרו בה רבנן מעשום
שניה מעלי להוה עליה אם אמו ואם אבו מן דילמא היא כיון דלא נתנו
קרבא איתבטלא בה לא גזרו בה רבנן. תא שמע מה הן שניה
ולא תשא ועילמא משא בשנות ושייר לאחי שייר. לקמי שייר שייר
שנות לבי ל חייא. דתנו ל חייא שלשי שבצנו ושבצתו ושבצן אשתו
ושבצתו אשתו שניה רבנן שבחמיו ושבחמיו שניה והני
תרתי היא שתיסרי ולבועלך שבי סרי דהא איכא אשת אחי האם
מן האם דמשנינא לאיסורא הא לא קשיא הכי איכא דאמרי להדדי
חדא. והא שתיסרי מבלי מקום לעילי חזי לי דמעבדה לאיסורא אמר
ליה אי הוו להיתרא מי הוה סמכת שליהו מר בריה דרבינא מי
חזיס עליהו השתא נמי דמנצר לאיסורא לאו מר בריה דרבינא חזיס
עליהו וכי הילבינא דרש יש מותרות לבעלה קדושים תהיו
שאולתא דשיל מן
דאמת ליה מרשא. כי חשבנ ליה מחייב לשיורי מאה לעבד ולבר
ולשקטא דומר בשדנא לחייב לבתר ובמערבא את קיצר מרבנן
ביה נשיבלא דמאה דעתן מין מוחתין לבאה מחצ ומשעים
ליה נאמרו אין לבאה שישר רב נשמעאל שמעני תרויהו מאה
ומשעים רשאית הגן בשנים תרומה בשנים ולקמן מנה הוי
מ ר ר ר כי נתר בני לגמישבריא לעני דתנן שם שנים לקט
שלש מה לקט מה יהנהו מיני לאחיינן בשאה מתנן בלבאמר
מ ר ר ר

כאחד וכנסתו לקיים חייב בעיניה כל שהוא חוכל למעשרי חמטים
וקרצה. שמר למעשרי המקדש ובדולו מן הארץ למעשרי הכהנים
ומכל יונת לקיטתו כאחד למעשרי ישראל וכנסתו לקיים למעשרי. ירק
חצל שומים וצצלים כיון דחזי לבישינהו ומינטרים אע"ג דבשאיל
קא אכיל להון חייבין דתנן מלבנות הבצלים שבגן הירק ר' יוסי אומ
נותן תרומה מכל אחד ואחד. ותמצא אומ מאחד על הכל ותרומה
לעני ולקט לעני ליתי לה לבעל הבית טובת הנאה בגוויהו לתיקון
לעניים דשחא דעתיה מאי טעמא כתי מה תשוב ומאן דדויח מעאלים
זון לא יטול לקט שכחה ופאה ומעשר עני בדתנן מי שיש לו
מאתים זוז לא יטול לקט שכחה ופאה ומעשר עני ומאי מיאושי
דעני מעשהו מישותי לגבול עלמא כיתמי מאיתמא על ומפס מ"ד
מעותיו בלקטן מפא שלבו הנמומים בתרנ' ובשלות מעשלבה עניים
ברס ויצאו בחתים עד שהיה דבשה שניה מאי מיאושתא ל' יוחנן
חמ"ר מאי מאיצא. ודיש לקיש אמ לקיטני בחד לקיטני

ברס צריך אילו הינא דזרעו בצמרר ושבוק לקט ישכר זה
ופאה ולבה עניים דשקלין לה. ואי שבוק לבו
מתו עמרי וחבלן לחמה מחייב לגיש בן אילא. מי אמ לעני ולבר
כת ולא לשומרת. או מילא דעזב יהיא כת לדבוי הב ותעיק ל
דהוה לה יאוש. כיון דלא ידעין יאוש. שלא הגיעה לא הוי יאוש.
תא שמע. דלוי דרע בצישר ולא הוו בעיים לקיקלקן שבחא
ופאה אתא לקמיה דרב שבשאמ לה תנינא לי
ולבר תעב ולא לשרבין ולשולמים. איתיבה מין מעבאין תרומה
מעדן לשר ולא מן המעבר לישוב ואם אין שם מהן שיר
עליהן עדה ומבאין מעדר הרפס הרומה. אמ לה שב מהרה
דבבלה לא מנ עלא מעריש לה. והרי מעבר לא טרל. ומ"ש
מקום שהנו לה תשיבו. את הדשן לא יבעזיבו מר הל
צעגלים לא יחילון את הדשן. [illegible]

מי פרוזיקין
מי חמעבי
מי אינם.

ואוכלין מעשר הפאר כהן. אמר ליה שאני התם דעתיה דתיבה בהו אלא
מעשר ידיה דכהן לגמרי לא לאתקיר אות כרמו ולשחר הטפים ובצרו
וכן הילכתא. ורש הזרוע והלחיים ונתקבלו **קדושים תהיו**
שאילתא מאמיר לאן לרבית יש לארבעה
כלאים ובכל אות חוקות השמירה וכו' ואסיר לאסנקי מינא ובל מיני
אלאו אילה הוא וכן לאנאסה לא שנא מייה ולא שנא בהמה ולא
שנא עוף כיתנן אחד השור ואחל הבהמה לבילת הבר ולכלאים.
וכן תיבל ושף כיתנן בהן. מא דעבדא כבר הכא בהמתך. וכתיב ת"ת
גבו שבת שורך וחמורך וכל בהמתך מה להלן מה שעוף כיתנן
בהן. ותתם מנלן דתנא לבהמתך לרבות את העבדים ואמר ש"ש מנלן
בכלאים. משילאו המגאפים בכלאים עד שיכנס כמחולבשטפל
מגופתנא א רב אחא בר בר אמי אילו שמע בהמתך לא תרבע ולא
נאמר כלאים קיימי אומר לא יאמרו את הבהמה כדי שיעלה עליה
זכר אלא תרבע כלאים מכלל לכלאים בשחיקה כמו אמר מאי אתי
יה הכנסה ואמאי קרי ליה אחיזה ליישמה מעלאי ובמקום שאיכא
מריעי לא מוריקים הכי עאמר רב פפא הני תרי מילי בעו מיניה
רבי ר פפי בר אבא ואורלאי להו חלא דהילבתא וחד אלאו דהילבתא
מהו לאלש העיסה בחלב ואסרי להו דהילבתא. דתנא אין לשין
את העשה בחלב ואם לבא כל המרבה הרי זה משובח. מהו להכניס
מרק ושאיבו מיט לגיר ואסרי להו אלאו דהילבתא. דאמר שמואל
דאנאמים מעשיר אין המגאפים פוגלה מעשה מריעותא דעבדי
אסיר לגמרי לגבי לארבעה כלאים. דתנא אל לגיזיר אומר
על הכלאים שעטון בגד כה ומגוהרין בגד נח לבגדים. כלאים
לבגדים כלאים. ואיכא אסור ין אלא בהרבעת בהמה. ובהרכבת
אילן מנהגו מילי אמר שמעתא אות חוקות השמירה. חוקים
שחקקתי לכם דבר מצוה כחי בהמעבר לא תרביע כלאים שעך
לא תזרע כלאים כרם בהעבר לא תלבש שעטנז. מאמיר הוא שלא בהרבעה

בהרכבה אסור מאי טעמא דקיימי תדי משמעב ומקמ שבהו הרבה
והרכבה. אבל ארישה שדך בארבעים אין שדר לא בחויה לחדש
לאי ובב עם לא בב ארך שבהו ובגד בלאים נגלי אוקפוק שדך
אמא לב אמי אמא ל יוחנן לגמין עבבלאים בחויה לאדם לבדתלא
אוהבבה ל לעמר לר אמי והא בלאים מדברי סופרים. אמא ליה כן
בארישה כן בהרכבה אילם. כדשמואל. דאמא שמואל. מה בה מתר
אופ לחויה לחדש אסור אסור. אף הרכבה אילם אמרא מיטה לחדש
לחדש אסיר מה בה מתר לבר הישא ממנה מותר דמעטה הממנ
בלאים לגבוה אסור הא לחדשו שדי אף הרכבה אילם נמי דבר
הישא מינה מותר. ברס עריך חילו מגרמלא לבעלה
עמנפיא ופופתא מא. עבדא מתמנא. ואולי
תרי כיסה בתר אימיה שדינן ליה ואין חושבין לדבר האב ושדי
בנישא אימיה בין להרבעה בין לגלמה. ומא אמיה חגרתא בהדי
בהדי מיטה דאימיה סופנא אמר. מו עילמא חושבין לדבר האב
ואלו אינה בה חמור ופופ. נאומינה חגרתא בהדי מיטה אימיה
סופתא שדי מנאי כבעמא. ע הלדי שבהו האו אית בה חמור ופופ
ובהדי מיטה אימיה אסיר דהא חושבין לדבר האב..
הא שמעא דתנא ל יהול על הטלאים מן בסוף. מעבר שאבין
חמור מותרין זה עם זה אבל הטלאים מן החמור עם
הטלאים עם המנאסורין זה עם זה. ואמר ליה ל אמא לשמעה
כי מעשילה לי כוטיתא בדבקקא עיין דרמיין לה דדי ושילה
יקבר אין חושבין לדבר האב. ופימעל דדמיין לה דדי במאי
אמא אבי שבה קליה בר חמרתא עם קליה בר פופתא. נאמא ר
פתא רבא מועה וזמן בנובתיה אימיה חגרתא. זוטן אוטה ובר
בר פופתא אלמא בתר אימיה אזלין ואין חושבין לדבר האב.
ודא הא בתר אבין. קדושים הדרו
לה הון לבבת יש לחילל ל

קלת שנים קמיתה דכתי וכי תשאו ב הארץ זו לא תשאו דינטע לה מינטע
ולא טעה כי כתיב מנבלתיה אסיר דתנן אילם העלה מחילו חייב בשה לה
והקם ונשתנה הזאת מעצם לה לבזיונא לבם להרגא אות הנעוה לבם
לרבים ל יהודה אומר לבם להרגא אות הנעוה לרבים ר יהודה אומר לבם
רבנן סברי ונעשתה דיחיד משמעם דרבים לא מישמעם הוי מעטו אחר
מעטו. ואין מעטו אחר משמעא לרבות. ל יחיל סבר ונטעתה
בין דיחיד בין דרבים משמעם לבם בין דיחיד בין דרבים משמעם הוי
ריבוי אחר ריבוי אין ריבוי אחר ריבוי אא לגמעטא ותרי. ערלה יאסר
דאמעטא שנה עהמק ולא שנה בשלה אסרי דתנא ערלים לא יאכל
אין לי שא אימור אכילה. מנין שנה יהנה ממנו ולא יעבד בו אית בעבד
ולא ילבש בו אית הנר. אל ובלבלתם ערלתו ערלים לרבות את בשר
אפרי. ערלה אבל לבלה נמנים ואטרסא דאתרוגא דאיסא חצבר אלבלן
שרם דתבן העבים והלבלבן ויקפוקנוסא מעוהרין בלבלה ודאי מילי
דמעלר ליה לבריא בגין קלפרסא דשיגרא. שאנגי וקשייתא אסיר
לגמישגר נצשוט בהון קנשתא דרמוט וצוב דרסא דומנא דעבדי
לגמיעבב בהו אסיר. בדיתנן קלפה דמגנן והנן שלי חלבי חגנים וה
והגרשנן חייבין ובעבדא מאי דרמ את עדיו ל חת הבלל לבריו ומאי
הי שונגר רב נחמן אמר רבה בר אבוה הכי מתחל דערלה אסיר
הואיל ונעשו שומר לעדי אבל דצבעים נמר עדי לא עדיו לבוטריה
פיק דמשקיה בעדלה שקיק שומר לבריהה הוי אסרי. ואלו שאינה
אלא מי אלא עוכה מערלה לגרעה חייבת בערלה לעולם אמר ל
אחא אמר ל יוחנן ל לעזר בן. ישקב נרשה פחוה מעבתה מיתבעב
ערלה בל שנוטל וכי היכי דשאל לה גא ערלה צארץ יש הכי נמי
יהנה בחוצה לארץ היכבתא נמיר. לה שאמר רב אסי אמר ל יוחנן
ערלה בחוצה לארץ היכבתא לבר מדאשה מסיב שא מגי וכי תבאו ואכל
נטע עץ מאכל ביאה הייהו בארץ. יש בין שטיקא בין ג ויצאה אסור
בחוצה לארץ. ושאר אחרי מאיזה הנאה ואחרי דמרדיסא ולארבעי

שנים אסיר לאיכל מיניהו. עד דבריהם להו דבת ובשנה הרביעית
יהיה כל פרי פדוי דשאר אילנות פליגי ר"ח ור"א ור' שמעון ציר
חד אמר פדוי דבדיקא הוא דסמיך לביערם דשאר אילני לא.
ומאן דתבדיקא לחוד מאי טעמא פליגי בה הני תנאי במערבא
חד אמר נאמר כן ונטעתם ואמר להקל וקבוצת הכרם וחד אמר חיש
הללוס דבר שנאמר עליו שירה נטעם היינו מאי טעמא אי הללוס
תרי מעשרות איין הוא שאמר עליו שירה אמר ר' שמעון בר נחמני אמר
ר' יונתן מפני שאין אומרים שירה אלא על היין ומאי היא שירה ויבא
הגפן לא אמרתם ומן המחייב אפילו בשאר אילנות רבנן
ומאן דאית בדיקא לשוי מעלה זוי פריק ליה בשנה פרוכה ושפיר
ומאי דקאמר לן בטעמא דאמר הקדש בשנה לגנה שחילנו על שנה פרוכה
מחול ואינו לשמוש דיעבד הוא דמיל בגמן שבעת המדרש
קיים אבל נמי שאין בית המדרש קיים אסילו לבתחילה. מפני הוא דאל
לאחרים כפ"ל בבבלי בגמרא ולא פריק לה מצ מחייב לבריכ אשר קיימ
במצוה ונונו עלמדיין הכרם לאמר רב יהוד אמר שמואל על כל המצות
כלן מצדיך עבדן עבר לעשיתם ומחייב למקלינון לעמי מדרבנן
ברם צריך היל מנאי. הא שמע לאמר לב יהודה אמר רב.
עלה שלגרבה בחזעה לאיכ זוקק אתהאציעה
ואוכל אות הקשיים כמן כל שקיבה דהכן ר' ליעזר אומר הילפא מתנ
המדות מבוונות וקשיים ור' שקיבה אומר אין מת מעשר לא מבילורי
בלבד מעבר שהוא פדוי ולמאן הילכתא כל שקיבה בחזעה לאיכ
הכי הוה אמינא. במאי דפליגו במעשר ירק דרבנן ומקלינון בחזעה
לאיכ. אבל ערלה דאוריתא אימא לא דמעלן לן עלפ שלגרבה לא
דבערלה נמי אמר כל המקיל בארץ הילכתא כמאי. בחזעה לאיכ
ולענין פדוי דשאר אילנ נמי כ הילכתא דמאן דאמר לא בעי לאיכ
ואלו מאן דקאה לה סומא בבדיקא ואחרית בוטב חדש
אסיר לאיכל מן פריהו עד דמיה להו והא דהיר שהים כגון שקיב

ואחת יש לו זנב דמקרי כרס בחנם בעשיה אבל לא הוי הכי לא מי מקרי
כרס לגמרי דמיתי לה מהבהמה אבל דמקרי כרס כיון דדבר שאומר עבור שירה
הוא בשם פרים וכל המחיל בארץ הילבתא כמו יתא בחוצה לארץ אי איכא
שתים כנגד שתים ואחד יוצא זנב דמקרי כרס בני פרים אילא לא:
מעשה רב פטמים לומר פשוט מיהת לחוצה לארץ...
אי נמי הא מדאמר אילבא הוא מחייב בערלה דתנא עלה בית שמאי אומר
מלאים בכרס אמאי כיון דמיתבל בשוכיה ירק הוא ובית הלל אומרים
אין מלאים בכרס אילא הוא אלו ואלו מודים שמחייב בערלה מאי טעמא בית
שמאי מתני מסטרא דהו הכא לחומרא והכא לחומרא
כרס ערוך מלמר חומר רבנן מדא אמרתא מחייב בערלה בוטי
ואלי מדאמר הוא שלהה ואלו לא מחייב לא מחייב בערלה
בערלה אבינו מן דמחייב לה במעבר ובדבה מנשים מדיקר הוא בודאי
מדי האדמה מדי האדמה מקרי מדי עבן לא מקרי מדי הוא מדאמר
מדאמר ניתן ומחייב בערלה אילא מיבלע מלגו צר לגבר זו עקיבה
לגבנן מעבר ניתן ל לשטר חומר עלה מתעבר המרות ואבינות נב
וקרבנות ל עקיבה חומר אין מתבטל אא אבינות מקבל שהוא מן הדין
הלבהא במקום הא הא שלגב אמר רב יהודה אמר רב עלה שעבר
בחוצה לארץ זוכה את האבינות ואוכל את הקרבנות כמו כך עקיבה
ילמד הילבהא כל עקיבא אי אמר הילבהא כל עקיבה הוה אמינא אי פלגי
בארץ המעבר לא כל המרגל בארץ הילבהא מעתה בחוצה לארץ והא
הילבהא כל עקיבה בחוצה לארץ אי אמר הכי הוה אמינא הכי מלגו בב
שר עלה דמרבנן הוא חפל ערלה ואזרחה אינה לא מעמע
כי אמר בחוצה לארץ בארץ חסרים וכל הילבהא..
חדושים תקון שהילבהא אמר הרינהו קבה לשם לאיבנו ומקל
הרי... ברכו מאזנו עצם וג' אחריהו הין ולאו אילא
העבר ריבלמי הוי הוצאה אחרונה יחלי רב יהודה אומר מה הלמוד לומר

איפה ערוך והין ערוך והלא הין בכלל איפה הא אם שיהא הין שלך
ערוך ולו שלך ערוך אמר ר' לוי קשה שונאים שלגמיות יותר מעשר
שזה שומר בהן ל"ה כאמר בהם אלה. ובי ערלים כתב את כל הזעבוים
הלה ובי מרוחה כתה עבדה. יב כל עשה אלה ובי ערלים בכתב אלה
ההוא למעבדו מרוחה מברית אם מלי קשיותהו ואלו ערלים סגיא
בתשובה ואילו מרוחה לא סגי בתשובה עד דעבדיר השבה ולא ידע
כמה גדל ולא ידע מעמאן גדל ולהדר לה כדתמר החשן והגבלין
והמוכסין תשובתן קשה ומתחדרין לתכיר ין ושאין מכרדין יעשו בכן
ערוך מלי ערוך עצר אמר רב חסדא בורות שתין ומערות אמר ר
לוי קשה גדל הדייט מעגל גדוד וזה הקדים מעבלה לחטא ובדיר שקול
ולעוד כמנהג המדינה וכמנהג המקום ותנן מקום שנהגו לעבוד בדיקה
לא יעבד בגופה לא יעבד בדיקה לגדוש לא יסחוק לגרתור לא יגדוש ובגדול
חייב להכריע לו טרח שוקל לו שם עם בשר נותן לו ברומין אחד לעשרה
בלח ואחד בעשרים ביבש. תנו רבנן נפש מחזעס תלויה באויל שלשה
באויר טרחים ובויה מעבל הארץ שלשה טרחים וקנה ומתנה שלה
שנים עשר טרחים שלגמריה ושלטונים תלויה באויר שם טרחים ונטיה
שם טרחים וקנה ומתנה שלה שסה טרחים שלטורקטב תלויה שלש
אמבשת ובזרה שלש אמבשת וקנה ומתנה שלה לא תנן ואין שלש
ואין עשרים משקלות לא שלגעל ולא שלמתכת ולא שלעבר ולא שלבסוט
אבל עשה הוא שלטונמא ושלסוכתה היה מעבקש מעבו לשקול לו לא
שוקל לו לטרח חיי ושלש והבינע היכי מקייבנן לתקון מה
היה מעבקש מעבו שלשה רבעי לטרח בשר ולא יאמר לו שקול
רבעי הבע והכרשה אם שוקל לו לטרח ומנחה עם הבשר. הי
מבקש מעבו עשרה לטרות בשר לא. אמר לו שקול לו שתי
והכרשה אם שוקל לו טרח בבת אחת ונותן לו הכרשה. תנ
תנן שאין מוחרין בחרים [illegible] בחרים שאין חרין

ואם הורע בראש במקום שמיחקין לתוכו לא על הימים והרי מיחה ב
במקום מצוערין לבחות לו מן הדמים שאין שומעין לו הלא אינה שלמה
ומנין שאין מעשין במקום שמלריכין לבחות לו מן הדמים והרינו מכריע
במקום שמעיקין להוסיף לא על הדמים שאין שומעין לו הלא אנן על
שלמה ונעמ יהיה לך. אמר ריש לקיש מעבר עין ויבדמים לעמיות פ' שוערים
ולמערים. מעבר הדמים ואין עשין את המקח לא שלמי שבת ועל עשה
מעבר שמקום ולא שלמתה מעבר שמכבד אבל עשה הוא שלא יתן
ושלגזקמה ושלא שברות ושלאנוס. ואין עשין המקח עצה אחת עבה
ועצה אחת קצרה לא ימחוק בצבע אחת מעבר שמעמחית לבקרקע ומוסיף
לעבר ולא ימחוק מעשו מעשו מעבר שמעמחית לעבר ומוסיף לבקרקע.
ועל כולם אמר לו יוחנן בן זכאי אוי לי מה אומר אוי לי אם לא אומר
אוי אם אומר שמואל מרו הדמאים אוי לא אומר שמא אמר הדמאי
אין תלמיד חכמים בקיים בעבודה ידיעה אמרה אי לא אמרה מהאי
קרא כי ישרים דרכי ה' כולה. ואמר לבבכם יש לשהוייה בבתיה
מתקלא וכיולא דש אי ווטא בבתיה. דרכי לא יהיה לך בביתך אבל
ברס צריך היכא מיחה למעבר בה שיצאתא אחתיכא מלי
שרי לשהוייה בבתיה אי לא. מי אמר כיון דיקא
עבד בה עובדתא אחרנא בעלה מעתרת כיולא ושבי דמי.
לשהוייה או ילמא כיון לאיכא שמא דבי לה עבה דקרי לה קבן זא
נקרו לה כלה זמנין דמקרי לה כיולא ולא בה ואמרי. הא נמנע דאמר
רב יהודה אמר רב אמר לו לדמים שיעלא מיד חפירה אז יהיה
יוד בזון אמרלו יחיה לעבדיו שלמי דגלס דמאיתה ולא אתי לדמי
לא אמרלו הכי זמנין דמקרי וכיולא בה. אמר רב מתנא לא תמנן
לא בחתרה עלמו מולך עליה חתנין אבל בחתרא דחושבין כיון לא יד
חתנין לא בדילין. בחתרא לא חתנין מני לא תמנן לא בחתרא אלא
מהכי. אבל בחתרא דמהנעי לית לן בה ולא היא אבל בחתרא דמהנעי
נמי לא בדילין זמנין [illegible] כיון דשרי לה הילב דכל

ריש השולח בנו אעל החטא אמור אל הכהנים האסיר לדין
לבהב לאיסורי במיתה אלא ד׳לחין דכה
אמור ל הכהנים וא׳ וכתב כי אם לבאאר וכהומנא לא אסירי לאיסורי׳ לאתנא
בנו אהרן ולא בנות. תינוקות כחטים אעב׳ אלא בנו מצות עבהו מלא
ואעגיל להו לפקיס עומלאה קלי. בלאיסורלא. הא תנא אומר ואמר רב
להזהיר גדולים עב היקטנים. ולהבי שבשה קרובים כהן מיטומא לחין ובא
כי אם לבאאר בולה ולא חוזו כולה שאירו זו אשתו כיבתה שאירה כמותה
ובא מלבני מהבהן מיטולא לאשתו. והיכא דעבר ונכב או בוירת אוחלא
תלבה או גרוסה אלא חזיא לבהבה אסיר לאיסורי׳ לחין ובכה לא טומנא
בעב בעבדין. בעב היו בעב אשתו. וכתב כי אם לבאאר יש בעבלאיטומא
ויש בעב שאינו מיטומא הא כבעי מיטומא הוא לאנשיו כבשה. ואין מ
מיטומא לאשתו כבולה לאנו ולא בני כיבתו. ולבנו ולבתו אינב׳ דמגאיין
אינון מיטומא לחן בתנן והוא לבלאוחיו לבל יבר חוץ מה שיש לו
מן השפחה ומן הנכרית. והנו מילל אחיו מן האב שהיה לאיבתו דומנא
ולבנו אבב מן האם ולא מן האב לא. ולאחותו הבולה ודיבבב. והיכ
דמגאית מיתתה בולא אסיר לה לבהן לבעבל תלתי הוא טולא ואמרי
תלתי אילם הבמנך על הארץ ואמרי אחרים הוא אות מן הגדר אינה לא
הוי ואסיר לבעבל תלתיהו. אלא היכא דמגאית מת בבילה ובתי דלא
בולתא מן בבילה לבילה. והוא בולתא הוי סמנא על בתנה אית
אינמסי להו דל הכי בתי ואי מבר לה לבולתא הבבים ובאבים
דבר שאינו מקבל טומאה אפילו לה לבומלאה. והיכא דמגזאתי
בבאוירא הדר הדרנה אבבע אמות דיוריה אסיר לה לבהן לבעי
הבים. אאות ר׳ יצחק אות ר׳ יוחנן מנשום ר׳ לוי בר בן יונתן אתי
אבבע אמות לבומלאה. והיכא דאיכא אינש בנבל ונשבבה מ
ובוב בשר נחתך עגבה אעב׳ אלא נפק נשמה
הוא מהרזקא בהו נשבבה אסיר לאיטומאי לה
נשבבה מבבים ובוב

ותעבר מסרקתו וימת ואמר ר׳ שמעון בר נחמני אמר ר׳ יונתן קרטא דבי
מטרוניתא בחולה ואמר ר׳ שמעון בר יצחק מעבו אמר חזקיה בעשאו בטרא
בבלה וכן לגבן אדם נמי ואמר ר׳ לעזר בעלה ירד וחלב שלה נעלה
היכי דמי אמר לבה בלי טרפעיה ורחיות תמיה. וגבי אדם כי אמר
היכי ר׳ יוחנן משמיה דר׳ יוסי בר׳ יהושע אמר שר מיבודו וגבי בוסר
ולאו אדם מטרוניתא דמנן ולאו אדם אין מטרוניתא עד שתהא נהנאו אחרים
מעבודה אמר ליסם בלי והיכא נמי דשחטו ביה רוב שנים או שנים ואינו
מעוניתא דאמר רב יהודה אמר שמואל נצחה בו שנים או רוב שנים ורבנן
ואמר כתבו גט לאשתו הרי לו יכתבו ויתנו. ואמר לבקר לאיסק לבית
הקברות מאי טרטרא קבר גושיה מטרוניתא בתרא. דהכי אי מצבעתא
ואמר לבית הכרם מאי מאי היא שלא שנחרש עד קבר ושל כמה פעמים
אחר לבלי רוח ורוח הקבר משרש בית הערק. ומקום הקבר טרטרא
דאורייתא היאך דנחרש טרטרא דרבנן דדיטרא אי לא שעם כשעבדה
אי נמי דילמא מתיבדיה עפרא דבית הקברות. ברם עריך אתן
לו בגם דקא אזיל לאיבעב איתתא אי לגעמר

הורה ואיכא בית הכרם באורחא ולא אורחא אחריתא מהו לאיזל
בהדיה מקום דהוה ביה קבר והתמא אחריש לה לא קא מיבעי לה
לא דצמלדה קאי ואפיל כי קא מבעיא לן לאיזל בהאיך דאם רו
רבנן משום חרישה דחרישה דרבנן הוא לשאר מעטות לא הבעי
לה דכוון דלא סבי דלא אזיל. ודי שרי דתנינא אמר ר׳ לעזר בר צדוק
שלבים היינו על גבי ארונות מתים לרוץ למני מלבי יש ולא
לחראות מלבי יש בלבד אמרו לא אחרי לחראות מלבי אומר יש
ולא יאמר זכה יצחק יצין מלבי יש ויצין מלבי אומרה העולם
[illegible] יש בי חלב טרפה מוצץ בפני טרטרא אין בו
חלב טרפה מוצץ בפני טרטרא. וגזרו על שיש בו מיעוט
[illegible] ונית יש בהן חלב טרפה. ומעשה בבוד מלבים
שרי דבנן [illegible] וחזרו לעניקם שבו ארבים

טומאה ואחת טהורה בת בטהורה אין שם בטהורה אלא בטומאה אין
שם בטומאה מקבל הכבוד ותרגמה ר אחא בית הפרס לרבנן הוא דאמר ל
יהודה אמר שמואל אמר רב שמעון מעתה אדם בית הפרס והולך רב יהודה
בר חמי משמיה דרב יהודה אמר בית הפרס שנגע טהור לאמר ר אלעזר
מאן דמיזל לבית הפרס לבר מעה שעיר דמי אל פרקא מיבעיא
לן לגמרא תרה ולישא אשה ואי אישה לגיזל לגזרתא אחרי רי
לגמור מי שרי או לא תא שמע דתנו רבנן הולכים לביה
שלמים ולקחן מהן עבדים ושפחות בתים שדות וכרמים וכיות ב
ומעלה בעבדים מקנו שקוא מגמיל מי אדם אם כן הוא מעמא לבין
לגמרא שמעתא בחוצה לארץ וכשם שמטמא בחוצה לארץ כך מטמא
בבית הקברות בית הקברות סלק דעתך אלא בבית הפרס דרבנן ומעמ
לגמרא תרה ולישא אשה אמר ר יהודה אימתי בזמן שאינו לעזאל
לגמרא אבל מעמא לגמרא לא יטמא ר יוסי אומר אם אינו אלא לגמרא
יטמא לפי שאינו זוכה אדם לגמרא מן הכל תורה ואמר ר יוסי משם
בר יוסי הכהן שהלך אחר רבו לגזרן לגמרא תורה ואמר ר יוחנן
הילכתא כר יוסי אלא הא דאמר בית הפרס דרבנן לא עמדו בגזרה
נמקום כית הא אמרית הכא לבל מעמה שרי לגיזל אמר רבנן טומאה
הוא דגזרו ביה לבל מעמה שרי לגיזל לשטקי מקום כרתא לגהור
(מקדשים)
הא מעשה לה לגנשות הנפח לי נמי בתר לזהיר גזולים עבל
הקטנים מימר והיכא דמחות מת מימי טולא ושי דסלקא והדרא מ
ולהנ שבשה קרובים ומי אק צאשתא ברם ינריך כהן מהו
שיטמא לאשתו חפורה מרופה מי
רחמנא לאשתו בלשון שאירו ושאירו לישנא דבישריה הוא כמה ד
נגיב לה לא מיקריא שאירו אי מי לגאל אשתו חרוסה שם מ
רבא שמעון אתנ ר חייא בר אמי אשתו חרוסה שמרה לה
אוכל ולא מטמא לה וכן היא לא אוכלת על
לי הי מי אסר לב לאטמאי בית חברי אמר רחמי ר ולא בית הקברות

אי׳ כי דיעבד לא אונסת תשמ׳ נמי לא מטמאה לו וכן הילכתא׳
דרב הקורח קריחה בראשו והמקיף פאת ראשו. אמור אל המנים
ואי׳ לתלמיד לבין למינים ולתנאים ולאמוראים ולגדרה בגמרא
אי נמי דנפלה המיילם וחלק לה סעדלה אי נמי זונה וחללה כיהתי
• אשה זונה וחללה מאי גרושה מאי אשה כיהתא גרושה מאי׳ אמ׳
לא תגרשה אלא מאי׳ אמרה לבעלה הכי דמי אמר לה הרי את
מגרשת מעכנו ואין אות מגרשת לבעל אחר אם חלצה מעכן דיתא גרושה
אין לא אלא גרושה חלצה מעכן הלא אשה חללה היכי דמיא כיהתא
אי זו היא חללה כל שנולדה מן הפסולים יקימא לן נמי פסולין הוי
אמרים לבין ואי נעבד כהן ובעים לה זרעא דמלכא מעשה הוי
חלב לבה בכהן גדול לא יחלל זרעו אמר ר׳ נתנאל הכי ובמולדת
לבהונה הוי זרעא חולין מאי טעמא אמר בכהן הדיוט זונה ומומ
בכהן גדול זונה מה להלן זרעו חולין אף כאן זרעו חולין מעשה
היה דכתיבון בכהן גדול לדרעא הוא דאתיין ואי לגוניה לא נרע
מכהן הדיוט ובת חלל זכר פסולה מן הכהונה לעולם. דתנא יש
שנאמר חללה בתו בשרה לכהונה. וחלל ונשא בת יש בתו בשר
הפולה מן הכהונה מנהיג מנלן אמר יוחנן מעשה ל׳ שמעון אומר
לא לעתיד לא יטמא בעמיו ואמר להלן לא יחלל זרעו בעמיו בני
טומאה מה להלן בנים ולא בנות. אף כאן בנים ולא בנות אי הכי
אמר כהן גדול דנסיב גרושה דשבקי׳ בתו בנים ולא בנות אף כן בנים
ולא בנות אי הכי אמר כהן גדול דנסיב גרושה דשתרי בתו בנים ולא
בנות מי כתיב לא יחלל בנו זרעו כהן זרעו כל דרהמא בת בתו
אחרי מקיש זרעו לו אי הכי אמר בת בתו תתפר׳ אם כן גירה
אמר אמר לה זונה כיהתא ר׳ יהודה אומר זונה זו גירות ומשוחררים
ונתכיבלה פשלת יעות מן הנך דאסירן לה אמר ר׳ לעזר אמר ר׳ מנני
הכי אנן הכנויה שלא לשם אישות עשאה זונה אמר רב שבנגרס
חמיזא מין הינדרא רב לעזר דרס ציריך גירות עקר אמר

לזונה היא דמעיקרא לא הוות קדישא היכא דאיתבעיה ולביה בתה
מהו לבהונה דישראל מיגו לא תיבעי לך דבשירה היא דהא יש שנשא
חללה בתו כשרה לבהונה והא נמי לא שנא כי תיבעי לך בי שנשא בת
יש ובי שנשא גירת זרע מהו לבהונה כיון דאיכון דמזרע זרעיהו נמי
פסול או דילמא איסורן לא הוו קדישין מעיקריהו זרעי היו בן ויהוא
איהדליל מיבעל בלבד תנאי הוא מילתא דתנן ר יהודה אומר בת לבי זכר
בת חלל זכר ר לעזר אומר בי שנשא בת יש בתו פסולה לבהונה
ויש שנשא גירת בתו פסולה לבהונה ר יוסי אומר אף בי שנשא גירת
בתו כשרה לבהונה הילכתא כמן. תא שמע דאמר רבה בר בר
חנה אמר ר יוחנן הילכתא כר יוסי ומשחרב בית המקדש נהגו כל
כהנים פלגות בעצמן להיות עושין כל לעשר בן יעקב אמר רב נחמן
אמר ר הושע תנא בא לומלך מודים כל לעשר בנים אין מעידין ממעבר
כל יוסי וכן הילכתא. ברם צריך בהנת מהו שתנשא לבר או
לעבד משוחרר או לחלל מי אמר כי היכי דבר
מזדהרי בהנת נמי מן זדהרן או דילמא אי טהו עזר עיהו הוי כהן כי נסבן
נמי בת יש אסר רחמנא לא לנסבן פסולת ולא לפסיל דעייהו חלל
כהנת טון דכי מינסבן נמי ליש זרעיהו לא הני כהנים כי מינסבן
נמי לפסולת עכיר דמי. תא שמע דאמר רב יהודה אמר רב לא הוחרו
בשירות מלבנשא לפסולין. ותנא קמיתה אחר ד אחד עיר
משוחרר מעתרים בכהנות וכן הילכ. ברש אילו דברים מעתר ברם אל
אמור אל הכהנים שאילמלי דאמר לטון לוצים יש לפרוכ
קדישא דכתב ומעשך וכתות. אעג מעשרים
חלא זימנא וקא הדר מיהו קא מפרים ליה היכי ממי כגון דאמר
וקא אתי הוא שלף להו מישלף. איתמי קא פסיק להו מיתחר אמרי
ליסורא דאמר ר חייא בר אבא אמר ר יוחנן הכל רעי. [illegible]
אחר מפרים שהוא חייב שב ומעשך וכתות אם יל [illegible]
על נוחן לא כל טבי דשלמא לגמרי אלא [illegible]

כורת שהוא חייב ואדם נבי אומר לחרוסי ואפי׳ זקן וסרים וקא בעי
לרשתם סמא דמעבד לגופיה וההוא סמא דמעשר הוא אי אמרים
הא הוה מעשר לה אמר ליה לרישתא דתנא סרים מנין תלמ
לומר בחזרעכם לא תעשו קרי׳ בה בכם לא תעשו בכ׳ בצן חכמי׳ ואשב
דלא קא מיכין כל יהול לאומר דבר שאין מתכין אסור בשבת הוא
דמבטל לם כל שמעון הא בכל התורה כולה כל יהול אומר דבר שאין מ
מתכין אסור ואסור לאמור לגוי לפרוס קטיטא ויש דמבטל לם כל
הידקא דאמר בב בה מעניין עם הפירוק וקא מעבר ליה משום לבבו
עבר לא תתן מבטול ואפי׳ בשרמה נמי אסיר כ׳ הא דתלם זוזי דב חזו
ליה גויים שקלם ומסרסין ליה אסור והיכא דסרסיה גויים אמור רבנן
הא׳ הערמה הוא לאיתעבוד בה וקנסוה רבנן דלא לעבוד עבודתא
אלא לזרבן איזבוב ושלחו ליה לאבוה דשמעל. הני תורין דגבבין
ארמאי וגרחין ומסרסין להו מהו. שלח להו הערמה איתעבוד בהו
ערימו עליהו איזדבון סבר רבא למימר מבדרו לשחיטה אמר לי ר
אבי איין שקנסת עליהן מכירה אקנייה לבנו גיורא ומכירה דמבי
אקנייה לבנו קטן רב אמר אסר רבאשי שרי. ואמר עלה הילל סרב
אמי. האי גוונא מעבר ימין להו ומחלפין חלטין להדי. ברס נרך
מהו לפרוס דבר פומאי. כגון כלב וחזיר ולאמר לא תתן ריבו
ולא תעשו אמר רחמנא בהמה בהורה בתם הקרבה היא קיים עלה בלא
תעשה אבל טומאה לא. או דילמא לענין עשייה לא שנו. תא שמע
דתנא שאלו את עצמו אמרו לפרוס. כלבא אמר לחין בחזרעכם
לא תעשו כל שבחזרעכם לא תעשו. מאי טעמא מי כתי חובת הגוף
הוא מה לא בחזרע ומה לא בחיצה לזרע אלא האי בחרע כל שבחזרע
כם דו דאמר בכם לא תעשו וכן הילבתא. אמור א קבן נב
שהיה מתר הרחיקה להיות לעבית יש לעמי שחט
חיות ובהמה לחם אומר. וכתב ישוב או שה ושה דבר לא שנה בבשר לא
טוה עמי. כבר [illegible] דבריהם ישר עשים וחיוה ושוה לא מאמינין לא שנה

שחיט אימא בי שש אמי׳ לבני שחט ברה ברתה ולא שש כ׳ שחיט
ברה ברתה אסיר לבי׳ שחט אימא דתנא דתנא אותו ואת בנו אין לי
אלא אותו ואת בנו ואותו מנין תל׳ תשחטו בשהוא אומר לא ישחטו
הני כן שנים הא כיצד אחד שחט את הבקר ואחד שחט את העגל
ואחר שחט את בתה שנים מאחרונים חייבין קיינו לא תשחטו דתתרין
עאי לחייבה לאחרין הא לאותה ואעג׳ דלאו אות שחיטה לראשון לפיכך
לא תשחוט מאי לא תשחטו מכל מקום ויום אחד האמור באותו ואת
בנו יום הולך אחר לילה את ז׳ דרש שמעון בן זומא לפי שכל הענין
שלמעלה ושלמטה אינו מדבר אלא במקדשין ובמקדשין הלילה הולך
אחר היום כולל אף לענין אותו ואת בנו יהא לילה הולך אחר היום
הלל יש אחד אומר כן יום אחר ומאמר להלן במעשה במלאכת יום
מה יום אחר האמור במעשה יום הולך אחר לילה אף יום האמור
באותו ואת בנו יום הולך אחר לילה ר׳ אומ׳ יום אחר ליום המעורב
בשבת וכוס בוצ׳ ד׳ יום טענין אחר לילה ונעשין כדין בתרבעה
פרקים בשנה המולד בה מה לחבריו ערוך להודיעו אמה מבדרתי לא
לשמונה בתה מבדרתי לשחטו ברם ערוך אילו היכא דזבן בהמה
בערב יום טוב מיתגר ולא אמ׳ לה אימה מלבר מן
לשחוט בתה מבדרתי לשחוט ליקח מי ערוך לגיחוש לההיא מילתא
ובני לשיולד לבוכרא אלא מי אמ׳ כיון דאמולד תנא מילתא חייבי
לאודועי אם איתא דזבן אודוע הוה מודע לה אי דילמא אגב
דמריר בזביטיה אישתעי אישתעי לאודועי אם איתא דזבן אודוע
הא שמעינ׳ דתנא אם לא הודיעו הולך ושוחט ואיכי נמי
אי תגר גוי וערוך לגיחוש לגבי לתא אי נמי היכא דשר
דשחטו קנאה ולא אישתחיט שטיר כגון השוחט ונתנבלה בידו ואינו
והנוחר והמעמר שרי לבעלים בתנאי לא תשחטו אמ׳ רחמנא והאי
לאו שחיטה הוא וכן הילבתא דרש כיסוי הדם אמר אל הר
הבית שלא אמחייבינן דאיתא אל לו׳ ...

שבועה משום דר בנים דהחזק יומא דבתר יומא קמא דפסחא דבגויה
מקדבנן עומר בדכול ומפרתים לכם ממחרת השבת ועיינינן לעיומא
מאורתא דכת שבע שבתות תמימות תהיינה אות מיומא אוקמ דמני מעוד
מעשה אמר שאת מעה מעצבר ולאו לבר נישן הוא דקא מזהר לדין
לעמימלא וקידוש עצרת אלא מולהו יש מחייבין דתשא ומפרתים שתא
ספירה לבל אחד ואחד ממחרת השבת מעמחרת יום טוב אות אומ מעקיים
יום טובן או אינו אלא מעמחרת השבת בראשית כשהוא אומ מן מו
הבאים אינו אלא ממחרת יום טובי ר יוסי בל יהול אומ הרי הוא אומ
הספרו חמשים יום בל ספירות שאתה סופר אינו אלא חמשים יום
ואם האומר משבת בראשית פעמים שאתה מונה חמשים ואחד חמשים
ושנים חמשים ושלשה חמשים וארבעה חמשים וחמשה חמשים
ששה. ואמ אבי מעה לעימא יומא ומעה לעימנו שבוע ר
רבי רב אשי מנו יומי ומנו שבועי. אמנימר מנו יומי ולא מנו שבועי
אמ ויכר לעיקלא בעלמא הוא. וכד מאלם שבשבת שבוע הוין ר
אדבשין ותשעה יומים יומא דחמשין לאוקמה יצת תורה לגל דקלא
קבה ושויה יום טוב לגל דכת אך אשר יאכל לבל נפש הוא לבדו
מעלמה ולאו אורחיה לעיונבר מעבר יום טוב בגון מישחט ומיטא
ונשולל אבל טומינה והרקדה ודרכן לעשותן מערב יום טוב אמר
רבא הוא בבבל ומאי נהיל קימחא מאיתמול ועבל לתתשה ביומא טבא
שיער מאי דתמא אין שונין לת הקמח ביום טוב משום ר מתיים
ור יהודה בן בתירה אמ שונין ושונין אמ שאם כשל לתרוכו ערוב
יון קימס שעותה לענינתו דרש רבא בר חנוש אותי אתיתא דהדרש
שונין את הקמח ביום טוב. אמ להו רב רועא פוקיה אוריה לה שקיל
ליה ומיד שבאיל אחזרי חזי כמה מקיומס אוכמא דקן ין בהדרא שא
ולעולם הוא דמשוי. כי הא דרב אמי כ בגלגל דבוכה קימחא ביום
טוב ומיהו מודיר כדן דשאר יומי והלא על פתורה. אמ רב אשי
הא אירן דרתיין דרמי בר אמי הוא ומאי בר אבא שמיה עבי רב

עמי. ורב פפי מגיה דשבת הוה מי לא לחזאי מעבית נשא לא הוה שרי
וכי שרי רחמנא אוכל נפש לצורך יש. אבל לצורך ביום אסור דכל
ישאה לבס. לבס ולאלבוש" בדס צריך בהמה חציה של
יש וחציה גשלאי מהו לצחצה ביום טוב.
כגון דקא פרח חוטא דגי אסור. מו מילמא כיון דאי איפשר לבגיית
בלא שחיטת דישלא ונפשות קא פרח. ועוי ממילא קא חוי ושרי אם
תימא לומר בהמה כגון דאי איפשר לבגיית בלא שחיטה שרי מידי דהוה
אבהמה מסוכנת. דתנן בהמה מסוכנת לא ישחוט לא עדי טיאכלמנה
בגיות עלי מבשרו יום עשה מהו כגון דאי איפשר למיפלגא אסרי לגרן
כגון דכל תאן וחלן דיפתח חוטא חזייה לילה שכיר ומי. הא שמעת
דאמר רב חפלא בהמה חציה שלבני וחציה שלגוי מותר לגאמה
ביום טוב עשה שליש ועשה שלבני אסור לגרוף ביום טוב. מאי טעמא
עשה איפשר למיפלגא בגשא בהמה אי איפשר לבגיית בלא שחיטה
אחש אחמוע לבני ביום טוב אסור דאדבריה רבא לרב שמעון בר ורבים
מזמנין גוי בשבת ואין מזמנין גוי ביום טוב. גזירה שמא יבה בטוב. לו
אי נמי מהו למילך פלגל ביום טוב. מעשה דמיפא לאיתנטוב ביום
טוב היה דעבידא שרי. אי מילמא דל מלאכה לא יעשה בהם ואסיר.
הא שמעת הא דאמר רב יהודה הני פלגלי מידת חצא מילא נקטא
דמכוכא שרי הריני אסיר רבא אמר כיון דקא משיב מ
מדידכא משאר ימי אמר טובא נמי שרי וכן הילכתא. אי נמי מהו
לבנות לפנן את היין בסודרים או בכסיה. מעניות שני. אי אסי
הא שמעת דאמר רבא מפנון את היין בסודרין. ובכסיה מעניות
וכן הילכתא. אי נמי האי עריקנא אפלגא אפוכא
אמילא אסור מאי טעמא דמיחזי כ אהלא. וכן הילכתא. אי נמי
מעל גבי דגלי מקנחו בצואל ואין מקנחו בקרקע. מי אמרי
שמא דקא בעי לעלויי שמיר דמי. אי מילמא אשיר דקא
לאשויי נוטעת אסור הא שמעת דאמר

מקנתו בכוחם ואין מקנין ולא קנין ע"ז מאי טעמא דילמא אתי לא שוי בוחנים
וכן הילכ מי נמי טיבא שעל גבי בגדו מכסהו מבבגדים או מכסהו מ"ש
מבחוץ או אין מכסהו כלל מי אמר פיון דאיתתי ליה עבוד
עבודתא אמיר אי לימא כיון ומכסהו מבחוץ טהור דמי" תא שמע
דאמר רבא טיט שעל גבי רגלו מכסהו מבבגדים ואין
מכסהו מבחוץ וכן הילכתא" מי נמי טיט שעל גבי רגלו מבעלו
מה לשכשוכי אולבם כופיה או לנדוניה אי נמי כ"ש אימא מנה בבריה
מהו לפוך רגלו בשמן שרי אן אסיר" הא שמעת ותנא ל"ח אין
מנד"ין לא את המנעל חדש ולא את הסנדל ישן ולא
ישנך את רגלו בשמן כשהוא בתוך המנעל או בתוך הסנדל אבל אם
יש בדגלו מכה מגיחה בתוך המנעל או בתוך הסנדל ונפה אמר רב
חייא בר אשי זימנין סגיאין הוה קאימנא קמיה דרב ושכשכי ליה מנעלא
אל כובנא אסור שיכשוך ממש וכן הילכתא" אמור אר הבהבנ
שאילתא לאסיר לחזן לצבת יש למיכל ראשיהא
דמשרשא כין מן חלמי בין מן שער בין מן כל עיר וחלתא ומן שרשא
מאגנא לבת ולא יר לא יאכל הכא ונהן לאיתא לה עצא עברי אוגא ודגיגא
הוא ומקנא לה כשבר בעלמא הוא ואסיר לאכלה מנה" ותנא תוצבה
קנוי קנין שטס עולם ק"ן שכיר זה קנוי קנין שטס" ואי אית ליה
עבד כנעני אכול אי נמי אית לה בהמה מוחר להאכילה כדשע תיומא
יבש ובהן ביקנה נשא קנין טמס" ואכי בהמה ובת יש שנאמרת לבהן
אוכלת מאכל עולה דבר תרומה אריסה בת ישר אוכלת בתרומה ולא
זרה חיבר אוכלת שמא יאמר לה כוס בבית חמיה ואשיקה לאחיה
לאחותה מת בעלה אינה אוכלת אם יש לה זרע מעתה אוכלת
בתרומה זר שר שנ וילד בתו הם יאכלו ואי מת והעיקה מעבר לה
אינה אוכלת ילד מאכיל עובר אם מאכיל אי לטבל הכי משאת
לעם הנגע אינה לה נגעה בגא לא אכלה מת ולה היומנו בן נמי לא
אכלה ודאי [illegible] מיש הדרה אוכלה בשטל בדה מכפן ומבלתא עא

אכלה

דאכלה בשביל בנה דעכבן לכתן ובתן כתן ב תקיה אלמנה וגרושה וגו׳
דמעשרין כתנת אכלה השמא עדרה הוא לא אכלה דוקא שישראל בדיל ברא
הוא לקח אכלה. והשתא בדיל ברה לא אכלה ואמר רב יהודה אמר רב כהונבס
כמן ב שקיבה דדריש ני חמי ומנא רב אלא דדרש ני כלה ובתקרא
יתרה הוא מיבדי כת ובתן כתן ב תקיה לאיש זר. ובתן כהן ב תהיה ל
אלמנה לגרה ל ניכתוב אם תהיה אלמנה וגרושה. אלא לאו שמע מי
לאיתויי לגיה ויעראלית דכתיבת בנה והויא לה ברה מכהן אכלא ואיתיל
איתי לה בנו בנים כמן איתי לה בנים דמי. ואמר שמואל דתנא ואיתי
לה אין לי אלא זרע בשר זרע בתולה מנין תלת זרע מבבל מקום ואילו תרומה
אמר עבד בחולה אי איכא אמה חולין ואי תרומה שקיל חד ביומא הוא
ואמר האי דתרומה והכא משתרו לאריס ולבמאים ואי אלא לאו. ורב ל
מיל בתרומת הארץ אבל מדינת תינה לחרש. כי איכא תרי דחו ל
ומד דתרומה בטלה ולא עדיפה דעלמא אמר. שנעשה תרומה חוצה
לארץ מבטלה ברוב ואוכלה. דבה מבטלה בריב ואוכלה. ביומי טוומאתו
ורב הונא בר יה דרב יהושע כ מיתתי לה מגיא דתרומה דמי ודי כין
פטול דחולין וחד דתרומה מעם ואיכ שקיל חדא וחדא ושתא. ואמר רב
תרבו עדישין דחולין חס והדר עני בהו חדא דמרומה חצב ומי מיק מי
לעשקיל חדא מימר הכי בולהו הניין להו לחולין ענו דמנא בהו ליר
דרס ערך לענין טומאה מי מקילו דבנן שנעשין חוצה לארץ מי
לא מי מחמירין לענין ביטול ברוב הוא אמקילו רבנן
דתרומת ארץ נמי מדאוריתא בטלה ברובה חבל לענין טומאה לא מי
דיעבד ב היב דאקילו רבנן בבטולה אקילו נמי לבטל טומאה
הא שמעת דאוא שמעול אין תרומת חוצה לארץ מאכילה אלא בו
שטומאה יצא עלו מנוטו והנ מילי דאכילה חבי
לית לן בה מדרחמנא אסורה הא אמנבי רבנן דוק רבנן הילו
קיימה להחלה מעשה דבנייה לא אסירה וחלת חוצה לארץ
בגין קנין ולא חיישין לטומאה יוצא עליו הנוד

לקיירון והיכא דלא טהור דמקרשא קלל ושרייה בתורא כי היכא
דאפקירא לה עשקה ומקרשא אחריתי דלא תשתכח הערת חלה ואכל
לה אתי טמא אמר מר אזרע משמיה דרב ששת טמא שרץ טובל
ואוכל בתרומה לערב ולית לה היתרא כותיה והילכתא כמאן"
הלש תרומת שוגג אמור אל הכהנים שאילתא דמחיי בר דב
רבינא יש לביקרבו יהתי ולקדושיהו ולתקן
מעשרים ובבית ליטא תנא מילתא לביקרבו לרחמא ולחלפרה ולעבוריה
דמה לא מעשי יה טלה מעלה אמר אשר תקריבו אותם לה' מבהמה דבר ידכו
תנא מילתא וכל מעמחה בענן לעבר שנים ולקצוב חדשים שנ' ויהב
יה ל מעשה ל אחרים בארץ מצרים החדש הזה לכם מאי לכם ע"ד מה
זו תנא מקורה לכם דבענן מעמחין ואין מעברין שנים אין קובעין
חדשים לא בשם ותשא אין מעברין את השנה אלא בשם ואם עברוה
בלילה אינה מעוברת שיצא בו אין מקדשין החדש אלא בשם ואם
קידשוהו בלילה אינו מקודש ולהא מקשו בחדש שנמר מה מקשה
בשם אף קידוש בשם ואין מעברין השנה אלא בהודה ואם עברוה
בגלל אינה מעוברת הענל חגיה איש כמר אונו שאם עברוה בגלל
אינה מעוברת אמר ר' יהודה בריה דר' שמעון בן פזי מהאי קרא לעל
לשנינו תרומתו ובאות שמה כל דרישות שאתה דורש לא יהא אלא
בשמנו שלמקום והכי מעל לאיכא מעמחין בארץ יש אבל לא מעמ
מעמחין בארץ ואיכא מעמחין בחוצה לארץ מעברין וקובעין ואם
בחוצה לארץ דר' עקיבא עובר אנים וקבעו חדשים בחוצה לארץ
אבל שלא השיב כדעתו בארץ ישראל ומעבדא לאודיע ירחא איך
הים הוא לי מלא הוא היו עבדין ומשנאות כריתן בראש שנה היו מ
מעשרים מעשרות בארץ יש כל שיכיר בחוצה לארץ משיקבלו
הרחיקו שיהא שלוחים יוצאין ואו בטל בותים עבדיק חד
שהיו הקשה ניסן טעמא עבדינן תרי ימי מעשים דשלחו מתתא ל
הזהרו מעבר [illegible] בידכם זימנין דאיכא טמאיא ואתי לקבלו

ומטו שלחין מרחק ירחק ועד המיסר ומריש ירחק ותשרי
ועד חמיסר דתעני חי חסר שניה חי מלא שניה נקיטינן חד ומא דוכתא
ומוכתא לא מנן עקיטינן תרי זומי דילמא מלא שניה לחלה חו לחלי ל
מכרין ל יחכן דוכתא דמטו שלוחי דנסן ולא מיקו שלוחי ולא מטו ש
שלוחי תשלה כמשוס דיש שתה ניומא דכבורי דלא ליטשר לגיס לגבל
תרי זומי גירה עסק אטו תשרי ואמר זירא אמר ל נתנן כל מקמיה לקמיה
שרינן לאימנלא דחמיסר ושתיסר עבדינן חדבסר וחמיסר לא עבדינן
ולבנדיה עני חד ביסר וחמיסר דילמא חפריה למב וחסרוה עני לסל
כון מריחק אם מיהה דאפרה אישתמוש הוה מישתמע והאידנא אינא ל
דידשינן לקבישה דירחק אימת קא אתי שעוריה אמר הכי מקיטינן תרי זומי
כ מקום דלא מטו שלוחים דמו דשלחו מרחק ש תשני מנהג אבותיה
זימנין דהוו שמדא ומיתלקי לא מילתא ויומא דכי פורי משוס דלאר
אישתר למיקט תרי זומי ותרי לטוותא כדלא כרן אינא לאתי לדי
מכנא נקיטינן חד זומא ולא חישינן לה למילתא כי הא דר אידבו
בר נגרי ור חייה בר אבא אייקלנו בחדיסר בתשרי לבבל אמר בא
בסיס תבשילא לבבל לדי ביומא דבא דמבדבא אמר לבס אמקיבו אמ
אם הדו אמר לא שמעתא דבית דין מקודש דילמא אימליכו ולא קידשוהו
לגיהר ושניה חסר בעאל חד כי אתי ואמר מלוה לירחא וקידשוה
קמאי מי סמכינן עליה אילא מי אמר כגיות שמעורה בשנן
תרי אי דילמא לא מילתא לעבדינן לגלוי בה ולא משקרי בה אישא
אזלילו חד מהימן ומן שמעינ דכו אחת שלא אמר קידשנוה לירחא
אמר רב כהנא לא מיבעיא שלא דבריה רבא הוא ומהימן לא אמר
דילמא ואמר הכי מהימן תנא נמי הכי אחת בא מפרה הינשי
קידשו בב לות החדש מומן מאי טעמא מילתא דעבדילא לגלוי
לוא ומילתא דעבדילא לא גלוי לא משקרי חיישי

אמור אל הכהנים שלא לתן אילו מן דלויס ומשו [illegible]
נעשו משמיים [illegible] מיתו [illegible] סרילה

היא דכתיב ואל בני ישראל תדבר לאמר מלה ומקב שם יי מעתה יודעים ומאן
דשמעינן לה מתחייב לאיתרע דכתיב ויצא אליהם בן חלקיהו ומן שמעינמי
מן שומא דשמעינ דהכי אמר מלכו מתחייב לאיתרע מיניה דתרגמא אחת ה
השומעים ואחד השומעים מעבר השומעים חייב לקרוב והשאין אינם ח
חייבין לקרוב שכבר קרבו מעשה שמעתו וכי קרבו מעשה ה
דשמעינו מאי הוי עלה הא קא שמעי לא מלקא דשמע אמר ויהי בשמעם
הגלך את הדברים הקרב המלך והם לא קרבו בעצמם השומע ה
הזכרה מעבר בני מי מתחייב לקרוב אילא מי אמר משום כבוד
שמים אמרינן מבני מי מחייב לקרוב או איבעא דין ומעשה אלא כפרין
וקיימין לא מיבעא אחרינא הא אקא שמעינ ולא מתחייב הא שמעינ
דאמר רב יהודא אמר שמואל השומע הזכרה מעבר הבני חייבו
חייב לקרוב ואם ואמר רב שקר בני היה יש מעשה מה יש מעשה מ
קוה ואמר רב יהודא אמר שמואל חייבו חייב לקרוב אלא על שם מי נחל
ועלי נא דל חייא בתרסם אמר ל חייב השומע הזכרה בזמן הזה מעבר
הבני אין חייב לקרוב שאם אתה אומר כן נמצאת פל הבני כו לו
קרבים לשמעינ סמכין. איבעא מישא מי פהיר הכי אלא מפשיטא מנן
מגויים אי בשם המיוחד מי ישנם כיבין אלא לא בכיטי מבכל מקום
שמ מינן דמגי בזמן אין חייב לקרוב עבר כן לא מבטב שמעוד ולחייב
אלא בשומע הזכרה מעבר הבני בזמן שבית המקדש קיים אלא שביתי
יש ביב גויים. אבל בזמן הזה דכל עבדא חין חייבין לקרוב.
דר עא בב אילו קרבנים טמאין ונתאחרין אנעור ל הכהנים
שחיבתא מאמיר לבון לבית יש לאווה.
מעוטא ותבביה ומאן דמגיה מתחיי ב לשלומי דכתיב מבה בהמה
אלמנה לא שנו שונג ולא שונא מגיה לא שנא כיסים ולא שנא
בי חיה בי מזיק מתחייב לשלומי בהמתא אדם מגיה לעבדא בין ש
שונג בין מגיה בין עיר וצין יאן מנהגו מגיל אמר חזקיה ומן בנ
לב חזקי בעבד אחת ראשון לבצות שונג מגיה יאן מגיה ואיל

ואילו היה דקא מסגי לאיתי חבריו הירי בר שיתא קרבנות והרי נתיבו
הבית והאי עדיין קיים ודחפו בהדי ואתברה חבית פטור מגלגלו מי
אמר ליה איתבעי לי לגוטרי מעשה דיוצר עצים שהיו מהלכין זה אחר
זה נתקל הראשון ונפל ונתקל השני בראשון הרי שון חייב במקום של
שני זה בא בחצייתו וזה בא בקורתו שברה חביתו שלה בקור דבו
שלה פטור שלה רשות להלך וזה רשות להלך היה בעל קור ה
ראשון ובעל חבית אחרון שברה חבית בקורה פטור ואם עמד בעל
הקורה חייב אם אמר בעל קורה לבעל חבית עמוד פטור היה
בעל חבית ראשון ובעל קורה אחרון שברה חבית בקורה חייב ואם
עמד בעל חבית פטור ואם אמר לו בעל חבית לבעל קורה עמוד
חייב וכן זה בא בגרו וזה בא בפשתנו וכו מעשה לא מעשה לא מלמי
דמאיר אבל תביא ראיה נויה ונקביל ליה מאריה בעלי דשוי דעתא ל
רבנן תשלומי נזק מלגאר שהבעלים מיבעלים בנבילה מנהיב מילי אמר
רבא מי דאמר קלא מנה נמא בהנה ישלגנה קרי בוה ישלגנה רב כהנא
אמר מהכא אף טרוף יטרף יכא שי הטרפה לא יאכלם שי הטריפה ישלם
טריפה שנגנבה לא ישלם חזקיה אמר הנאת יהיה לי לגזיזה אמר ליה רב
כהנא לרבא הא דאמר לי קרא ישיב לרבות שוי פסק לי אחית ליה מריב ליה
אמר ליה לא שברה לא לבחוה גבילה לאיתחת מעליה לא אמר יקא ושר אחיזה
ברשותא דמרה קיימא ותרוייהו גבילה מנאי הא. ברס עריך נגד
ונגלם דמגיית גבילה נביה וקא תשלם לבעלה מי
דאמר וקא מישלם בתחלה ברשותא דמרה הוי. או ברשות דנגלם הוי
מי אמר מילי דהוה מוזקין או דילמא לא חזי מזקין ברשות דמרה
קיימא הוא מאי אחזיק לנגלם אבל נגד ונגלם ברשותיה דיליה קיימא
שוב מאי כיון דברשותיה מרה כנזקין ואו דילמא כיון דחייב בתורת
כנגד ונגלם לאו. תלא נגרמה לאחר שמעת אמר אבא חיו ונאמן לנגלם
ולא לנגלם לא לבזקין ואם אומר אף לשעבד ואמר אמר ליחף
לשעבד מי בעיא לה אבא מי אמרה לי אף לשעבד אמרתי או דילמא דקא ש

שמנין. הא שמעת דהתוס' גרסי דשאול ערגא מחבריה דאתנצי אתא לי
לקמיה דרב אמר ליה זיל שלים ליה ערגא דעבדת. שמע מי אין שמנין
אדרבה שמנין מלאמרים ליה רב כהנא ורב חשי לרב הכי דיעו אין
שמנין ואשתיק שמע מיניה שמנין. איתמר שלש אמר רב לעזר שמנין לענב
לגזלן. רב עקבי אמר אין שמנין והלכתא אין שמנין אבל לשון שמנין מה
מדרב כהנא ורב אשי דרש. הנזקין שמנין להן בשדותיהן. ציקר סיני
שאילתא דמחייבין עצית יש לאיתן שיח שמיטתא
לאר שא שתא חדא לשבע שנין ויש בתה הארץ וכו' ואסור לחרוש בשור
ואמור לחיכסח אילנו נשוך מעשה לקרמי והוי כבר ישר שנ שנה שנה
וג' ושנה השביעית. ואסור לחעבד כל שיבולתא לארעא. ותנו רבנן
שרך לא תזרע כולה אין לי אלא זרע ומנר המוחדים מנין לנטע לי
לחודיה ולכיסום ולביק ולבשלוה תל שרך לא כרמך לא. כלמלאכה
שבשרך וכל מלאכה שבכרמך. כב מה שאין מגבלין ואין מעבדין ואין
מלבנין ואין מענשנין בשביל תל שרך. לא כל מלאכה שבשרך ואל כל
מלאכה שבכרמך מנין שאין מקרמין ואין מן רצין ואין מגבנין
בשביל תל פרגר. לא. כל מלאכה שבשך ועל מלאכה שבכרמך יכו כל
שרך לא תזרע וכרמך לא תזמור זריעה ומזרה בכלל היו ולמה יצאו
לדרוש. לומר לך מה אם זרע ומר מיוחדין שהן עבודה בשדה
וכבר אין לי אלא עבודה שהיא בשדה וכבר אסורה וכו' אסור ר
חרישה בשביעית גופה אבל לנטע ולחריה בזמן הזה לא אסור לומר
ר שמעון בן פני אמר ר יהושע בן לוי. מעשה בר קפרא דבי גמליאל
ר' איתן ונמנו על שני פרקים הללו ובטלום. אמר ר יוחנן מאי
טעמא דבר ר אמר כאן שבתון ונאמר מעשה בראשית שבתון
ר' לחלם היו אסורה ולנטע ולחריה מותרת. אף כאן היא אסורה
ולנטע ולחריה מותרת. וכרבי אשי דאמר רב אשי כי גמרי הילכתא
בזמן שביעית המחרש חייס דומיא דערלה ונסוך המים אבל בזמן
הזה לא. אסר ר' אמי שאל רבי שביעית אם הוא מבריך מקמי לא

שביעית דתנא אין ניטען ואין מגבהין ואין מרכבין ערב שבת עד חצות
ומשלשים יום מלבד ראש השנה. ואם נטבו הבריך לו הרבב יעקיר ויהו
אומר כל הרכבה שאינה קולטת לשלשת ימים שיב אינה קולטת לו אמר ר
שמעון אומר שבת שבתית תנא קמא אמר אבר לשלשים כדרא ר יהודה אבר
לשלשה כדרא ר יוסי ור שמעון אומר לשבת שבתית כדרא. דאמר
אילבתא בתנא קמא אמר שלשים לו כל יהודה אומר שלשה
לו כל יוסי ור שמעון אומר לשבת שבתית הא שמעון
ובקרנות אינו אינו אומר בב הר משמעיה דבר אילבתא בר יוסי בקוש
להו מהדרבה מלי אמר שמעון הא שמעון אומר לה שמעון לרב עגם אילבתא
כיצרי האומר שלשה ושלשים אין מה לו לכל הוא דתלבר דב ושמעון אל
אילבתא כרב בחיטר. דרשא מקום עמהנו לעשות מעשה.
בהרקינו שאילתא מנחיב לאילו מן אזבן זבינא לחבריה אפי
לה לטיטעייה ואבוה לה לוקי מרי אי דאמר וכי תמברו ומאמ
וג ופי הכי לאסיר לעיזבנא הכי אסיר לה לבומה לעיזבנה מן בעיר מן דמה
אתני רבנן וכי תמברו ממכר ל תני אין אבא שמאה לרקח נתאר
מוכר מעם הל אן קנה ולאי אוריעה מזבנא ואמר לה שו קבי ואמא בהכי
הוא דמזבינא לך אי מאי זבונא לאי זבא שביר אמר ליה רבנן בעלי דאמר
בחתם אמר בחתם אבל בגמרא מוכר שאמר לרקח חבן זה שאם מוכר
לך בשאמרים עז אדיב אם שאינו שאה ל מנה על מנה עב מנה ● שאין לך
עלי אונאה אין לי עלי אונאה והיכא דעבה ואבא אי מוכר הכיא נעשיתא
שער דלקח בזבינא אי מאי בזאזא אי כא דיכא לאהדרי ודשוקא בדיר
דהוא טעי לאי בעי עקיל נעשיתה אי בע הדר בזבינא דאתא אתיא
ארבע כפף מעשרים וארבע כפף לבלב שתות לרקח. ואיתמר רבי
אומר רב שתות מקח שבנו ושמעל אומר שתות מעבת מאי שבנו שו
שאם בחמשה שי שאה בשבעה כולל עלמא לא אילבלי דאולין בה
מקח ומשאה הוא כי תליב שוי חמשה בשאמר שוי שבעה בשבעה ר ומ
ראלל בתר מעבת אי ואמרי אמרה הוא לרב ר

מקח שני חמשה בשיתא הוי ביטול מקח שני שנעשה בשתא הויה מחילה
ושמעון אמר כי אומרים מחילה וביטול מקח היכא דליכא שתות מעשי
עדרים היכא דאיכא שתות ממי אחד אונאה הויה והילכתא כשמעון ואומר
בין שתות מקח בין שתות מעשה בין אזבון שני שיתא בשבעה או שני
שתה בחמשה ושני חמשה בשיתא אחי ואחי אונאה הויה והילכתא
כשמעון דריב אמר רבא הילכתא פחות מכשתות נקנה מקח יותר מעשתות בטל
מקח שתות קנה ומחזיר אונאה וזה וזה בבני שילאה לתגר או לא
לקרוב תניא בוטה ישמעאל מי שהיטל ידו עליו לבליונה כיצד מכר
לו בגוה חמש בשש מי נתאנה לחזר ח לבקש לעליונה כי אומר
לו תן לי מעות או תן לי מה שאחזרלי ועד אי מכת מרי הרבה עד
בני שילאה לתגר או לקרוב אי שהה טרי מגהה אומר מיסתר מבינה
לקבלה ואחלפה לטעותה אי נמנה בעבר מרנקא הויה מחילה לאלתר טרי
מן דנקא ביטול מקח הוי שניהן חוזרים אמר רבא הילכתא פחות מעשתות
נקנה יותר מעשתות בטל מקח שתות קנה ומחזיר אונאה וזה וזה בבני
שילאה לתגר או לקרוב כי אמר זה וזה אשתות נמי יותר מעשתות אבל
פחות משתות לאלתר הויא מחילה מדמתרבינן דא שמעב לאמר רבא אם
איתא נמדד ליה שיריתא אבעבר משתות ולהוי לידך מחילה ואי מבל ליה שני
דפחות מעשתות נמי בבני שילאה לתגר או לקרוב מאי השבחתן ומעתבים
נמי ואמר נמי מעשה דכיפ אמר אי יהבנא ליה חמשין וחמשה הויה מחילה
אתא לי שיתין ואתבעה מיניה אמר לקמיה דרב חסדא אמר ליה לא שכו
שו בנקח מן התגר אבל בנקח מבעל הבית אין לו עליו אונאה ומתבעין
ליה לרב חסדא ברש גאל מוכר כי קא טעי שי שריה בטעה
ליקח הוא בכני שילאה לתגר או לקרוב אי לא
בשאיה ואי נעב ליה אחנייה אבל מוכר כל אומת דמוכר הוי אי לא
כי מוכר בין לקח חד שיעורא יהבו רבנן. אם שמע אמר רב
נחמן לא שנו אם לקח אבל מוכר לשלם חוזר.
חוזר [illegible] זמן חמרא ונעשה וחזייה דהוה עשב אמר

ליה אומאר עשבת אמר ליה זבוב חמרא ובעי אמר ליה זיל הדר בך אמר ל
ליה שהיה טוב בבני שיראה לבור או לקרבו אותו לקמיה דרב נחמן
אמר ליה לא שנא לא שנאמר לקח אובל מוכר לשלם מוזר או מאי בשל
הבית דקא מזבן מאיה בטוב מי איתשר אומאה אי לא מי אמר מידיל
דהיה ליה לבור או דילמא כיון דזבן דזיבוע מאשה דבשמה אי לאו בומי
ישרי לא מיזבן כמן דמפריע ומי יעבוד אלא שוי לא מנה ולא יקיב
יבעא ליה לא בהכין ולית ליה אומאה תא שמע דהמוא גברא
דהוה שקיט כיב לבוב קרי שמעון ושני אומאין
ואי יהבי ליה חמשין ותמשה הוה שקיל אמר המוא גברא אי יקיבנא ליה
חמשין ותמשה הוא מחילה מחילה אמרן ליה שיתין ומתבשה בריעה ליהא
לקמיה דרב חסדא אמר ליה לא שנו אובל בשקר מן הינגר אבל בשקר
מן בעל הבית אין לי עלי אומאה אמר ליה רב לימי ישר נם אמ
ר לעזר ישר והא אמר רבי נחמן כשם שאומאה לבריות כך אומאה לבור
אמר ליה רב עבא הוא בדרבאיתא אבל מיב תשמי שלשה עאיב ש
יקירים ליה אי לאו בדמי יתרי לא מיזבן אימתי אי מן ומזבן ליה
לחבריה אי דקא זבן מחבריה ואתבר בהדיה על מנת שאין לך
עלי שאר כסות ושונה אומאה תנאו קיים אי לא מיבלב מלבו בה
ר מאיר ור יהודה דתנא האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת
שאין לך עלי שאר כסות ושונה הרי זו מקודשת ותנאו בטל דבר
ר מאיר ר יהודה אומר בדבר שבממון תנאו קיים הילכתא כר מאיר
אי כר יהודה הא שכנגד האומר לחבירו על מנת שאין לך עלי
אומאה רב אמר ישלם עלון אומאה ושמואל אמר אין לו
אומאה והיינו דה לבעל רב דאמר כר מאיר ושמואל אמר כ יהודה ומה
ומסקינן אמר אביי רב כר מאיר ושמואל כר יהודה רבא אמר לעולם רב
אמר כר יהודה ודי תנאי הוא במפריע אבל בפחות לא ועוד ומחי
אמר יאמר דאית ליה אומאה דתנאי בלא בפחות אמר דקמי
בשמואל בפחות לא סברא לן כוותה דהא תנאי בלא בפחות

דאי ר מאיר בטולהו הנאו בטל דרש אילו אביים שאין להם חיוב

בדר סני שאילת דאילו מן הנכרים לה ומלמה ומעיר ומקבה

ומי עדריך למיקם מחייבים לשוחטיה כי הכי דשמי

בגנים ושה וכי ימיך אחיך ג׳ וכי מוזיה לה אסיר לה למשכל חיבלא

ירבתם מיטה דמה ל׳ מקח מאתו והלכה דעבד ושקל משלים בריא

מן מחפצא ויהבינן לשמא דאמר ר׳ לעזר דביתקיוג׳ יוצא בצייתו חוץ

רב נחמן בר יצחק מאי טעמא דר׳ לעזר ל׳ תקח מאתו כה אהדר לה ר

דשמי בהדר והימא לן הילב מי לעזר ומאי שקיל דבית ומיתבעה לה

מחייבים לאוריה דהשא הנה להם חבבהן מעות שלו בשא אעפ שיעשה

שקן שלבית חיים מחייבן להחזיר מאי סוגמא חומ רבא ל׳ תקח ממנו כתיב

לגיליה אזהריה רחמנא לבריה לא אזהריה רחמנא ומאי הנה לבן ח

אבהן ברה ובלת וכל דבר קמעוי׳ל חייבן להחזיר מעשה כבוד אבהן

וכיון דאבהון לא הוה מעלה כי מחייבת אינון בכבוד אבהון והא תנא

ונשיא בבתר לא תאר בעשה מעגלה עגלה כי לאמר דב תיבתם משמיה

דרב פנא בשעשה תשובה אי עשה תשובה אינבעי ליה לאקדורי

לא הפקיר להחזיר שר שנמ ברם ערך הנה לבן אבהן שוב

שולחן שלבית ואוכלם עלו מיטה ומעבדין

עלה מנהו מי אמר פרה ובלת הוא דשילן ונפקין וחזו להו כולם ע

עלמא דחייבן להחזיר מעבד כבוד אבהן חבל שולחן ומטה לא אזיל

שולחן ומיטה מאי כיון דמעשנעשין בזון עילם אינשי ונפקין וחזו

להו ואמרי הני דשקל אבוהן בר יבית וחייבן להחזיר מעבד כבוד

אבהן הא שמעת דנשא מיטה רב כהנא מרבי שלחן ואוכל

עלי מיטה ומיקבה עלו מהו אמר ליה הא לא פרכס ויחרס שר

אלוה הני נמי כבדה ובלת דמע וכן הילבנא דרש אין מפלגין עלי

הדיוטות בדר סני שאי לה דאילו מן הנכרים אלעזר

אמר ר׳ אבסלמי קנו לה דבר שוות בכסף יקטלימן

ר׳ אמר ר׳ אבא מי כת בכסף ובמפר יקנו בדקא אמגלתהשנא

בכסף יקנו בכסף הוא יקנו ושטרא דאייה בעלמא הוא שעה טובה
דקא מעיסב להו ותנן כבמים שיש להם אחריות נקנין בכסף ובשטר
ובחזקה. אמר רב לא שנו אלא במקום שאין כותבין את השטר אבל במקום
שכותבין השטר לא קנה עד שיכתוב את השטר אי פריש מר יש כי
הא דרב אחאי בר אבין כי הוה זבין מרשא אמר להו אי בעינא בשטרא
איקנו אי בעינא בכספא איקנו כי אי בעינא בכספא איקנו אלא בעינן לי
לאיגרר לא הדריתון אי בעינא בשטרא איקנו אלא בעינא לאיגרר
תורדא בשטרא. אמר שמעון לא שנו אלא בשאר מתנות אבל בקרקע לא
קנה עד שיכתב דמים ואי מעכר שדהו מתנה דשתיק היא בשטרא נמי
יקנו ואמר אלא יביב דמי דמעוצב רב המנונא בשטר בשמי כתב לו על
קעיר או על החרס ואמר שאין בו שוה פרוטה שמי מבגדה לך שמי
עגוה לך במתנה הרי זו נתנה ומכולה הוא מתנה לך והוא מעריק לה
במוכר שדהו מתנה דשתה וכי כתבינן בשטרא מתנה שמי מכורה
לך לשנא דמוכר כולה ומכר מאחותו ושטרא מהיכן מגלגלן דקנו
בשצה אן מגשום וכבר בספר הא מכרת הויה בשבלא הוא לא כרכב
ואחת את ספר הנסקנה בחזקה מגלגל אמר חזקיה ושנו בעריבים אשר
מתנשתים בגמה מתנשתים בשיבה דבי ר' ישמעאל מגה וירשת אותה
ושבתם בה בגמה ירשתם בשיבה הכי דמי חזקה בתנן נע כ"ל
גדר ערין כל שהוא הרי זו חזקה בנכסי אין שלא בטלו לא אמר
רב בנכסי לא צריך למימר ליה לך חזק וקנה שלא נכסי צריך
למימר ליה לך חזק וקנה אמר ר' יהושע בן לוי המוכר בית לא
לחביה אין שומר לו מעתה קנה והיינו בה מעתה מאי הוא לא
בספא ולא חקה לעולם לאחזוק וצריך למימר ליה לך חזק וקני
וכון דמכר לו מעתה לא צריך למימר ליה לך חזק וקני וחזק
נמי כי קנא בנתנה אבל במוכר על שיתן דמים ואחרתא [illegible]
דמחזיק לא קנה אלא דיהב כספא וכתב שטרא אי מאחרים
ברס יברך את לבלגלה חילו הוא דיהב ודעלמא [illegible]

ויהב כספא וכתב שטרא ודיין לאחזקי ומיקם אי אחזיק בחיטא מיעבין
מיקם כולהון אילין מי אמר כל חדא וחדא באנפי נפשה קיימא ב״ה א
אחזיק בהא לא אחזיק אי אילמא קדמא דאר שה חד הוא וכגון דמחזיק בב
בטולהון ומי״ הא שמעת אמר לו עשר יהא בעשר
מדינת כוין שהחזיק בחטה מתן קנה כולם במי דב
אמר בשנים לו מני כולם לא קנה״ל לבי מעשרין״ אינמא אילו מתן ומן ב
לה מדעה לה בריה בכסף עדיך למימר לה מעדה מעשלם ריבא
ויקם שדה עפרן מאי סבר אמר רב משרשיה מיכם לעני יסמן הנכם
ויכם ומעבר ראובן ומדרם ומערב ומנסר שמעון עבון ודרום עדיך
לעיפתב לה מיעד ראובן רוחן הדרום ומעבר שמעון רוחן הדרום
דרום עדיך מעבר לו מעבר שמעון מעבר שנו ומעבר שנו לשמ
ולא מעבר לו מעבר רבינא כי האי גונא קנו אי לא
מי אמר מעלא מעבר מעבר רבינא שדרי שדרי אי אילמא כוין ומנסר לו
חדי גיסא וחדי גיסא אי עבדו כ״ה הוא ולא אי עבדיכא לה ואם הגיע
לומר שדרי שדרי מי שדר בגדה לאדם אי לא הא שמעת אמר רבא
הילכתא קנו הכל חוץ ממעבר רבינא והנה מנה הא מעבר
רבינא לא מבלבל בתמרים דהאי גיסא והאי גיסא חבל מבלבל קנו ומבלבל
מני הוא ולכם עלה ריבא״ל לא דדיקלא ולא הוה משעת קבין מבלאיכם
עלה ריבא דדיקלא אי הוי תשעת קבין לא קנו. ואיכא לאמר אמר רבא
הילכתא קנו הכל ואם מעבר רבינא והוא דמבלבל בתמרים דהאי גיסא ודאי
גיסא אחר לא מבלבל קנו ומ״ל לא מבלבל מאי לא אמרן אם אינם עליה
ריבא״ל דדיקלא אי נמי הוה משעת קבין קנו שמעת מינה מיקח דבש
יבשה לא שייר ולא מידי ושמעת מינה דמי מבלבל ואיכא עליה ריבא
דדיקלא אי הוי תשעת קבין אי נמי לא מבלבל ולא איכא עליה ריבא
דדיקלא ולא הוי תשעת קבין הוחיל ואיתמר הכי ואיתמר כ״ש שומא דאיש
ריבא חזקת ודיתום אם בדינרים ורק שאחרא מקום דעדרעיתא
אינש כי יהבא ואיתי יתוק

מי יעבדנה

יבוקה או יבקעה דברים או ומקדשים או מאכל לה ליטהר תהא פרי
שנה ואחריהל יומא חד בתלפרי ויבוקשו או מלבו לה חד פרי שנגז ש
מגן ואחריהל יומא חד בתרתא פרי בדיקין להו אי יד שן לטמר לטלן מן
נדן ולטלן אקדשן נדיקין נדא והקדש הן הקדש דתנן עגן אחרת
עשרה שנה ויום אחד נדריה נבדקין ובולקין כל שתים עשרה ובת
שתים עשרה שנה ויום אחד נדריה קיימין קודם הזמן יזקה אשה שאמרו
יודעין אנו לשם מי נדרנו ולשם מי הקדשנו אין נדריהן נדר ואין
הקדשן הקדש מי שתים עשרה ויום אחד נדרו נבדקין ובודקין כ
כל שלש עשרה שנה וכן שלש עשרה ויום אחד נדרו קיימין
אחר חמין וזה אעפ שאמר אין אנו יודעים לשום מי נדרנו ולשום
מי הקדשנו נדריהן נדר והקדשן הקדש. ומנלן דתיעקות בבר
שתים עשרה שנה ותיעוט בן שלש עשרה נדריהן נדר והקדשן
הקדש. דתנא איש מי שנה. איש לרבות מעכלא ממך לאיש
ומנלן לאחר חמין הזה אעפ שאומר אין אנו יודעים לשום מי נדרנו
ולשום מי הקדשנו נדריהן נדר והקדשהן הקדש. דתנו רב איש
מי שנאמר מה הבל איש. להביא קטן בן שלש עשרה שנה ויום
אחד שאמר שאין יודע בהפלאה נדריו נדרים וכן לענין עון שיש
לו מעיקרי אישלא תיעוט בן שלש עשרה שנה ויום אחד. ותיעוקת
בת שתים עשרה שנה ויום אחד מעת לעת. והעמיד הוא לאי דמי
שתי שערות אבל לא אינו עצם. שערות אבל בן עשרים שנה
קטן הוא דתנן אחד בן תשע שנים ויום אחד ואחד בן עשרים שנה
ולא הביא שתי שערות. והיכא עקריהו ואינו עצם שערות אם קיים
זמנהון שומא בעלמא הוא ועדיין קטן הוא ולא מצבו אקמי
אלא אבל בזמן זימנה שומא בעלמא היא דאמר כבר הילך תהר זו
לענין זמן ושתי שערות דקימנו לכי מיתי הוה לה אישלא
בשיקרן גזעות דאמר חלבו אמר רב הונא שרי
לאיהא בשקרן גמעות דר אלעזר אמר

שאין שערות אומר רב אשי אומר מר זוטרא קשי צב יב העטה ומסורה לא
לשתמיט תנא ולאחר לא נוטות גדלן ווטנן אומנא לה לא נעבה לאמיל
שוט שערות בנומא לאחת אבל היכא דאיכא נומות אי אפשר לנומות
בלא שערות ומנחר הוא דמעברין בנאל קטן וקטנה ומעו ל
לבריקהו ולא איתו פיגנו ולא שבי שעמת ולא נומות מי
חישינן דלמא מיהה הוא ומיטר הוא ומעברין שמי ש שעות ונומות
נמי דשמי אילא לאלי כבקה מבנה קטן לאי אחל נקדיש אשה
לא יריבה ב טא מבנה ואי אמרת חישינן שמא שאו קטן בנשאא
הוא ונקדישי קטן ולא כנס אי נמי קטנה לאיקבעה אי אמר ר
חישינן שמא שאו שרו סמיקא ולא ומשתריא במלאון אי אמרת אין
חוששין קטנה היא ומשתריא במלאה ואין ומדעין להפסדא לא חש
לבדקן ולהקדישן ואי אמרת חוששין נעקר קא נעלהן נדרין והקדשן
הקדש ואי אמרת אין חוששין קטנה היא ואין נעלהן נדרין ואינה
הקדשה אקדש מיהלב מלגו צא רב מתנא ורב מתי לאיתמר רב ב
מתנא אמר אין חוששין שמא טשרי ורב מתי אמר אין חוששין מאן
דלא חייש דלא לבא מלאן מחייש שון דרנה בשמנהו מתנין והא
לא אייתי איכא לתימר מהאיך מישנא דלא אמרין בומנו דהו
ואיכא לתימר מהאיך מעמיד מעמנבא נמתין דהוא לה מתי קא מחיישינן
הא שמנא לאמר רב דימי דנהרדעא הילבא חוששים לא
שמנא נשרו ונבי קטנה לנגנים מאון ד חוששין
היכא דהוה לאחר זמן אי נמי אשה דשה מעשרה ואיבעיל לאחר
זמן דהוה לה חששא לקדנשי. דאוריתא אבל אקדנשה ומעשים ראי
איבעיל לאחר זמן כיון דחששא בקדנשי ולבבן ויש לא חיש
לשמנא לא לבדיה לעבדה הוא
סליק מסר ניקלא"

עשון כלשהו
ענלבא בריאות
מא

ספר ויקרא

שחיטה [illegible] לה בדרך מחייב לגנים בדרכנו מעשה אל

מלגים

מלעשים לבהן ומת כל בכור אדם בצבור תמיד ומיד ימות מתחייב למיתה
כי הוי בר תלמון יומין לכתן ומדיון מגן חדש תמיד והיכא דיהב לבהן
חמש מלעשים בתוך שלשים יום ומת הבן בתוך שלשים יום דאינו הוא
דמהדר ליה כהן ליתן מת הבן בתוך שלשים יום. אשכ שמת יחיד
והיכא אלא מילתא אבנה מחייב הוא למיפרך מעשיה מאי טעמא
קרי ביה תמיד ומדי ביה תמיד והבן מילי בכרא דאשה דאימא אבל
בוכחא אמצא לאי מאי טעמא פגר רחם כתב והבן מילי בכרא דישראל
אבל בכרא לכהנים ולבייס לא. ואתנן בהנים ולויים בכורין מקבל
וחומר ומה אם פגרו את שלש במלבד אין הוא שיתבטל מדבר
של עצום בכורי יש נמי הבן מילי דהוה ליה מצבר יש אבל מבהנים
לו מבליה לאי. אמר רב אחא בר אהבה לייה שילה בנה פגור מחמת
מלעשים וכדמר בר רב יוסף אמר אי עברא מיש. בעאל אילו
כהן דנפיב איתמא אלא חליה ליה או גרושה או זונה דתקוה
ברה דהוה ליה מינה חבל הוא ותפול לבהונה מי מחייב. דהוא חבל
למיפרך מעשיה אילא מי אמר דיון דאיתחיל ליה מבהונה דשוי הוא
ובעי למיפרך מעשיה או דילמא דיון דמעבר אבוה קא חזי מר
אבוה לא מחייב למיפרך אי הוי נמי לא מחייב למיפרך מעשיה. אם
תימא לומר דיש אמי ומחייב למיפרך מעשיה היכא דמת אבוה לאיך
שלשים יום. לא תצבי לך. דכמן דלא יתחזי למיפרך זה בעי דקא
כי תצבי לך דמת אבות בנו תלבן יומין מי מחייב אילא.
תא לאמר דיש לקיש מהן שנשא גרושה והוה ליה בכור חבל
מת אבו בתוך שלשים יום לבשר. גליל חייב לבדות עצמו
בתוך שלשים יום. פטור שכבר זה אבו בעיזו ודרי
שאילמלא אילו מן דאיתיליד ליה צורכא קדוש לבני
דבי אימא קבה עשר מנות על מנה מנה עשירית
מבכור אדם ועד בכור בהמה. אמר לבן הקדוש
והוו להו חבלי חבר בכורי דאמרל

כל בטר בכור אדם ובכור בהמה טמאה. בפרשין שנ"א ברה תבכה ונפ"
בהמת טהורה אין לו פדיון ויסב לה יהבת קרע הס. תס קריב לבב: ומצא
בעל מום אחל לבהמה והוא שהוציאו מכם ושלבהמה ושלבגיים מן
מעורין ונקל וחומר מה אם בטרו את שלשע בעובר שבקחאדה
הגיס כולה דין הוא שיפטרו את שבעמם ולא שנה בן חדש ולא
שנא מפחות מבן חדש: דבר אחר את הגיים ואחרן כמו אבן עלא
הוה בהוא מעיבא הא איקרו לבהמה לגיים ואיתקן שו לרורו רב
מנגא דבר ויהו לדורות והל מילי בי פדורין מלמיתרק מבכורות
ומבלור תמור לאתשיש לבכור אדם אבל מבכור בהמה טהורה
לא אא קרוש. בצאל בהמה ולויה שנשאת לבע ויליה
בכור מחייבין לפדותו אילא. מי אמר אבל דיקרשו כוין
דבריה דבהמה מיטרם לא קדהוי כהן ודלייה מיש לא קא הוי לי הא
למשפחתם לבית אבותם אמר רחמנא ולא קא מהניש ליה כהנת אז
לייה ולא פלס. אז ילמא לענין בטרה בטר רחם תלה רחמנא את
ובטר רחם ביש בת והאי בטר רחם דבהמה אז דלייה הוא וכ לגלא
מר בטר רחם תלה רחמנא אי יכי בת יש שנאשת לכהן לחייב
בדיה הרס כוין מאיגלא ליה קרש ליה ואיכבר לנקל וחומר והן
והקרשה אבל הכא בטר רחם תלה רחמנא הילבתא מאי:
הש אמר רב אדא בר אהבה לגיים שילדה בנה בטור מחמת
מלגיים והניגן בה הכי דמי אמר רב פפא אי שבריא מגגי
אבל מיש לא לעשמה לבית אבותם בת ובטר רחם מיש לאו דוקא
אלא בת יש שנשאת לגני לא קא אזלינן בתר בטר רחם. אמר
ריב יוסף מגשמיה דרבא אמר הימ אי שבריא מיש בטר רחם
מיש רת ואמר ליהתם לא מהניא הכא מהניא כדאמר רבינא אמר
הילכתא כרב אדא בר אהבה ואלעא דמר בריה ליה
ל הא שבר תעורו. ונצא את ראש

חד מן חבריה והיכא דמלה לחבריה ואיתתיב לה דלא גזלתיך מחל
לשניהם קרן וחומש ומיתי קרבן אשם ומודאי לה דבתר נפש כ
מתנה ומעלה וג׳ והיכי יחזור ומלמד מה בתר לאשם ושלם אותו
בראשו וחמשיתו ואת אשמו יביא והיכא דאית גזל מעלם יקר
וחומש ליורשיו והיכא דגזלה לגר ומת גר ואין לו יורשים מעלם
קרן וחומש לכהנים ואשם למזבח שב׳ ואם אין לו גאל והיכא ל
אלוהי גלן ומת יורשיו משלמין קרן וחומש ומבוררין מן הראשי
מאי טעמא אשם לבדה קא אמר ואין כתיב למזבח קרן וחומש
מתוכא הוא כיון דאמרתן חייב חייבין לשלמו והוא עשיל אחריינו
נכסים והיכא דגזל ארבע ומיתי ותבעיה לבריה ונפטיה ואישתבע
לה אי גילה קיימת מעלם חומש אשבועה דידיה להוה מי קא
דגזל הוא ואי אין גילה קיימת אשב׳ לעבד בעין אביו והוא
אחריות נכסים קא משלם חומש לא משלם לבני שלא מעשלבם
חומש עד שנעשת כשרת קרן שמת בצאל חומשא מלבוי
או חומשא מלבר מיתלא מלבון נא ל יאשיה ול׳ נה
דל יאשיה אמר חומשא מלבר נשבע עליו ול יחזקן אמר חומשא
מלבוי דבתר חמניה יתיו חומשא מלבקרן הילבדא מאי הא שמע
ומיסתמיך ואזיל דלהו אבתמיה דל כתוב שמעשה מעכיו
ואזיל שם הילבדא מיעה מחלבקרן ואחר כך מתם מאי אמר לה
הילבדא כתם מתם ואחר כך מחלבקרן מגאי אמר לה אין הילבדא
כתם מתנה ומתני ומחלבקרן לבריתא מאי הילבדא כתם
מעשה מחלבקרן ומתברין ומתבא לבריתא מאי אמר לה
שאל ול חייב מנא לה הא מתם לא מל יאשיה הבעלים
עשרים וכל אדם בעשרים הבעלים קודמין מבני שמעון
אמר אחר הרי עלי בעשרים ואחד הבעלים נותנין עשרים
מבני שמעון מיפיין חומש על עליו שלא שמע חומשא
ומן הילבדא שאי נגא שאלה

ליה לאיתנהו אמר להל הדבר בא"ש בעלי ונבקו מה מהדי דאיתתיה
בהדיה אמירה לגברא וכי הכי אמירה לגברא הכי נמי אמירה להה
להדיא מן דיכולה מישה כיתנן כשם שאסורה לבעל כך היא אסורה
לבועל אמר ל' חנינה מסורה לא לבקש איש לאיתנהו האידנא דילמא
מיקרבא מפתתיה ולטה מי סוטה לרבי ציתה. ואי אתכח ליקלאפר
עליה איסור שלם בעל בעל שנתחל על קינויו קינוין מחול
או אינו מחול מי אמר קינוין לבעל הוא והי כא דאחלי
איתחיל או דלמא כיון דקנו לה שויא עליה אימרא ולא מיי מחיל
הא שמעינן דאמר ל' יאשיה שנשה צריכים מתן זשרא מעשים
אנשי ירוש על בעל שנתחל על קינויו קינוין מחול
ועל מן מוזר ומעדה שאם ראו אבוו ואמו לקיימו מקיימין אותו ושל
זקן מלעיל שאם ראו חבריו לקיימו מקיימין אותו וכשאחת אינה
חבירי שבירוס על שנים הוזי ל ועל זקן מלעיל לא הודו ל שלא
ירבו מחלוקות בית קתנו מעיה על בעל שנתחל על קינויו שקינוי
מישל הכי מלל קנוס ששמעה מתירה מאי פלגו מה רב אחא ורבינא
חד אמר קנוס מיתיה מחול לאחר מתיה אינו מחול ותר אמר לאיר
מתיה מיסתברא מאן דאמר לאחר מתיה אינו מחול דתנא והבא
האיש את אשתו וג' מן ויתוריה אנס מביא את אשתו לבית אבל
אמרי חכמי מוסרין לו שנו תלמידי חכמים שמנע יצא עליה בדרך
ל' ומי אומר בעלה נאמן עליה מקל וחומר ומה בדה שה' אבבמה
בעלה עומן סוטה שה' אלו לא כל שכן. אמר לו לא אם אמרתם
דבריה שכן יש לה היתר מאומר בסוטה שאין לה היתר. ואי מלבי
שאין בעל שנתחל על קינוין לאחר מתיה מחול אמאי אין לה
ל' כיון דמחיל ונשתתי אלא לאו שמע בעל שנתחל על קינוין לא
לאחר מתיה אינו מחול וכן היבב ולא אמרין בעל לבעל לבעל.
שאלתא ומחייבין בהנו לברוכי בקהלא דבלבל
מדרש אהק ול בנו וג' וכהן שיטו בנדו מעמן

ישא את כפיו ושימר לא ישא את כפיו ואמר ר שמעון בן יוחאי אמר יהוה
בן לוי מעשה בר קפרא לפנה בסמכה ערשית כהנים לברשת שיר
לומר לך מה כתיב אמר ביין אף כאן המעבר אפור ביין ומתקן לה
אהבה בריה דר זירא ואמר לה הוא עיף בר זיגרא מה כתיב אפור
בחרצן אף כאן המעבר אפור בחרצן אי מה ממשרת בעל מעם לא
אף כאן בעל מעם לא להכי איתקש לבגיר ומאי חזית דאקשת לקולא
לחומרא אקשיה לקולא אמר ליה דרבנן חיטן ואפמאמא ורבנן לקולא וכד
שתי טישר כמה הוי שיכור לו שתו רביעית מי בצת אחת אבל
היפסיק בו אז נתן לתוכו מים כל שהוא לא הוי שיכור דתנן לא
לענין בית המקדש ר ליעזר אומר אם היפסיק בו אז נתן לתוכו
מים כל שהוא פטור אמר ר שמעון בר אחיה אמר רב המנונא
קבא אמר רב הונא אמר רב הילכתא כר ליעזר והני מילי רביעית
אבל אי שתי טתי ואגב לאי תפסיק אז נתן מים לתוכו לא מדרב
אחא מהועל הילכך תקינו רבנן שחרית ולבא לאי חשש לשכרות
ומעוף נמי לא חיישינן לשכרות לאמבן לא שכיחא מנחה לאינא
לאיחשי לשכרות לא מרשין כהנים ידיהם ברכת ערך
יום הכיפורים ותענית מלוה לשאת בעניים בתענית
ונשאלה מי גזרינן מעשה שאר יומי אינון מיתלב מלבנו בה ר
מאיר ור יהודה ור יוסי אתינא שחרית ומוסף ומנחה ונשאלה
יש בהם נשיאות כפים יברכו ר מאיר ר יהודה אומר מנחה
אין בה נשאלה ישבה נשיאות כפים ואמר מאי טעמא דרב
מאיר טעמא מעשה שכרותם לבא שכרותם ור יהודה גזר מעשה
שאר יומי ור יוסי אומר מנחה מאיתה בכל יומא גזר נשאלה
מלבה בכל יומא לא גזר הילכתא מאי הכא לאיתמר יומא
יהודה אמר רב הילכתא כר מאיר ורב הונא אמר מנהגו דר יוסי
ור יוחנן אמר נהגו העם כר מאיר ורב נחמן אמר הילכתא כר יוסי
נגעלה מלקין במנחה לא מלקין והאידנא

דמהנן כרחמי עד זמן נעילה דיומא דמעברי קויא לה תפילת שלה
ולא מיחלפא ברם לריך . כהן אם לא עלה בעבודה יעלה
במודעין הילבה מעלה תשא אמר רבא כל מקום שאינו
עולה בעבודה אינו עולה במודעים. במה דב אמורים בזמן
שלא נתן רגלו אבל אם נתן רגלו ונעבדה ולא הספיק לעבוד על
שאמר שלח מעלה עולה וכן הילבתא. בה עלותך שאינלא
אינו מן הנשא למיכל בשרא או בעבדא או דרזיה
או ישוף לא משתרי אלא בשחיטה דכתיב העמן ובקר ישחט וחיה
מנלן אתנא ל לענין הקבר בר אומר מה הלל אך מאשר יאכל
העבי ואת יאכל וכי מה למדנו לעבי ואיל מעלה הרי זה בא לדון
ומנא לנו מקיש עבי ואיל למחוט המקנשין תמרלך מה שחוט
מקנשין בשחיטה אף עבי ואיל בשחיטה ושוף מנלן ת"ל אחרי
הבהמה והשף בלי זו תורה שויתה בהמה לשף ושוף בבהמה
ולא נבלת בהמה מטמא במגע ומשא ונבלת עוף אינו מטמא בב
בגדים אלא אחרת הבלבנה אלא מה בהמה בשחיטה אף עוף בשחיטה
או מה בהמה בשני סימנים אף עוף בשני סימנים הלל אחת עולה ותנא
בר קפרא אחת תורת הבהמה והשף ופלגמש היה הטילו הכתוב
בין בהמה לבנים לחייבו כל שקר אי אפשר שבבר היקשו לבנים
לבהמה לחייבו בשני סימנים אי אפשר שבבר היקשו לבנים כי
בעי הכשירו בסימן ובנים ולא בנו שחיטה מנלן אינגה אינש
אי שיגהו לבהמה וחגבים מני ליקוש אימא כל נמש הרומש ת
על הארץ אל חגבים אמר לא ממכבר העמן ובקר ישחט. אם את
הבן היס יאסף כל רחמנא לאשיעה לבנים בהני שחיטה
בהמה למיגמרא דבנים לא בנו שחיטה וחגבים מתני בנים בנבנ
והיכא בשחטייה בני כי אורחיה אי נמי בנבלה ושחטה
בדרכה מתולה ומה. וחבחת ואכלת מה שאתה זובח אתה אוכל
ובתר בשחט [illegible] בסימנים אלמא לא אישתחיט שם

אמר רב יהודה אמר שמואל. עבד עריך שיצדיק התימנים אחר שחיטה
והיכא דלא בצים ואנמרה אסור לפי כל מי שיחתכנו לא צריך מלח
אמר ר' לעזר בן אנטיגנוס משום ר' לעזר בר יעקב בר יעקב טריפה ואסורה באכילה
במקום תקנה ובלה ומטמא במשא. אמר רב יהודה אמר שמואל כל טנא
שאינו יודע הילכות שחיטה אסור לטמול משחיטתו ואם כן הא
הילכות שחיטה דתנא חלה הגרמה ועיקור משיטא אכן שהם
ודרס טרפה הוי דכתיב דלא נמיר הילכת שחיטה דלמא שהה ודרס
היכא דלא ידענא ביה מי נמר מילא נמר וחזל לשלמא מוחר לאכל
ומנהה מאי טעמא דרוב ממוין אצל שחיטה מעכרין הן ובעינן
מינה רב דימי בר יוסף מרב נחמן החומר לשלחן עצם ושחוט
לי הלך ומצאו שחוט מלהו אמר ליה לחזקתו שחוט. עד ודרס לי
והלך ומצאו מרוס. אמר ליה אין חזקתו מרוס. אמר ליה מאי שנא מי
חזקן משלח עושה שליחותו אי הכא והכא. אמר ליה לרי דמטל
עלה בולא דמילתא. לעולם אין חזקת שליח עושה שליחותו
ושחיטה מי מנו אחר שחטנה שחבנה רובין מעוין אצל שחיטה
מעמחין הן. תרומה אימתי אחר הרמתה התורם שלא מדעת אין
הרומנתו תרומה. חדש שנטה וקטן מעב דנמיר הילכה טחל
ומחזקינן בשחטנין שמיר לא שמרינן עלייהן ולא אחלינן ומצא
משחיטתן ואמר אחרים רואים חוקת שחיטתן כשרה. בדים יהיה
אילו הילא דידע ביה דלא נמיר הילכא שחיטה
וקא שחיט קמי מן דנמיר אימתי אחדש שומה ורקטי דשחט
קמי מן דנמיר וחזא מקצת שחיטה דשחיט ולמי נמר ושחיט
אהדר אדיה שחיטתו כשרה מו תמלה מי אמר כיון דחזא דנמיר
הוה שחיט פולה ומי שמיר שחיט אן מילתא אית דמי דמיר
שחיט שמיר ומידר איקבלה. תש אמר רב נחמן אמר
ראה אחד שהא שוחט אם אמר
לאכל מעשחיטתו אם לאו אסור ודווקא

אחד מעבדים דלא ידיע ביה אי נמיר אילא נמיר הא אמרת רבי מעויין
אעל שחיטה ומימחין הן ומיקמיקן לה בדלא נמיר הלכתא שחיטה
מיהו אהיבא כיון דמקר עוקה שחטו צמיר כולה נמי שייר שחיטה
הא משמע לן דלא לאחר מן עמה איתיבא שחט שעיר ואיחר אחר שהה
וזרק אי נמי היכא דאתם אחר מעבדא ושחט ולא ישיבין אי נמיר אילא
נמיר מי ערבר לאהדורי בתריה ומיבדקיה אי נמיר הילכתא אלא
כיון דספיקא הוא איכא לאיסר נמיר וא לא לאיסר לא נמיר ומפקינן לה
שריקן אי דילא רוה דשחטין אילא נמרין לתקיבון לבני בשחיטה
ודלא מהכך רובה דנמרין הוא. תא שמע יבשה מן שה בר ימי
בר נחמן האומר לשלוחו לא ושחוט לי והלך ומעשו שחוט
חזקתו שחוט. אי נמי היכא דשחטיהו לריצה דסיגנו כמאן ל
דשחטיהו טולהו ומי ברס עליך היכא דשחט מקיים
מיומן בחזא ונמתא ודאי דלה לרובתא אחרת
ושחט הנך סימנין מאיך ניסאבין זה בנגד זה בין זהטלן בנגד זה
מהו מי אמר זיל לבהמא לא שחט רובה או דילמא כיון דאיכי ואי
מקום שחיטה הוא בחד מקום למי ומעברין תא שמע דאמר
רב יהודה אמר רב שחטה בשמש ושלשה מקומות שחיטתו
בשרה כי אמרינה קמיה דשמואל אמר לי בשמן שחיטה מעכבת
והילכתא דוחיה לרב חלא דהילכתא כרב פאיפורי ושוב מהזא
קרא דאי שתחיטו בשמש ושלשה מקומות אזל רב יצחק בר
שמואל בר מרתא כתב שקל מעשרי שופריה אמר ליה לבר מרתא
לימדתנו רבינו השוחט בשמש ושלשה מקומות שחיטו רבו
אמר ליה משמתינו בשמה סכינים ושמש בני אדם

בהעלותך שאילתא לאילו מן דבני לאי שחטו ל
עריך לאי בדיק סכינא בריטא דילמא
חית עה רבינא ואי אית בה לגימרא ושחיטה אי טרפה
לאי מאי ט עיה לאי אתקוה מירשא מ נימרא מעבע הוא דמע

לה הייתי לה דריסה ואמר רב חסדא מנין לצדיק הפכין מן התורה שנ
ושחטתם בה ואכלתם לצדיקה לגדולה קרא כתיב ואיכא דגמרא
טרפה אמר ידענא דצדיק אליקום לחכים יאמר לה אמר ר יוחנן לא
מגרו להרהורת פכין לחכים אלא מגרו כבודו שלחכים מדרבנן וקרא
אסמכתא בעלמא הוא. ואמר רב הונא האי טבחא דלא מחני פטיעה לחכים
מעבדינן לה רבא אמר מהדיזינן אבשדיה ועברה ולא מליב הא
דגמרא פטיטה יפה הא דלא מגמרא פטיטה יפה. אמר רבא הכל
לא נמגמרת פטיעה יפה מאוסה לה לבשריה בשריתא. ההוא טבחא דלא
מגר פטיטה לבתא בר חיננא שמתיה ועבריה איקלב מר זוטרא ול
אשי לקמיה אמר להו לעייני רבנן במילתה דאמר הכא ביה דלשלם ביקר
רב אשי ונגמרת פטיעה יפה ואסבריה אמר לה מר זוטרא ליחוש
לה לחבא אמר לה אנן שלחוהה הוא דקא שבדינן. במערבא
בדקין לה בשמשא ואמר רב חנה בר קטינא אמר ריש לקיש מלא
בגמלוע הן בגמרת עצם בבשר בגמרת אוזן בצבור. בגמרת מוס
בחנשין. ורב חסדא אמר אף בגמרת סכין ובולם בני בגמרת מן
מזבח. ובמה בגמרת מזבח כדי שתחגר בהן אחת הבעלים.
ברש עריך אילו היכא דבדקיה לסכין ושחט בה ונבדקה כדי
נמגמרת בגמרה ולא. ובעי מקומו דתגמר שחיטה
איתבעס אי בתר שחיטה איתבעס מהו מי אמר עון דאיכא לתימר
מעיקרא איתבעס ואיכא לתימר לבסוף איתבעס הוה ליה לגרון שאינו
דאתיליד מעיקרא בשחיטה ותשא כל מעיקרא בשחיטה טרפה. ו
דילמא הכא מעיקרא בסכין דאיתלבר כדון דאיכא לתימר בעצמו עצם ודאי
בעצם עור מעיקר בעצם מעיקר לא בעצם האי בעצם הוא דאיתבעס
הכא שמעינן השוחט בסכין ונמצאת טרפה. אמר רב הונא אם
עצבות כל היום פטולה חיישינן שמא בעי
ורב חסדא אמר כשירה חיישינן שמא בעצם
כוותיה דרב הונא והילכתא כוותיה דרב חסדא

שיבר בה שמעון כרב חמרא בשביל בה שנאמרת הילכך צריך שנתן
לתוכן בין לבין שנאמר ובין כל חיה וחיה חזקה שאמר ליה רב לרב אחא בריה
דרבא לרב אשי רב סבר כהנא אמר צריך בריקוקו בין כל חיה וחיה
אלא לבסוף איישתלחא בריקוקו לא תיפסול אלא אחריתי אלא לא בריקוק
מיפסל כולהו דהוה עובדא ועריף רב יוסף מעבר חיטה מי נמי
לו טבא ששקל כסף ושקל שבע כתנות ונתן לו לבעל ובא כהן לשמול
כתנות ממנו אינו לו אין לבטול את המתנות כך שנו מכמרים לקח
ממנו במעשקל נותנן לכהן ונגבה לו מן הנמרים אמר רב אושעיא
לי חכמים מנכה לו מן הנמרים לא אמרו אלא בזמן ששקל לבעלמו
אבל שקל לו טרם ובאם ונתן לו הדיין על הלוצחו לכם הילכם

שלח לך אנשים

שאילתא דמתיבתא לאריבה קדרתא
מי חוטי דיתכלתא לאריבה קדרתא
כפותיהון דכת ונעשו להם על ציצית ומעיה בתכלת ואי לא כל תכלת
דמי לבן נשתנה דמי דתנינא אמר ר יצחק מנאמר ר יוסי הגלילי שאמר
ר יוסי הגלילי שאמר ר יוחנן בן נורי אין לו תכלת מטול לבן ותשא
אינה היה ר מאיר אומר גיול בעבשו שלבן יותר משלתכלת משל
לוגה הדבר דומה לתלמי בשר ודם שאמר לעבדיו אחד מכם
יביא לי חותם שלהב ואחד מכם יבחל חותם שלטיט הלבו שניהם
ולא הבאתו עבדי המלך כועס על מי שאמר לו הבא לי חותם שלטיט
ולא הביא ומה חוטי בעי לתנהו בקיטע כיתנא בכנה חוטין הוא
ורק בזית שמעלו אומר ארבעה ובית הלל אומר שלשה ובמנה תהא
חוטו שסת ציצת שמאי אומר ארבע ובית הלל אומר שלוש שבשיתה לל
ואם אחד מארבע בעשה שלבל אדם אמר רב מתנא אמר רב מתנא אמר
רב אחא בר יעקב שיתא בשיטרי חמרא ותולתא בחיצבא במאי קא מפלגי
מיתבי בית שמאי ובית הלל בגילים תעשה לך גיל שנים גיל אחד
גילים ארבעה אי לי שיש לה מר בגלמיה לא הוא גיל תשיעא
גיל אחד הוא בית שמאי גיל מרין גיל הרין הא דרבנן ובית

הלב סבי תלמא אגב דמגברא לא הוי גדיל גדילין כי עייף ליה מר בנלגיה
הוי גדיל אמר רבא בר אולא אמר רב חונא שלה מן המנין אגב דמקרב בתלא
דילבתא ארבעה חוטין ממש שלש ומשלשלת ארבע אמרה רבא
אמר ר' יוחנן עדיין לה לתיקן קשר גדיל ור' עקיבא דרב פפא ואיע
ואיעקריך דר' יצחק ור' מרדכי פפא היה אמרא כל המקרב עפר ת
מעלה המעלה דל יעקב ור' מרדכי יעקב הוה אמינה כל המרחק
טוי מעלה קמעא דרב פפא והיכא דרמא אגדיל דגלגלתא מי נמי אלא
קיבא עפרא דמעא הטיל על הקרן או של הגדיל פשיטה דל
לשר בן פוסל בשמה הן מאי טעמא דבר על כרחי ולא בבעי
בענן תלל עלי כבר כמאן אזלא הא לאמר רב בר אמר רב עקיבא
עדיסה שתרקא טוטפת על הבגד מאי היא אלרמייה דמאי דמן כל לעמר
בן יעקב ור' אידרימי ובצרו לחו ומאיתבא ואית דהו לשיבן
שפיר דמי לאמר בב ל חייב גרדיקי תלת טשרין ברים עליך
היכא דנפתק חוטי מעיקרו מי מי כשר אילא
מי אמר כון דגרדומי כשרין שיריו נמי כשרים הא שנגע
דאמר רבא אי רב אחא אגרב נתפק חוטי מעיקרו פטולה
יתיב רב נחמן קאמר לה שמעתא אחליבה רבא לרב נחמן צריך
בתחילתו אבל בסוטי שריו וגרדומי כל שהוא מאי לא שריו הא
אי שתיר מעיקרו וגרדומי אי גרדומי אי גרדומי אמר ליה מרבא
קתני שיירי גרדומי כל שהוא קמשמעלן דבשרים דאית בהו
שיעורא דלי לעיבון אי נמי הכי כי גדיל מי בעי ליה מיגדלתיה
ומיטמא מדי תילבי אמר מר בר בי מבלת שלש גדיל ושוי
שלטי ענף ואי נעלה לרובה נמי שפיר דמי ואי נמי לא
בה אין חוליה אחת כשרה וכמאן שיעור חוליה לאמר דבי שיר
ויעשה ושלש ואי גדלה כולה פיון דלית לה ענף פטולה
עיעית אין עיעית אלא ענף וכן הוא אומר ויחבר בעלה
עדין לעבודה כעיעיתא דארמון ואי
חוטין

שלהן בשלש ולבא עשה והיה אלעזר אל שלש קרנות בגורה מן הגרנות
עמוד על ארבע ארבע ולא שלש והיה הדיטול בעלת שלש והשלישה בחמש
הנך שלש בסולם מאי טעמא תעבשה מה ולא מן העשוי בדס שיור
היה דקישר ואחר כך עיסה ראשי חוטין שלהן כשהה אילא מי אמר לין
דבעשות קישור לא אוי לה ענף תעבשה ולא מן העשוי או דילמא כיון ל
דהא קא עסיק להו בעשיה דיליה קא מיתבשרי הוה להו בתחתן שאיינן
מיתלא מלגו רב ושמואל בחא ל דלבר אוג תלאן ולא עסק ראשי חוטין
שלהן ועתה עסיקה מאי בסולה עד שיבסיק ושמעא אמר בסנלה
בסולה לשלש הילבתא בגמרן תא שמע דתניא בוטיה ושמעא
תלאן ואחר כך עיסק ראשי חוטין שלהן בסולה מי נמי ה
הני תרבעי אלעזר דלבתא בטלי תלה מעבה עבדו ומעבדן אהדדי חוילא
כל חלא וחלא מעבה בחנני נעבשה היא ולא מעבדן אהדדי לגמרי נעבדה
מעבה לגמרן מה בשבת כ לית לה בטלה ארבעה אי אמרת כל חלא וחלא
מעבה בחנני נעבשה שעור דמי ואי אמרת בטלי מעבה חלא נטהן הכ
מתנ' בעלמא הוא ואמר לגמרן מה בשבת כלינו מה ל ישמעאל
ורבנן דתנן ארבע אבות מעבדות זו את זו שארבעתן מעבה את כ
ל ישמעאל אומר ארבעתן ארבע מעבה הילבתא דמי תא שמע אמר
רב הונא הייבא בבולת שחיה מעבה מילתה בשבת חייב
חטאת ואי תמר נמי דבעי הוה קא משמע בתריה דמר בר רבא ע"ש
אמר חד קרטן ולבמיה אמר לה מלי דעתיך ואי שני יה
נזול בבור הבריות שדוחה את לא תעשה בתורה איכא לאמר
א אמר לה ולא מי שר דמטא לבתחומא לה אי אמרת הכנס
ולא תעשה נזול בבור הבריות שדוחה את לא תעשה שבבן
ר ירמיה רב בר רב שבא קמיה דרב בהנא בלחוילא תפיר א כא
ר ירמיה דרבנן הוא דרש הלוקח טלית מעמיה מן הצוף
שלח לך אנשים
למיעבד ערפיהון מעידעס